C. J. TUDOR

Fetele care ard

virtual project

C.J. TUDOR

FETELE CARE ARD

Original: *The Burning Girls* (2021)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU MACOVESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

2022

„Fetele care ard sunt păpuși făcute din crenguțe, specifice satului de mici dimensiuni Chapel Croft din Sussex, care comemorează Martirii din Sussex – cei opt săteni care au fost arși pe rug în timpul masacrului protestanților (1553–1558) din perioada domniei reginei Maria. Printre martiri s-au numărat și două copile. Fetele care ard sunt puse pe foc în cadrul ceremoniei anuale de comemorare a masacrului”.

Extras din *Wikipedia, enciclopedia liberă*

PROLOG

Ce fel de om sunt?

Își pusese deseori această întrebare în ultima vreme.

Sunt omul lui Dumnezeu. Sunt slujitorul Lui. Îi îndeplinesc vrerea.

Dar era, oare, suficient?

Se uita la căsuța văruită. Acoperișul cu șindrilă roșie, o clematită de un purpuriu-deschis ce se cățăra pe ziduri, toate scăldate în lumina palidă a soarelui de vară târzie. Păsările ciripeau în copaci. Albinele zumzăiau prin tufe.

Aici sălășluiește răul. Aici, în cel mai inocent peisaj.

A pornit încet pe cărarea scurtă. Stomacul i s-a strâns de frică. Părea o durere fizică, crampe în burtă. A ridicat mâna spre ușă, dar s-a deschis înainte să bată.

— O, slavă cerului! Slăvit fie Domnul că ați venit!

Mama stătea adusă de spate în pragul ușii. Părul castaniu și drept îi era lipit de scalp. Avea ochii injectați, iar pielea, cenușie și zbârcită.

Așa e când îți intră Satana în casă.

A pășit înăuntru. În casă duhnea. Miros acru, necurat. Cum de s-a ajuns aici? S-a uitat în sus pe scări. Întunericul de acolo părea încărcat cu rea-credință. Și-a sprijinit mâna de balustradă. Picioarele refuzau să-l asculte. A închis ochii și a inspirat profund.

— Părinte?

Sunt omul lui Dumnezeu.

— Arătați-mi!

A urcat. În capătul scărilor, erau doar trei uși. Un băiețel ce părea istovit, îmbrăcat cu un tricou pătat și cu pantaloni scurți, se uita la el din spatele uneia dintre ele. Când necunoscutul îmbrăcat în negru s-a apropiat, băiatul a închis ușa.

A deschis ușa de alături. Căldura și duhoarea l-au izbit ca și cum ar fi fost ceva însuflețit. A dus o mână la gură și a încercat să nu vomite.

Patul era pătat de sânge și de lichide corporale. La fiecare picior de pat, se vedeau sfori, dar acum atârnau desfăcute. În mijlocul saltelei, stătea deschisă o valiză mare din piele. Câteva curele zdravene îi țineau

conținutul: un crucifix greu, o Biblie, agheasmă, cârpe din muselină.

Lipseau două obiecte. Erau pe podea. Un bisturiu și un cuțit lung, zimțat. Ambele, pline de sânge. În jurul cadavrului, ca o mantie întunecată, rubinie, băltea și mai mult sânge.

A înghițit în sec, având gura uscată ca pajiștea vara.

— Doamne sfinte, ce s-a întâmplat aici?

— V-am zis. V-am zis că diavolul…

— Ajunge!

A văzut ceva pe măsuța de lângă pat. S-a apropiat. O cutiuță neagră. S-a uitat la ea o clipă și apoi i-a aruncat o privire mamei care zăbovea în prag. Își freca mâinile și se uita implorator la el.

— Ce să facem?

„Noi”! Pentru că și el era implicat.

S-a uitat iar la cadavrul mutilat și însângerat de pe jos.

Ce fel de om sunt?

— Aduceți cârpe și clor! Acum!

WELDON HERALD

JOI, 24 MAI 1990

Fete dispărute

Poliția a cerut ajutor pentru găsirea a doua adolescente dispărute din Sussex: Merry Lane și Joy Harris. Cele două, care se pare că ar fi fugit împreună, au cincisprezece ani. Joy a fost văzută ultima dată într-o stație de autobuz, în seara zilei de 12 mai. Merry a dispărut de acasă, din Chapel Croft, o săptămână mai târziu, pe 19 mai, lăsând în urmă un bilet. Poliția nu consideră suspectă dispariția lor, dar își face griji pentru ele și le roagă să ia legătura cu familiile lor.

„Nu o să dați de belele. Sunt îngrijorați. Vor numai să știe că sunteți în siguranță și că vă puteți întoarce acasă oricând”.

Joy este descrisă ca fiind minionă, de aproximativ un metru și șaizeci și cinci, păr blond-deschis și lung, trăsături delicate. Ultima dată când a fost văzută, purta un tricou roz, blugi prespălați și adidași Dunlop Green Flash.

Merry este descrisă ca fiind slabă, de un metru și șaptezeci, cu păr castaniu, tuns scurt și, când a fost văzută ultima dată, purta un pulover gri lălâi, blugi și adidași negri.

Oricine le vede trebuie să sune la poliția din Weldon, la 01323 456723, sau la Crimestoppers, la 0800 555 111.

CAPITOLUL 1

— E o situație nefericită.

Episcopul John Durkin zâmbește binevoitor.

Sunt aproape sigur că episcopul John Durkin face totul cu bunăvoință, chiar și când merge la budă.

E cel mai tânăr episcop care a condus dioceza din North Notts, un orator iscusit, care a scris câteva lucrări teologice de succes și aș fi surprinsă să nu fi încercat să meargă măcar o dată pe apă.

Pe deasupra, mai e și un labagiu.

O știu. O știe și colegul lui. Și personalul. Cred că până și el o știe în taină.

Din nefericire, nimeni n-o să i-o spună verde în față. Cu siguranță, nu eu. Nu azi. Nu atâta vreme cât ține slujba, casa și viitorul meu în mâinile sale catifelate, cu o manichiură perfectă.

— Un astfel de incident poate zdruncina credința unei comunități, reia el.

— Nu sunt zdruncinați. Sunt furioși și triști. Dar nu voi lăsa să se ducă de râpă tot ce am construit. N-o să las oamenii la ananghie când au nevoie de mine mai mult decât oricând.

— Așa să fie, oare? Nu mai vin prea mulți la slujbe. Orele școlii duminicale s-au anulat. Am înțeles că toți copiii vor merge la altă biserică.

— Da, din cauza benzii galbene de delimitare și a polițiștilor. Comunitatea nu prea îndrăgește poliția.

— Înțeleg că…

Ba nu pricepe. Durkin ajunge în cartierele mai sărace doar când șoferul lui o ia greșit în drum spre sala privată de sport.

— Sunt încrezător că e doar o situație temporară. Le pot recâștiga încrederea.

Nu adaug că trebuie. Că am făcut o greșeală pe care trebuie să o repar.

— Aha! Acum poți să faci și miracole?

Înainte să pot răspunde sau să obiectez, Durkin continuă imperturbabil.

— Uite ce e, Jack, știu că ai avut impresia că ai făcut ce era mai bine, dar te-ai implicat prea mult.

Mă așez din nou crispată pe scaun, rezistând tentației de a sta cu brațele încrucișate ca o adolescentă bosumflată.

— Credeam că trebuie să ne apropiem de comunitate.

— Treaba noastră este de a păstra intactă reputația Bisericii. E o perioadă dificilă. Peste tot bisericile pierd bătălia. Din ce în ce mai puțini credincioși le calcă pragul. Avem o luptă grea de dus și fără publicitatea asta negativă.

Și, de fapt, e singurul lucru de care îi pasă lui Durkin. De presă. De PR. Biserica nu se bucură de apreciere în presă nici în cele mai bune momente și eu am comis-o grav. Încercând să salvez o fetiță pe care însă am condamnat-o.

— Așa și? Vrei să-mi dau demisia?

— Ba din contră. Ar fi păcat ca o persoană de *calibrul* tău să părăsească biserica. Își împreunează mâinile. Chiar asta face.

— Și nu ar arăta bine deloc. Ar fi ca și cum ți-ai recunoaște vina. Trebuie să fim foarte atenți la ce facem în continuare.

Sunt sigur c-așa e. Mai ales că a fost ideea lui să mă aducă aici. Sunt micul lui trofeu. Și chiar mă descurcasem, pentru că transformasem acea biserică amărâtă din suburbii într-un centru al comunității.

Asta, până la povestea cu Ruby.

— Deci ce sugerezi?

— Un transfer. Într-o zonă mai puțin cunoscută, pentru o vreme. O bisericuță din Sussex s-a trezit brusc fără preot. Biserica Croft. Până când se hotărăsc cine va fi înlocuitorul, au nevoie de un vicar temporar.

Mă uit țintă la el, simțind cum pământul îmi fuge de sub picioare.

— Îmi pare rău, dar nu e posibil. Fiica mea dă bacalaureatul la anul. Nu pot să o mut în capătul celălalt al țării.

— Deja am stabilit transferul împreună cu episcopul Gordon de la dioceza Weldon.

— *Ce* ai făcut? *Cum*? S-a anunțat că e un post disponibil? Cu siguranță, s-ar fi găsit un candidat local mai potrivit…

Flutură disprețuitor din mână.

— Discutam și noi așa… Și-a venit vorba de tine. A menționat postul liber. Ce noroc!

Așa e: Durkin chiar poate să tragă mai multe sfori decât nenorocitul ăla de Geppetto.

— Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor. E o regiune superbă. Aer

curat, pajiști. O comunitate mică și sigură. Ar putea fi un lucru bun pentru tine și Flo.

— Cred că știu ce e mai bine pentru mine și fata mea. Refuz.

— În cazul acesta, Jack, voi fi cât se poate de direct. Mă privește fix: Nu e o rugăminte, în mama mă-sii!

E un motiv pentru care Durkin e cel mai tânăr episcop care conduce dioceza și asta nu are nimic de-a face cu bunăvoința sa.

Îmi strâng pumnii în poală.

— Am înțeles.

— Excelent. Începi de săptămâna viitoare. Să-ți pui și cizmele de cauciuc în valiză.

CAPITOLUL 2

— Iisuse!

— Iar te iei de cele sfinte.

— Știu, dar… Flo clătină din cap. Ce magherniță!

Nu se înșală. Opresc mașina și mă uit lung la noua noastră casă. Mă rog, cea spirituală. Locuința noastră *propriu-zisă* este alături: o căsuță ce-ar putea fi încântătoare dacă nu ar fi atât de dărăpănată, de parcă ar încerca s-o ia la vale încetișor, lăsând în urmă câte-o cărămidă.

Capela e mică, pătrată și de un alb murdar. Nu prea pare a fi un lăcaș de cult. Nu are un acoperiș ascuțit, cruce sau vitralii. În față sunt patru ferestre simple: două sus, două jos. Între ele se află un ceas, iar în jurul lui se poate citit un mesaj într-un stil pretențios: „Răscumpără Vremea, căci Zilele sunt Rele”. Mișto. Din păcate literele „e” și „a” din „vremea” se șterseseră, așa că rămăsese doar „Răscumpără Vrem”.

Mă dau jos din mașină. Aerul îmbâcsit îmi lipește imediat hainele de piele. În jurul nostru, se întinde câmpia. Satul însuși are cam douăzeci și ceva de case, o cârciumă, un magazin alimentar și primăria. Se aud doar trilurile păsărilor și, uneori, zumzetul albinelor. Am nervii întinși la maximum.

— În regulă, îi zic, încercând să par optimistă și nu îngrozită, așa cum mă simt de fapt. Hai să aruncăm o privire înăuntru.

— Nu mergem să ne uităm la casa în care o să locuim? mă întreabă Flo.

— Hai, mai întâi, în casa Domnului. Apoi în cea a copiilor lui.

Își dă ochii peste cap. Îmi transmite că sunt peste măsură de proastă și de obositoare. Adolescenții comunică multe când își dau ochii peste cap. Mai bine așa, pentru că, de îndată ce împlinesc 15 ani, te izbești ca de un zid când încerci să le vorbești.

— Și, oricum, camionul cu mobila noastră e încă blocat în trafic pe M25. Măcar în capelă sunt strane.

Trântește portiera și mă urmează morocănoasă, cu un mers cocoșat. Mă uit la ea: păr castaniu, neîngrijit, tuns bob, cercel în nas (a luptat din greu pentru el și și-l scoate când merge la școală) și un aparat Nikon greoi care îi atârnă aproape mereu la gât. Mă gândesc adeseori că fiica mea ar putea

interpreta rolul Winonei Ryder, dacă se va face un remake al lui *Beetlejuice.*

De pe șosea, se face o cărare lungă care duce la capelă. O cutie poștală uzată, din metal, se află fix în fața porții. Mi s-a spus că, dacă nu va fi nimeni prin preajmă când vom ajunge, aici vom găsi cheile. Deschid capacul, îmi bag mâna înăuntru și… bingo. Scot două chei tocite din argint, care sunt sigur pentru casă, și o chestie grea din fier care parcă ar deschide ceva dintr-un roman de Tolkien. Bănuiesc că e cheia de la capelă.

— Măcar putem intra.

— Super, zice Flo pe un ton sec.

O ignor și deschid poarta. Cărarea e abruptă și neregulată. De o parte și de alta, se ivesc din iarba crescută pietre de mormânt înclinate. În stânga, se vede un monument mai înalt. Un obelisc dezolant și cenușiu. La bază, par uitate niște buchete de flori ofilite. Când mă uit mai bine, nu sunt flori, ci păpușele din crenguțe de copac.

— Ce-s astea? mă întreabă Flo, care le cercetează cu atenție în timp ce se întinde după aparat.

Îi răspuns imediat:

— Fetele care ard.

Se lasă pe vine ca să facă niște poze cu Nikonul.

— O tradiție a satului. Am citit ceva on-line. Oamenii le fac ca să-i comemoreze pe martirii din Sussex.

— Pe cine?

— Pe sătenii care au fost arși pe rug în timpul epurării religioase a protestanților din timpul domniei reginei Maria. Două fetițe au fost ucise în fața capelei.

Se ridică și se strâmbă.

— Și oamenii fac păpușelele astea înfricoșătoare în amintirea lor?

— Da, și în ziua comemorării le ard.

— E prea ca în *Blair Witch.*

— Așa e la țară. Mă mai uit la păpuși cu dispreț când trec de ele: Plin de tradiții „demodate”.

Flo scoate telefonul și mai face câteva poze ca să le arate probabil prietenilor ei din Nottingham – „Ia uite ce fac țărănoii ăștia sonați!” – și apoi vine după mine.

Ajungem la ușa capelei și bag cheia de fier în broască. E cam rigidă și trebuie să împing în jos cu putere ca să se învârtă. Ușa scârțâie și se

deschide. Un scârțâit „ca la carte”, de parcă ar fi fost un efect sonor dintr-un film de groază. O deschid larg.

Spre deosebire de soarele de august, în capelă e întuneric. Ochilor le ia ceva timp să se obișnuiască. Soarele intră pe ferestrele soioase, luminând un nor gros de praf din aer.

Are o arhitectură neobișnuită: un naos mic, abia au loc șase rânduri de strane îndreptate spre altarul din centru. Pe fiecare parte, un rând de trepte înguste din lemn duce la un balcon, în care sunt mai multe strane de unde te poți uita în jos, la tot ce se întâmplă, ca un teatru mic sau o arenă a gladiatorilor. Mă întreb cum naiba a primit avizul de securitate la incendiu.

Miroase a vechi și a stătut peste tot, ceea ce ciudat, pentru că, până acum câteva săptămâni, a fost folosită. Și reușește să aibă un aer înăbușitor și rece în același timp, ca toate capelele și bisericile.

La capătul naosului, văd o porțiune împrejmuită de câteva bariere galbene de siguranță. Pe una din ele e atârnat un anunț scris de mână: „Pericol. Podea înclinată. Dale desprinse”.

— Îmi retrag spusele, spune Flo. O magherniță sinistră!

— Ar putea fi și mai rău.

— Cum?

— Ar putea fi plin de carii, de umezeală sau de gândaci?

— Te aștept afară.

Se întoarce pe călcâie și iese cu pași apăsați. Nu o urmez. E mai bine s-o las în pace. Nu prea pot spune multe ca să o consolez. Am luat-o din orașul la care ține, din școala unde se simțea în largul ei și am adus-o într-un loc care nu are decât câmpuri și miros de bălegar de vacă. Va trebui să mă dau peste cap să o am din nou de partea mea.

Mă uit în sus la altarul din lemn.

— Doamne, ce caut aici?

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mă întorc.

În spatele meu e un bărbat. Slab și foarte palid, albul ca de cretă al chipului fiindu-i parcă accentuat de părul castaniu și unsuros, dat pe spate în formă de V. în ciuda vremii calde, are pe el un costum închis la culoare, peste o cămașă gri fără guler. Arată ca un vampir în drum spre un club de jazz.

— Scuze, nu am primit niciodată un răspuns direct.

Îi zâmbesc și îi întind mâna.

— Sunt Jack.

Continuă să se uite cu suspiciune la mine.

— Eu sunt epitropul. Cum ați intrat?

Și-mi dau seama. Nu port gulerul și probabil că i s-a zis că astăzi ajunge „Reverendul Brooks”. Ar fi putut, desigur, să mă caute pe net, dar arată ca și cum încă mai folosește pană de scris și călimară.

— Scuze. Jack Brooks. Reverendul Brooks?

Face ochii mari. Se înroșește imperceptibil. Da, recunosc, numele meu poate induce în eroare. Recunosc că asta îmi place.

— Vai! Îmi pare atât de rău. Numai că…

— Nu v-ați așteptat.

— Nu.

— Ați crezut că voi fi mai înaltă, mai slabă, mai atrăgătoare?

Și apoi se aude un strigăt:

— MAMĂ!

Mă întorc. Flo e în prag, albă la față și cu ochii mari. Instinctul matern intră imediat în funcțiune:

— Ce e?

— E o fată aici. Cred… cred că e rănită. Trebuie să vii. *Acum.*

CAPITOLUL 3

Fata nu are cum să aibă mai mult de zece ani. Poartă o rochie care poate a fost cândva albă, e desculță… și plină de sânge din cap până în picioare.

Părul ei blond e acum de un ruginiu murdar, fața îi e brăzdată de pete stacojii și rochia e de un maro-închis. Se apropie de noi pe cărare, nesigură, iar tălpile lasă în spatele ei urme însângerate.

Mă uit lung la ea, încercând să-mi dau cât mai repede seama ce s-ar fi putut întâmpla. Oare a lovit-o vreo mașină? Nu văd vreuna pe alee. Și e *atât de mult* sânge! Cum de mai stă în picioare?

Mă apropii cu grijă de ea și mă las pe vine.

— Bună, scumpo. Ești rănită?

Ridică privirea spre mine. Ochii îi sunt de un albastru uimitor și strălucitori de la șocul prin care a trecut. Clatină din cap. Nu-i rănită. Atunci, de unde e tot sângele ăla?

— În regulă. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

— A ucis-o.

În ciuda căldurii sufocante de peste zi, mă trec fiori pe șira spinării.

— Pe cine?

— Pe Pippa.

— Flo, îi spun cu grijă. Sună la poliție.

Scoate telefonul și se uită la el complet uimită.

— N-am semnal.

Căcat! Mă izbește o senzație de déjà-vu cu o așa forță, că mi se face rău. Sânge. O fetiță. Nu din nou!

Mă întorc la vampirul jazz care stă în pragul ușii.

— Cum te cheamă?

— Aaron.

— Aaron, e vreun telefon fix înăuntru?

— Da, în birou.

— Te duci și suni după ajutor?

Ezită.

— Fata… o știu. E de la ferma lui Harper.

— Cum o cheamă?

— Poppy.

— În regulă. Îi zâmbesc încurajator fetei: Poppy, o să te ajutăm.

Aaron tot nu s-a urnit. Poate din cauza șocului sau a nehotărârii. Oricum nu e de ajutor!

— Du-te să suni! îi strig.

Se fofilează în biserică. Aud motorul unei mașini care accelerează. Ridic privirea exact în clipa când un Range Rover apare în trombă de după colț și se oprește brusc în fața porții de la capelă, cu cauciucurile scrâșnind pe pietriș. Ușa se deschide larg.

— *Poppy!*

Un bărbat masiv cu păr nisipiu iese grăbit din mașină și vine cu un mers hotărât spre noi.

— O, Doamne, Poppy! Te-am căutat peste tot. Ce a fost în capul tău de ai luat-o la goană așa?

Mă ridic în picioare.

— E fetița ta?

— Da. E fiica mea. Sunt Simon Harper, spune de parcă ar trebui să însemne ceva. Cine naiba ești tu?

Îmi mușc tare limba.

— Sunt reverendul Brooks, noul vicar. Îmi spui și mie ce se întâmplă aici? Fiica ta e plină de sânge.

Se încruntă. Aș zice că e cu câțiva ani mai mare decât mine. Lat în umeri, nu gras. O față dură. Am impresia că nu e obișnuit să fie luat la întrebări, mai ales de o femeie.

— Nu e ce pare.

— Pe bune? Arată cam ca *Masacrul din Texas.* Asta a zis Flo.

Simon Harper se uită nervos la ea, apoi se întoarce spre mine.

— Doamnă *reverend*, e doar o neînțelegere la mijloc. Poppy, te rog, vino aici…

Întinde mâna. Poppy se face mică în spatele meu.

— Fiica ta a zis că a fost ucisă o persoană.

— *Poftim?*

— Pippa.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Își dă ochii peste cap: E ridicol!

— Ei bine, putem oricând să lăsăm poliția să decidă ce e ridicol…

— E *Peppa,* nu Pippa… și Peppa e o *scroafă.*

— Ce?

— E sânge de porc.

Mă uit lung la ea. Transpirația mi se scurge pe spate. Pe drum, se aude pufăitul unui tractor. Simon Harper oftează adânc.

— Pot să intru să o curăț? Nu pot să o bag în mașină în halul ăsta.

Mă uit la căsuța dărăpănată.

— Hai pe aici!

•

Sunt prima dată în noua noastră casă. Nu e genul de petrecere de casă nouă la care mă așteptam. Flo aduce niște scaune de plastic din grădină și o așezăm pe Poppy pe unul dintre ele. Sub chiuvetă găsesc o cârpă destul de curată și jumătate de sticlă de săpun lichid. Mai văd o lanternă și un păianjen cât pumnul meu de mare.

— O să mă uit prin mașină, ne spune Flo. Cred că sunt niște șervețele umede și un hanorac cu care să se îmbrace Poppy.

— Foarte bine.

Iese afară grăbită. Cred că e o fată bună, în ciuda atitudinii.

Ud cârpa și mă las pe vine lângă Poppy. Îi șterg sângele de pe față.

Sânge de porc. Cum de a ajuns o fetiță să aibă sânge de porc pe ea?

— Știu că nu arată bine, îmi spune Simon Harper, încercând să aibă un ton conciliator.

— Nu judec pe nimeni. E regula numărul unu a meseriei.

Și o minciună gogonată. Șterg sângele de pe fruntea și de pe urechile lui Poppy. Începe să arate mai mult ca o fetiță drăgălașă și mai puțin ca o victimă dintr-un roman de Stephen King.

— Mi-ai zis că ai de gând să-mi explici totul?

— Am o fermă. *Ferma lui Harper.* E în familie de foarte mulți ani. Avem propriul abator acolo. Știu că unii au probleme cu asta…

Nu mă ridic în picioare.

— Cred că e important să știm de unde provine mâncarea. Când eram la ultima parohie, pentru majoritatea copiilor, carnea creștea în chiflele de la McDonald's.

— Da… exact. Am încercat să ne creștem ambii copii ca să înțeleagă ce se întâmplă la o fermă. Și să nu se atașeze când vine vorba de animale. Rosie – fata noastră mai mare – nu a avut niciodată probleme, dar Poppy e mai… sensibilă.

Intuiesc că „sensibil” e un eufemism pentru altceva. Îi netezesc părul lui Poppy. Se uită în gol la mine cu ochii ei de un albastru strălucitor.

— I-am zis Emmei, soția mea, că n-ar fi trebuit să o lase să le dea nume.

— Cui?

— Porcilor. Poppy era fericită, dar evident că, dup-aia, s-a atașat în special de unul.

— De Peppa?

— Da.

— În dimineața asta, am dus porcii la abator.

— Înțeleg.

— Poppy nu trebuia să fie acasă. Rosie o ducea la terenul de joacă, dar s-o fi întâmplat ceva. S-au întors devreme și, până una-alta, Poppy era acolo…

Face o pauză și pare tulburat. Îmi imaginez cum e pentru un copil să fie martor la o scenă atât de îngrozitoare.

— Tot nu înțeleg cum a ajuns așa de plină de sânge.

— Cred că a alunecat și a ajuns pe podea. Oricum, apoi a fugit și știi restul. N-ai idee cât de groaznic mă simt, dar e o fermă. Așa procedăm.

Simt un pic de compasiune. Clătesc cârpa și o folosesc ca să șterg ultimele picături de sânge de pe fața lui Poppy. Apoi scotocesc în buzunarele de la blugi după un elastic și îi prind părul lipicios într-o coadă.

Îi zâmbesc.

— Știam eu că e o fetiță ascunsă pe-aici, pe undeva.

Tot nicio reacție. E un pic descurajam. Dar așa e când ești traumatizat. Am mai văzut și înainte. Când ești pastor într-un cartier sărac, nu se învârte totul în jurul prăjiturilor și al târgurilor. Cunoști mulți oameni tulburați, tineri și bătrâni. Dar abuzul nu se limitează doar la marile orașe. O știu bine.

Mă întorc spre Simon.

— Poppy mai are și alte animale de companie?

— Avem câțiva câini de pază, dar stau în cuști.

— Poate că ar fi o idee bună ca Poppy să aibă un animal de companie. Ceva mic, poate un hamster de care să aibă grijă?

Pentru o clipă, cred că va accepta sugestia mea. Apoi iar se întunecă la față.

— Vă mulțumesc, doamnă reverend, dar cred că știu cum să mă ocup de

propria fiică.

Sunt pe punctul de a-i spune că dovezile sugerează altceva, când Flo își face din nou apariția în bucătărie cu un pachet de șervețele umede și cu un tricou cu o poză a scheletului-zombi Jack Skellington.

— Astea-s bune?

Încuviințez și mă simt obosită.

— Merge, zic.

•

Stăm în dreptul ușii și ne uităm cum tatăl și fiica – hanoracul lui Flo fâlfâie în dreptul genunchilor lui Poppy – se suie în mașina de teren și pleacă.

O iau pe Flo pe după umeri.

— S-a zis cu liniștea de la țară.

— Mda. Poate că o *să fie* interesant aici până la urmă.

Chicotesc și apoi văd o siluetă fantomatică, îmbrăcată în negru, mergând spre casă cu o cutie mare în mână. E Aaron. Uitasem complet de el. Ce naiba a făcut în tot timpul ăsta?

— Bănuiesc că poliția e pe drum? îl întreb.

— A, nu. L-am văzut pe Simon Harper oprind și m-am gândit că nu e nevoie.

Pe bune acum? E clar că Simon Harper are ceva influență prin părțile astea. În multe comunități restrânse, există câte-o familie căreia i se supun toți. Din tradiție. Sau frică. Sau din ambele motive.

— Și apoi mi-am amintit, continuă Aaron. Trebuia să ți-o dau când ai ajuns.

Îmi întinde cutia. Numele meu e scris frumos cu litere îngroșate pe partea din față.

— Ce e?

— Nu știu. Cineva a lăsat-o ieri la capelă.

— Cine?

— N-am văzut. Credeam că poate e un cadou de bun venit.

— Poate că a lăsat-o ultimul vicar? îmi sugerează Flo.

— Mă îndoiesc. A murit. Mă uit la Aaron și-mi dau seama că poate a sunat grosolan. Mi-a părut rău să aud de reverendul Fletcher, reușesc să îngaim. Cu siguranță, a fost un șoc pentru toată lumea.

— Da.

— Era bolnav?
— Bolnav? Se uită ciudat la mine: Nu ți-au zis?
— Am înțeles că a murit pe neașteptate.
— Da. S-a sinucis.

CAPITOLUL 4

— Trebuia să-mi spui!

Vocea lui Durkin de la celălalt capăt al firului abia se aude:

— Situație… icată… mai bine să nu… detalii.

— Nu-mi pasă, ar fi trebuit să știu.

— Nu am… personal… scuze.

— Cine știe?

— Câțiva… epitropul… l-a găsit… consiliul parohiei.

Adică aproape toată lumea din sat. Durkin vorbește din nou. Mă aplec mai mult în afara ferestrei dormitorului de la etaj – singurul loc în care am semnal decent la telefon – și, ca prin minune, mai primesc o a treia liniuță.

— Reverendul Fletcher… avea probleme psihice. Din fericire, fusese deja de acord să se retragă înainte de incident, așa că, oficial, nu mai era vicarul în funcție.

Deci, cu alte cuvinte, nu mai era problema Bisericii. Lipsa de empatie a lui Durkin e aproape patologică. Mă gândesc adesea că abilitățile lui i-ar servi mai bine în parlament decât în Biserică, dar poate că nu e o așa mare diferență între cele două instituții. Ambele vând castraveți grădinarului.

— Ar fi trebuit să știu. Are un impact asupra modului în care o să gestionez situația. Percepția oamenilor asupra capelei și a vicarului poate fi afectată.

— Desigur. Îmi pare rău. A fost o scăpare.

A fost pe dracu'! Pur și simplu nu voia să-mi dea un alt motiv pentru care să nu vin.

— Asta e tot, Jack?

— De fapt, mai e ceva…

Nu ar trebui să conteze. Dacă moartea e pur și simplu o călătorie într-un plan mai înalt, împrejurările nu ar trebui să reprezinte o problemă. Însă contează.

— Cum s-a sinucis?

Urmează o pauză suficient de lungă ca eu să-mi dau seama, căci îl știu pe Durkin de ceva vreme, că se gândește dacă să mă mintă sau nu.

— S-a spânzurat în capelă.

•

Flo stă în genunchi pe podea, în sufragerie, și scoate obiecte din cutii. Din fericire, nu sunt prea multe. Când a ajuns, într-un târziu, camionul companiei de mutări, celor doi tineri tatuați le-a luat douăzeci de minute să descarce bunurile noastre lumești. Nu sunt prea multe cu care să te mândrești după o viață de muncă.

Mă trântesc pe canapeaua uzată, care încape doar în sufrageria înghesuită. Tot ce se află în casă e de mici dimensiuni, scund și șubred. Niciuna dintre ferestre nu se deschide cum trebuie, așa că devine insuportabil de cald. Trebuie să-mi amintesc să mă aplec un pic când trec pragul dintre bucătărie și sufragerie (nu sunt chiar o amazoană).

Baia e de un verde-măsliniu, cu pete de mucegai. Nu există duș. Sursa de căldură e asigurată de un boiler pe bază de ulei și de un șemineu antic la care trebuie să se uite un specialist, altfel o să murim gazate când o să vină iarna.

Ca să mă concentrez pe lucrurile bune, nu plătim chirie. Putem să o transformăm într-un cămin primitor. Dar nu chiar acum. Acum vreau să mănânc, să mă uit la televizor și să dorm.

Flo ridică privirea spre mine.

— Sper că tot ce s-a întâmplat azi nu te-a făcut să uiți ce magherniță sinistră e casa asta!

— Nu, dar sunt prea obosită și lihnită acum ca să mă apuce depresia. Bănuiesc că n-o fi vreun restaurant cu livrare prin apropiere?

— Cred că în următorul sat e o pizzerie Domino. Am căutat pe Google pe drum.

— Aleluia! Civilizație. Căutăm să vedem ce e pe Netflix?

— Parcă ăia de la firma de telecomunicații n-au instalat fibra optică?

La naiba!

— Atunci ne uităm la posturile publice.

— N-ai tu norocul ăsta!

— Ce? De ce?

Se ridică și se așază pe canapea lângă mine, luându-mă cu brațul pe după umeri.

— „Ce-i în neregulă aici, Michael?”

Zâmbesc când aud trimiterea la filmul de groază *The Lost Boys (Frați de sânge)*. Măcar s-au lipit de ea câteva dintre referințele mele culturale.

— Nu există antenă prin satelit. Știi ce înseamnă când nu există antenă prin satelit?

— O, Doamne! Îmi las capul pe spate. Pe bune?

— Mda…

— În ce ne-am băgat?

— Să sperăm că nu e capitala mondială a crimei.

— Cu vampirii mă descurc. Cruci am multe.

— Și o cutie misterioasă.

Cutia. Mă înfuriasem așa de tare pe Durkin că nu mi-a menționat împrejurările morții reverendului Fletcher, că aproape uitasem de la ce pornise totul din prima. Mă uit în jur.

— Nu mai știu unde am lăsat-o.

— În bucătărie.

Flo sare de pe canapea și se întoarce cu cutia pe care o așază lângă mine. Mă uit la ea cu suspiciune.

„Reverendului Jack Brooks”.

— Așa? Flo agită o foarfecă.

O iau și tai banda adezivă care o ține închisă. Înăuntru e ceva învelit în hârtie de ambalat. E un bilet deasupra. Îl scot.

> Nimic nu este acoperit care să nu se descopere și nimic ascuns care să nu se cunoască. De aceea, câte ați spus la întuneric se vor auzi la lumină; și ceea ce ați vorbit la ureche, în odăi, se va vesti de pe acoperișuri.
>
> Luca 12:2–3[{1}]

Mă uit la Flo, care ridică din sprâncene.

— Cam melodramatic!

Pun biletul jos și desfac hârtia de ambalat. E o valiză maro, uzată, de piele.

Mă uit lung la ea. Simt furnicături în brațe.

— O deschizi? mă întreabă Flo

Din păcate, nu am vreo scuză rezonabilă să nu o fac. Ridic capul și o pun pe canapea. Înăuntru zăngăne ceva. Desfac clemele.

„Nimic nu este acoperit care să nu se descopere”.

Interiorul e tapisat cu mătase roșie, iar conținutul e strâns cu curele: o Biblie legată în piele, o cruce grea cu Iisus răstignit, agheasmă, cârpe din

muselină, un bisturiu și un cuțit cu zimți.

— Ce e? mă întreabă Flo

Înghit în sec și simt puțină greață.

— E un set de exorcism.

— Uau! apoi se încruntă: Nu știam că pentru exorcism se folosesc cuțite.

— De obicei, nu.

Mă întind și apuc cuțitul de plăselele uzate de os. E rece și neted în mână. E greu, marginile zimțate sunt ascuțite și acoperite de pete maronii ruginite.

Fetele care ard 31

Flo s-o întinde.

— Mamă, e cumva…

— Da.

Devine tema zilei.

Sânge.

CAPITOLUL 5

Lumina lunii. Nu ai crede că e diferită, dar e.

Întinde degetele, o lasă se joace pe mâini și să scalde firele de iarbă. *Iarbă.* E ceva nou! Înăuntru nu era iarbă. Nimic moale. Nici măcar lenjeria, tare și aspră. Lumina lunii intra mereu prin ferestrele înguste, parțial ascunsă de clădirile ce se înălțau în jur. Și, când strălucea, intensitatea era orbitoare. Pe ciment și pe oțel.

Aici lumina se propagă liber, fără obstacole. Scaldă… da, *scaldă* parcul într-o revărsare argintie. Se cuibărește ușor lângă el pe iarbă. Și ce dacă iarba nu e deasă și sunt goluri pline cu gunoaie, sticle cu cidru și mucuri de țigară? Pentru el e paradisul. Grădina aia nenorocită a Edenului. Patul din seara asta e o bancă, iar așternutul, un carton și un sac de dormit furat de la un bețiv. Nu există onoare între hoți sau cerșetori. Dar, pentru el, e un pat cu baldachin, cu cearșafuri de mătase și cu perne cu puf de gâscă.

E liber. După paisprezece ani. Și, de data asta, nu se mai întoarce. Acum e sănătos în cele din urmă, a urmat programul lor de dezintoxicare. A renunțat la droguri, s-a purtat ca un băiat cuminte.

„Nu e prea târziu.” Asta îi spuneau terapeuții. „Îți mai poți construi o viață. Poți lăsa tot ce s-a întâmplat în urmă”.

Sigur că erau doar minciuni. Nu poți lăsa niciodată trecutul în urmă. Trecutul e parte din tine. Se ține după tine ca un câine bătrân și credincios, care nu vrea să plece de lângă tine. Și uneori te mușcă de fund.

Râde în sinea lui. *Ei* i-ar fi plăcut. Îi spunea că se pricepea la vorbe. Poate că da, dar știa și să tragă un pumn sau un picior cuiva. Nu putea să oprească furia. Încețoșa totul. Îi fura cuvintele și le înlocuia cu o ceață groasă, roșie ca sângele, care îi bubuia în urechi și îi umplea gâtlejul.

„Trebuie să-ți ții furia sub control!” i-a zis. „Sau javra aia câștigă”.

Noaptea, în celulă, și-o imagina lângă el în timp ce îi mângâia părul, îi șoptea, îl calma. Îl ajuta să treacă peste perioada de spitalizare și sevraj. Se uită prin întuneric căutând-o. Nu. E singur. Dar nu pentru multă vreme.

Își trage sacul de dormit până la bărbie și își reazemă capul pe bancă. E o noapte plăcută. E bucuros că doarme afară. Se poate uita la lună, la stele,

cu gândul la ziua de mâine.

Care era piesa aia despre ziua de mâine? E doar la o zi distanță sau ceva de genul ăsta.

O cântau uneori.

„Mi-aș dori să fim orfani ca Annie”, spunea ea. „Atunci am putea să plecăm de aici”.

Și se cuibărea lângă el. Toată numai piele, și os, și păr încâlcit, care mirosea a biscuiți.

Zâmbește. „Mâine, mâine vin după tine”.

CAPITOLUL 6

Slujba de duminică dimineață este cea mai importantă reprezentație din săptămâna unui vicar. Dacă vrei să atragi o mulțime de oameni – adică niște zeci – atunci vei reuși duminica.

La fosta mea parohie din Nottingham, cu o congregație de culoare în mare parte, duminica, toată lumea se punea la patru ace: pălării, costume, fetițe cu bucle delicate și cu funde mari. *Ca și Ruby.*

Ziua părea specială. *Eu* mă simțeam specială. Mai ales pentru că știam, dacă te uitai mai atent, că acele haine erau adesea un pic uzate sau strâmte. Cei din congregația mea veneau din cele mai sărace zone din oraș și totuși făceau un efort. Era o chestiune de mândrie să vii îmbrăcat frumos duminică dimineață.

Chiar și în majoritatea celorlalte parohii, veneau și cerșetori. Însă te mulțumești cu oricine în meseria asta.

Desigur că poate fi descurajant, dar încerc mereu să-mi amintesc că, dacă cineva își găsește alinare datorită cuvintelor mele, atunci e un câștig. Biserica nu e doar pentru cei care cred în Dumnezeu, ci pentru cei care nu mai au nimic în care să creadă. Cei singuri, rătăciți și fără un acoperiș deasupra capului. Un refugiu. Așa am găsit-o eu. Când nu aveam unde să merg, unde să mă mai duc. Cineva mi-a întins o mână. Nu am uitat niciodată acea bunătate. Acum încerc să fac și eu fapte bune.

Nu știu ce așteptări să am de la congregația de aici. Cei din mediul rural tind să fie mai tradiționaliști. Biserica are un rol mai important în comunitate. Iar credincioșii tind să fie mai în vârstă. E amuzant cum atât de mulți oameni încep să creadă imediat ce-și pun prima proteză dentară.

Slujba de azi n-o țin eu. Oficial, încep peste două săptămâni. În dimineața asta, maestrul de ceremonii este reverendul Rushton de la Warblers Green. Ne-am scris deja câteva e-mailuri. Pare de treabă, implicat și suprasolicitat. Ca majoritatea preoților de la țară. În prezent, slujește la trei biserici, așa că e o mare favoare să vină și la Chapel Croft sau cum a spus el: „O fi Dumnezeu omniprezent, dar eu încă nu stăpânesc talentul de a fi în patru locuri în același timp”.

Asta explică graba numirii mele. Dar nu cu totul.

Pachetul ăla ciudat m-a cam tulburat. N-am dormit noaptea trecută. Tăcerea mă tot făcea să tresar în somn. Nu aud vreun țipăt reconfortant al unei sirene sau bețivi urlând în fața ferestrei mele. Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat în timpul zilei: la Poppy, la fața ei mânjită de sânge. La cuțitul zimțat. La fața lui Ruby. Amestecată cu a lui Poppy. Sângele le unește pe toate.

De ce am fost de acord să vin aici? Ce sper să reușesc?

În cele din urmă, mă dau cu greu jos din pat pe la șapte. Un cocoș cântă cucurigu cu putere afară. Minunat! După ce-mi fac o cafea, mă las pradă tentației și scot cutia cu foițe și tutun de unde am băgat-o, sub o cârpă, într-un sertar din bucătărie.

Flo se tot ține de capul meu să mă las de fumat. Iar eu tot încerc. Dar sunt slabă de înger. Rulez țigara clandestină la masă, apoi îmi trag un hanorac vechi peste maiou și blugi și o fumez afară, lângă ușa din spate, încercând să dau deoparte gândurile întunecate. E deja cald, în ciuda cerului înnorat. O zi nouă. Noi probleme. Un lucru pentru care sunt mereu recunoscătoare. Ziua de mâine nu e garantată. Fiecare zi e un dar, așa că profită de ea la maximum!

Desigur, ca mulți vicari, nu prea fac tot ce propovăduiesc.

Termin țigara și mă duc sus să fac o baie călduță. Apoi îmi usuc părul și încerc să mă fac prezentabilă. Am părul castaniu în ceea mai mare parte. Nu am prea multe riduri, dar fața mi-e protejată de cele câteva kilograme în plus. Cred că arăt ca orice altă mamă stresată de vreo patruzeci și cinci de ani. Verdict – va trebui să fie suficient!

Cobor greoi treptele. Flo e, surprinzător, trează și încolăcită pe canapea în sufragerie, cu o ceașcă de ceai și cu o carte în față. Pare ultimul roman de Stephen King.

— Cum arăt?

Ridică privirea.

— Terminată.

— Mersi. Și în rest?

Am ales o pereche de blugi, o cămașă neagră și guler. Ca să le arăt oamenilor cine sunt, dar și că nu sunt la datorie.

— Nu știu ce să zic de negru.

— Păstrez pentru mai târziu hainele fluorescente și ciorapii plasă.

— Pentru când?

— Ajunul Crăciunului?
— Ia-i ușor.
— Asta-i planul.
Zâmbește.
— Arăți super, mamă.
— Mersi, răspund șovăielnic. Tu?
— Ce-i cu mine?
— Ești bine?
— Da.
— Pe bune?
— Haide, mamă, să n-o luăm de la capăt. *Nu,* nu te urăsc. *Da,* am draci că am plecat din Nottingham. Dar e doar temporar, nu? Cum spui tu – asta-i viața!
— Uneori ești prea matură pentru binele tău.
— Una dintre noi trebuie să fie.
Vreau să o iau în brațe și să o strâng tare. Dar e cu nasul în carte.
— Vii în dimineața asta?
— Trebuie?
— Depinde de tine.
— De fapt, mă gândeam să mă duc și să arunc o privire prin cimitir, să fac niște fotografii.
— Bine. Distracție plăcută!
Încerc să-mi înăbuș sentimentul de dezamăgire. *Desigur* că nu vrea să vină să asculte o slujbă seacă și prăfuită într-o capelă mică și mucegăită. Are 15 ani. Și nu cred că ar trebui să-ți forțezi copiii să aibă aceeași credință ca tine.
Mama a încercat. Îmi amintesc cum mă târa la slujbe când eram mică și mă fâțâiam în rochia mea spălată de multe ori, care mă mai și mânca. Scaunele erau tari, capela, rece și preotul cu hainele lui negre mă făcea să plâng. Mai târziu, religia a devenit un punct de sprijin pentru mama, pe lângă gin și vocile din capul ei. Asupra mea a avut efectul opus. Am fugit imediat ce am avut prilejul.
Credința ar trebui să fie o alegere conștientă, nu să fii spălat pe creier când ești prea mic să înțelegi sau să pui ceva la îndoială. Credința nu e ceva ce lași în urma ta ca o moștenire de familie. Nu e ceva tangibil sau absolut. Nici măcar pentru un preot. Este ceva pentru care trebuie să depui efort, ca

într-o căsnicie sau în creșterea copiilor.

Se clatină. E normal. Se întâmplă lucruri nasoale care te fac să pui la îndoială existența lui Dumnezeu și, dacă există, să te întrebi de ce e așa de ticălos. Dar adevărul e că lucrurile nasoale nu se întâmplă *din cauza* lui Dumnezeu. Nu stă la pupitrul ceresc de comandă, gândindu-se cum să ne „testeze” credința, ca un Ed Harris din cer în *The Truman Show.*

Lucrurile nasoale se întâmplă pentru că viața e o serie de evenimente aleatorii și imprevizibile. Vom face greșeli de-a lungul timpului. Dar Dumnezeu le iartă pe toate. Sper, cel puțin.

Iau hanoracul de pe scaunul din bucătărie și îmi bag capul din nou în sufragerie.

— Bine. Atunci plec.

— Mamă?

— Da?

— Ce o să faci cu cutia aia?

Chiar nu știu. M-a tulburat mai mult decât vreau să recunosc. Cu siguranță mai mult decât pot să-i spun lui Flo. *De unde a venit? Cine ar fi putut s-o lase? Și de ce?*

— Nu sunt sigură. Poate o să schimb o vorbă cu Aaron.

Se strâmbă.

— Mă cam sperie.

Vreau să-i zic să nu fie așa de dură, dar, de fapt, mă cam înspăimântă și pe mine. Nu sunt prea sigură de ce. În meseria mea, am dat peste câțiva ciudați și singuratici. Dar Aaron are ceva. Ceva ce îmi trezește niște sentimente pe care vreau să le dau uitării.

— Vorbim mai târziu, da?

Îmi trag hanoracul pe mine.

— Da, mamă. Și…

— Ce?

— Poate iei și tu alt hanorac. Asta pute a țigări.

CAPITOLUL 7

Când intru, Aaron stă de vorbă în spatele capelei cu un vicar cârlionțat și grăsuț. E nouă și jumătate și încă nu au venit primii credincioși.

Dintr-un anumit motiv, poate pentru că amândoi se întorc așa de repede, am impresia că vorbeau despre mine. Poate sunt paranoică. Poate nu. Și de ce nu ar vorbi despre mine? Sunt nouă aici. Dar mă simt jenată. Mă forțez să le zâmbesc.

— Bună ziua. Nu v-am întrerupt, nu-i așa?

Vicarul cu păr cârlionțat zâmbește larg.

— Reverend Brooks, sunt reverendul Rushton – Brian. În sfârșit, ne vedem în carne și oase!

Îmi întinde o mână grasă. E un bărbat scund și îndesat, cu o piele rozalie brăzdată de pete care denotă o aplecare pentru lucrurile distractive din viață. Are ochi strălucitori, în care îi joacă o doză de răutate. Dacă nu ar fi fost gulerul de vicar, aș fi zis că e patron de cârciumă sau chiar călugărul Tuck.

— Noi – și eu în mod special – ne bucurăm că ai venit în sfârșit aici.

Îi strâng mâna.

— Mersi.

— Cum te-ai acomodat? Sau e prea devreme să-ți faci o idee?

— E bine, deși îți ia mereu ceva vreme să te acomodezi. Știi cum e.

— De fapt, nu prea. Am fost la Warblers Green de când eram vicar. De aproape treizeci de ani. Știu, sunt foarte leneș. Dar îmi place foarte mult parohia asta și, desigur – se apleacă spre mine conspirativ –, lângă parohie e un bar destul de bun.

Râde pe înfundate și pe un ton grav, obscen și molipsitor.

— Nu te pot contrazice.

— Cu siguranță e o schimbare, după Nottingham.

— Cu siguranță.

— Încearcă să ne suporți și pe noi, țărănoii sărmani. Nu suntem chiar toți de lepădat când ajungi să ne cunoști. Și nu am dat încă foc niciunui nou-venit în răchită. Desigur, de la solstițiu încoace.

Iar râde pe înfundate și se face și mai roșu la față. Scoate o batistă din

buzunar și își tamponează fruntea.

Aaron își drege glasul.

— Subiectul predicii de azi este „prieteni noi și începuturi”, spune el pe un ton funest și monoton, care nu sună deloc prietenos. Reverendului Rushton i s-a părut potrivit.

— Nu trebuie să faci sau să spui nimic, adaugă Rushton. O să facem asta în mod oficial mai târziu. Dar e bine că ești aici. Îmi face cu ochiul: S-a răspândit vestea că ai ajuns aici. Toată lumea vrea să o vadă pe noua femeie vicar.

Mă încordez.

— Grozav.

— Atunci am face bine să ne pregătim.

Rushton își bagă la loc batista în buzunar și își apropie palmele.

— În curând o să sosească credincioșii!

Aaron se duce spre altar. Mă așez într-o strană din față.

— A, da. Rushton se întoarce pe jumătate spre mine într-un mod cam prea detașat. Aaron mi-a spus că i-ai cunoscut pe Simon Harper și pe fiica lui ieri.

Deci despre *asta* vorbeau.

— Da, a fost ceva de vis.

Se oprește și își alege cu grijă următoarele cuvinte.

— Familia Harper locuiește aici de generații întregi și au descendenți din perioada martirilor din Sussex… Nu știu dacă ai auzit de martiri.

— Protestanții care au fost uciși în timpul domniei reginei Maria I.

El zâmbește larg.

— Exact.

— Am căutat pe net.

— Ei bine, o să auzi des de ei în zona asta. Strămoși ai lui Simon Harper au fost printre martirii arși pe rug. E un monument ridicat în onoarea lor în cimitir.

— L-am văzut. Cineva a lăsat fete care ard în jur.

I se ridică sprâncenele stufoase.

— Fetele care ard? *Chiar* ai făcut cercetări asidue. Unora li se par un pic macabre, dar suntem foarte mândri de martirii noștri arși pe rug aici, în Sussex! Râde pe înfundate, apoi devine mai serios: Oricum, așa cum spuneam, familia Harper e un „stâlp al comunității”, cum ar veni. Sunt

foarte respectați pe aici. Au făcut multe pentru sat și pentru biserică de-a lungul anilor.

— În ce fel?

— Donații, strângeri de fonduri. Angajează mulți localnici la fermă.

Bani. La asta se rezumă mereu.

— Mă gândeam să le fac o vizită, îi zic. Să văd dacă Poppy e bine.

— N-ar strica să te apropii mai mult de familia Harper. Se uită la mine cu viclenie. Și îți stau cu drag la dispoziție dacă vrei să mă întrebi orice altceva.

Mă gândesc la cutia din piele de pe masa din bucătărie. La biletul ciudat. Oare știe ceva Rushton? Poate că da. Dar nu sunt sigură dacă acum e momentul să aduc vorba.

— Mersi, zic, zâmbindu-i. Dacă îmi vine în minte ceva, apelez la tine.

•

Slujba trece repede. Biserica e aproape pe jumătate plină, ceea ce se datorează probabil curiozității, dar tot nu m-am obișnuit. Chiar și la biserica la care am slujit înainte, unde veneau destul de mulți credincioși pentru o zonă urbană, aveam noroc dacă veneau un sfert. Și nu toți cei din congregația de aici sunt bătrâni. Văd un bărbat brunet de vreo patruzeci de ani, singur la capătul unui rând, și câteva familii, deși nu și familia Harper, deci e clar că sprijinul lor se limitează doar la partea financiară.

În timpul slujbei, simt cum lumea se uită la mine. Îmi spun că e de înțeles. Sunt nouă. Sunt femeie. Se uită la fața bisericească, nu la mine.

Rushton e un vorbitor cald, debordant. Plin de umor exact unde trebuie și nu insistă prea mult pe textul biblic. Ar putea suna ciudat, dar oamenii nu vin la biserică pentru a asculta versete din Biblie. Întâi de toate, a fost scrisă cu mii de ani în urmă. E cam seacă. Cei mai talentați vicari traduc Biblia într-un fel care oglindește viețile și preocupările congregației lor. Lui Rushton îi iese de minune. Dacă nu aș fi fost atât de conștientă că oamenii mă fixează, mi-aș fi luat notițe.

Deși sunt vicar practicant de peste cinșpe ani, tot mi se pare că mai am de învățat. Fiind femeie, poate că sunt conștientă că e mult mai greu să fii luată în serios. Sau poate că toți adulții se simt așa uneori. De parcă ne jucăm de-a adulții, dar, în sinea noastră, suntem tot copii care se plimbă cu haine prea mari pe ei, sperând să ne spună cineva că nu există monștri.

Rushton ține o slujbă scurtă și plăcută. În curând, credincioșii pleacă

unul câte unul. Rushton stă la intrarea în capelă, le strânge mâna și face conversație. Rămân în spate, pentru că nu vreau să mă bag. Câțiva mă întreabă cum m-am acomodat. Alții îmi spun cât de bine e să fie cineva nou la biserică. Unii mă ignoră intenționat. E bine și așa. Când ultima persoană cu păr alb și moale trece cu un mers clătinat pe lângă mine, respir ușurată. S-a terminat prima apariție publică. Rushton scoate cheile de la mașină.

— În regulă, trebuie să ajung la Warblers Green până la unșpe jumate, așa că ne vedem mâine.

— Mâine?

— O să ne vedem pentru o discuție la parohie. La nouă dimineața, aici, la capelă. Să trecem prin toată birocrația plictisitoare.

— Da, desigur.

Am uitat cu siguranță. Sau poate nu mi-a zis nimeni. Toată mutarea a fost așa de rapidă, chiar suspectă, de parcă Durkin de-abia aștepta să scape de mine.

— Poate o să discutăm și într-un mediu mai puțin formal, la o cafea sau, și mai bine, la o bere? continuă Rushton.

— Sună bine.

— Excelent. Am numărul tău. O să-ți scriu pe WhatsApp.

Îmi ia din nou mâna și mi-o sărută cu putere.

— Sunt sigur că o să te acomodezi foarte bine aici.

Zâmbesc.

— Deja mă simt ca acasă.

Se duce grăbit spre Fiatul lui de un galben-deschis. Îi fac cu mâna și mă întorc în capelă. Aaron a strâns cărțile de rugăciune și a dispărut la el în birou. Nu prea sunt sigură la ce e bun Aaron, dar sunt convinsă că dispariția și apariția bruște se numără printre abilitățile lui.

Stau acolo pentru o clipă și mă uit cu luare-aminte la capelă. Mereu rămâne o anumită stare odată ce congregația a plecat, ca o expirație scurtă înaintea unei odihne binemeritate. Prezența atâtor suflete lasă un ecou în urmă.

Însă capela nu e goală. Nu tocmai. E cineva care stă într-o strană, în față. Credeam că toată lumea plecase și mă întreb de ce Aaron nu i-a însoțit afară. Nu că Dumnezeu are vreo oră de plecare, dar puține biserici își permit să-și lase porțile deschise toată ziua. În cartierele mărginașe, ar fi o invitație deschisă pentru bețivi, drogați și prostituate. Aici îmi imaginez că

ar fi mai degrabă pentru vulpi, lilieci și iepuri.

Merg încetișor pe culoar spre acea siluetă. Nu e mai mult decât o umbră în lumina slabă.

— Scuze.

Nu se întoarce. E mică, de mărimea unui copil, dar nimeni nu ar uita să-și ia copilul, nu-i așa?

— Te simți bine?

Silueta tot nu se întoarce. Și acum îmi dau seama că simt un miros. Slab, dar evident. De fum. De ars.

— Doamnă reverend?

Tresar și mă întorc, mijind ochii la lumina strălucitoare a soarelui care intră pe ușă. Aaron e în spatele meu. Din nou.

— Dumne… Poți să *nu* mai faci așa ceva?

— Ce?

— Scuze. Nu contează. Cine e copilul?

— Care copil?

— Co… Mă întorc să-i arăt silueta din strana din față.

Clipesc. Strana e goală, cu excepția unei haine negre de pe spătar, lăsată în urmă de unul dintre credincioși. Gluga e ridicată și, dacă ai miji ochii în lumina slabă, ai putea să crezi că e cineva.

Aaron face ceva ciudat cu buzele. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că zâmbește.

— Cred că e haina doamnei Hartman. O uită mereu. O să i-o aduc mai târziu.

Se duce acolo, ia haina și și-o pune pe braț. Simt cum mă înroșesc.

— Bine. Mersi. Scuze. Doar arăta ca…

Las propoziția în aer. Par idioată. Trebuie să-mi recâștig un dram de autoritate.

— Nu-i mai bine s-o duc eu doamnei Hartman?

Se încruntă.

— Păi locuiește departe, pe Peabody Lane, lângă ferma familiei Harper.

Ciulesc urechile. Întind mâna.

— Nu e nicio problemă.

CAPITOLUL 8

Joan Hartman locuiește într-o casă pitorească, văruită în alb, pe un drum îngust de țară, suficient de larg ca să încapă o mașină. Din fericire, dau doar peste o familie de fazani care se uită urât la mașină cu ochii lor portocalii, înainte să o zbughească prin hățiș.

— Aripi. Dumnezeu v-a dat aripi! le zic, murmurând pentru mine.

Parchez în fața casei și mă dau jos din mașină cu haina lui Joan în mână. Intrarea e pe o parte a casei. Deschid poarta și merg pe o cărare mărginită de lupini și de nalbe. De obicei, trebuie să bat cu putere de trei ori în ușă când mă duc pe la credincioșii în vârstă. Spre surprinderea mea, doar ce am ridicat mâna, și ușa deja s-a deschis.

Joan Hartman se uită în sus la mine cu ochii încețoșați de cataractă; abia are un metru cincizeci, o mână de păr alb ca făina, poartă o rochie mov și se sprijină cu toată puterea într-un baston.

— Bună ziua, îi zic, gândindu-mă că trebuie să-i reîmprospătez memoria. Sunt…

— Știu. Speram că ai să vii.

Se răsucește pe călcâie și se întoarce în casă.

Pare a fi invitația de a intra. O urmez și trag ușa după mine. Înăuntru e întuneric și o răcoare primitoare. Ferestrele sunt mici și cu zăbrele de plumb, iar pereții, din ciment gros. Ușa din față duce direct la o bucătărie atât de joasă, că ating cu capul bârnele deformate de lemn. Pe jos sunt plăci ceramice neglazurate, un aragaz vechi și o pisică adormită într-un coș jerpelit.

Joan merge târșâit prin bucătărie și coboară o treaptă spre sufragerie. Și aceasta e joasă și se întinde pe toată lungimea din spatele casei, cu ferestre franțuzești ce dau spre grădină. Pe un perete întreg, e o bibliotecă uriașă, ale cărei rafturi sunt ticsite de cărți cu cotoarele uzate. Celelalte piese de mobilier sunt o canapea lăsată și un fotoliu cu spătar, în jurul unei mese mari de cafea unde se află o sticlă de sherry și două pahare. Două.

„Speram că ai să vii”.

Joan se lasă pe fotoliul cu spătar înalt. Eu rămân, stingherită, în picioare, cu haina încă în mână.

— Mă scuzați de deranj, dar ați lăsat-o la biserică.

— Mulțumesc, draga mea. Las-o oriunde. Îmi torni și mie niște sherry? Și bea și tu.

— Sunteți foarte drăguță, trebuie să conduc.

Îi torn lui Joan o cantitate mare de sherry și îi dau paharul.

— Stai jos, îmi zice și îmi arată canapeaua lăsată.

Mă uit la velurul moale. Dacă stau jos, sunt foarte sigură că nu o să pot să mă mai ridic vreodată. Însă mă las în jos, iar genunchii îmi ajung în dreptul bărbiei.

Joan soarbe din sherry.

— Și cum ți se pare aici?

— Ah. Bine. Toată lumea a fost foarte primitoare.

— Vii din Nottingham?

— Așa e.

— Sigur e o schimbare de peisaj.

Cataracta nu poate estompa privirea iscoditoare. Mă răzgândesc în privința băuturii. Mă aplec în față cu greu și îmi torn puțin.

— Sigur o să mă obișnuiesc.

— Ți-au zis de reverendul Fletcher?

— Da, e foarte trist.

— Mi-a fost prieten.

— Atunci îmi pare rău de pierderea suferită.

Dă din cap.

— Îți place capela?

Șovăi.

— E diferită de biserica precedentă.

— Are o istorie bogată.

— Ca marea majoritate a bisericilor vechi.

— Ai auzit de martirii din Sussex?

— Am citit despre ei.

Continuă neperturbată:

— Șase martiri protestanți, bărbați și femei, au fost luați pe sus și arși pe rug. Două fetițe – Abigail și Maggie – s-au ascuns în capelă. Dar cineva le-a trădat. Au fost prinse și torturate chiar afară, înainte să fie ucise.

— Ce istorie sinistră!

— Ai văzut păpușile din rămurele de lângă monument?

— Da. Oamenii le fac pentru a comemora martirii.

În ochi are o licărire.

— Nu chiar. Potrivit legendei, fantoma lui Abigail și a lui Maggie bântuie prin capelă, făcându-și apariția pentru cei aflați la ananghie. Dacă vezi fetele care ard, o să pățești ceva groaznic. De aia au făcut sătenii păpușile. Credeau că pot să țină la depărtare spiritele răzbunătoare ale fetelor.

Mă tot foiesc pe canapeaua moale. Spatele mi-e transpirat fleașcă.

— Cred că fiecare biserică are nevoie de o poveste bună cu fantome.

— Nu crezi în fantome?

Îmi amintesc de silueta pe care am crezut că o văd. Mirosul de ars.

A fost doar o haină. Doar imaginația mea.

Clatin ferm din cap.

— Nu. Și mi-am petrecut mult timp în cimitire.

Chicotește iar încet.

— Reverendul Fletcher era fascinat de legendă. A început să cerceteze istoria satului. Așa a devenit interesat de celelalte fete.

— Celelalte fete?

— Cele care au dispărut.

— Nu cred că înțeleg. Mă uit lung la ea, un pic bulversată de tirul de întrebări și de schimbările bruște ale direcției conversației.

— Merry și Joy, continuă ea. De cinșpe ani. Prietene bune. Au dispărut fără urmă acum treizeci de ani. Poliția a conchis că au fugit de acasă. Alții nu erau așa de siguri, dar nu au fost găsite niciodată, așa că nu s-a putut dovedi nimic.

Mi se scurge transpirația pe spate.

— Nu-mi amintesc cazul.

Își întoarce capul într-o parte ca o pasăre.

— Și tu cred că erai tânără. Și nu erau știri non-stop, ca acum, nici rețele sociale. Zâmbește cu tristețe: Oamenii uită.

— Dar dumneata nu?

— Nu. De fapt, cred că-s printre ultimii care-și mai aduc aminte. Doreen, mama lui Joy, suferă de demență. Iar mama și fratele lui Merry au plecat din sat. După aproape un an de la dispariția fetei. Pur și simplu au plecat. Nu au luat nimic cu ei.

— Da, durerea îi împinge pe oameni să facă chestii ciudate.

Pun jos paharul cu sherry. E gol. E timpul să-mi caut scuze.

— Joan, mersi mult pentru tratație, dar ar trebui să mă întorc la fiica mea.

Dau să mă ridic de pe canapea.

— Nu vrei să știi ce s-a întâmplat cu reverendul Fletcher?

— Poate cu o altă…

— Era convins că aflase ce s-a întâmplat cu Merry și cu Joy.

Îngheț pe jumătate aplecată.

— Serios? Ce anume?

— N-a vrut să-mi spună. Dar, orice ar fi fost, l-a tulburat profund.

— Crezi că de asta s-a sinucis?

— Nu.

Ochii ei lăptoși licăresc și înțeleg două lucruri – Joan nu și-a lăsat din greșeală haina la capelă. Și sunt într-un pericol mai mare decât mi-am imaginat.

— Cred că din cauza asta a fost ucis.

CAPITOLUL 9

Flo pune un film nou în aparat. Greutatea aparatului de fotografiat Nikon i se pare reconfortantă în mână. Ca un scut. Va avea nevoie de o cameră obscură aici. Mama i-a spus că e o pivniță sau ar putea folosi dependința din spatele casei. O să le cerceteze mai târziu.

În vechea lor casă, camera obscură fusese refugiul ei. Flo era mereu calmă și mulțumită când developa poze. Era spațiul ei, chiar mai mult decât dormitorul în care mama tot mai intra uneori, bătând doar foarte scurt la ușă.

Maică-sa știa că nu are voie în camera obscură fără permisiune, pentru că i-ar fi distrus pozele. Pe ușă era atârnat semnul „Nu intra”, care chiar părea să însemne ceva. Uneori, când Flo voia să fie lăsată în pace, punea semnul pe ușă și stătea în întuneric fără să developeze nimic. Doar își oferea o pauză.

Nu i-a spus niciodată mamei sale. Nu i-a spus multe, ca atunci când a fumat iarbă acasă la Craig Heron sau când s-a făcut praf și pulbere, sau când l-a lăsat pe Leon într-o baie la o petrecere să îi bage un deget între picioare, ceea ce nu a fost prea interesant, la drept vorbind, pentru niciunul dintre ei, dar măcar puteau amândoi să se laude cu asta și să nu se simtă complet virgini. Flo e aproape sigură că Leon e gay, dar nu o deranjează să se prefacă până când el va fi gata să-și declare orientarea.

Nu ține secrete față de maică-sa pentru că e vicar, ci pentru că e *mama* ei și, oricât de mult ar iubi-o Flo și oricât de apropiate ar fi, unele lucruri chiar nu trebuie împărtășite cu mama ta.

Pentru Flo, a fi vicar e doar o slujbă ca oricare alta. Ca asistent social sau doctor. Mama vorbește cu oameni despre problemele lor. Coordonează grupuri de tineret, serbări școlare și întâlniri în scopuri caritabile și se duce la ședințe cu oameni pe care nu-i înghite. Singura diferență e că poartă un alt fel de uniformă.

Dar, până la urmă, Flo e de părere că toți poartă uniformă. Chiar și la școală și, *în ciuda* uniformei școlare, ghiozdanul, haina sau pantofii te definesc. Bogat sau sărac. Super sau naspa.

Flo e fericită că a fost mereu un specimen ciudat (așa a botezat-o

prietena ei Kayleigh). Un copil care nu aparține vreunui grup. Nici populară, nici intimidată de alții. În mare parte doar invizibilă.

Desigur că a trebuit să facă față *unor* căcaturi din cauza slujbei mamei, dar, în mare, nu le-a acordat importanță și agresorii s-au plictisit repede. Cea mai bună apărare împotriva oricărui *bully* este să devii neinteresant.

Dar apoi explodase povestea cu acea fetiță. Ruby. Mama și biserica apăruseră pe paginile tuturor ziarelor. Atunci, lucrurile s-au înrăutățit. Cineva a făcut un graffiti pe ușa de la intrare, cineva a spart ferestrele bisericii și altcineva a venit la ele acasă și a făcut-o pe mama ei cu ou și cu oțet.

Flo nu i-a zis niciodată mamei sale în ce hal o jigniseră copiii la școală sau ce mesaje primise pe Snapchat. Nu a vrut să o îngrijoreze și mai mult. Așa că Flo își păstrează secretele. E sigură că și maică-sa le are pe ale ei.

Pe măsură ce Flo s-a maturizat, a observat tot felul de chestii. Cum mama ei nu vorbește niciodată de familie. A zis mereu că bunicii lui Flo au murit. Dar nu există nici măcar o poză cu ei. Nici cu mama de când era tânără. Și nu are niciun cont pe vreo rețea de socializare. Nici măcar pe Facebook.

„Prietenii adevărați sunt mai importanți decât urmăritorii virtuali”, îi spunea mereu. „Un prieten bun e mai valoros decât doișpe atârnache”.

Flo înțelege. Nu e genul care își cuantifică viața în funcție de aprecierile de pe Insta. A fost mereu mai fericită să rămână în afara tuturor grupurilor. Poate e unul dintre motivele pentru care îi place fotografia. Dar, câteodată, se întreabă dacă nu e și altceva. Uneori mama se ascunde de ea. Sau *de altcineva.* Uneori, Flo s-a gândit să o întrebe și să o strângă puțin cu ușa. Dar nu s-a ivit niciodată momentul oportun. Iar acum, cu mutarea și cu toate celelalte, chiar nu-i momentul potrivit.

Odată filmul încărcat, își pune aparatul la gât și iese din casă. Se uită prin cimitir. Pietrele de mormânt inegale ajung aproape până la ușa de la intrare, ceea ce e destul de mișto. Biserica din Nottingham nu avea cimitir. Era fix în mijlocul orașului, înconjurată de străzi înguste, cu un petic mic de iarbă afară, pe care erau de obicei rahați de câine și seringi folosite. Uneori și câte un bețivan care dormea pe treptele bisericii.

Capela e mai tradițională, deși nu întru totul. Nu e ca acelea de la televizor, cel puțin nu de la televiziunea engleză. Pare desprinsă dintr-un tablou. Care era ăla cu bătrâna și cu bărbatul care ținea o furcă? Nu-și mai

amintește. Dar chiar așa arată! Și e clar o dărăpănătură. Dar e și destul de sinistră și de ciudată. Sigur o să iasă niște poze faine, crede ea, mai ales în alb-negru. Dacă le dă o altă nuanță, ar putea avea chiar o notă gotică.

Se plimbă printre pietrele de mormânt, iar iarba crescută i se lipește de picioare. Multe sunt așa de vechi, că inscripțiile s-au șters. Dar sunt câteva pe care poate distinge numele și datele. Oamenii trăiau puțin pe atunci. Câte greutăți și boli or fi avut! Majoritatea se considerau norocoși dacă ajungeau la patruzeci de ani.

Pozează câteva inscripții. Apoi se duce în spatele capelei. Aici terenul se ridică și sunt mai multe morminte, unele mai noi și mai bine întreținute, dar iarba tot e crescută, plină de păpădii și de piciorul-cocoșului. Ia câteva cadre cu spatele bisericii. Soarele e sus pe cer și clădirea iese mai mult ca o siluetă.

Își șterge fruntea cu brațul. Ultimele două săptămâni au fost pline de umezeală și au trecut repede. Nu a dormit bine noaptea trecută. Îi e dor de fosta cameră. Poate era cam multă umezeală, dar fusese destul de mare și o amenajase cum îi plăcea, cu postere cu formațiile ei preferate, cu filme și seriale TV.

Camera de aici e mică și sufocantă. Fereastra se deschide pe jumătate și abia intră aerul. Dar cel mai rău e că are un tavan jos, de care tot uită și de care tot dă cu capul. Însă, așa cum îi place mamei sale să spună:

„Asta-i viața”.

Și viața, după ea, e de căcat.

Se întoarce prin iarba înaltă înspre spatele casei. Dependința este o clădire dărăpănată de cărămidă legată de bucătărie și care a fost probabil o privată la un moment dat. Maică-sa i-a zis că e posibil să aibă curent, dar acum Flo nu prea crede când se uită la ea. Deschide ușa putrezită de lemn. Mirosul de urină îi umple nările, urmat rapid de un strigăt:

— *Rahat!*

Clipește în întuneric. O siluetă slăbănoagă își trage repede șlițul. Li se întâlnesc privirile. El se întoarce și încearcă să o împingă ca să treacă de ea. Dar, în anii în care a luat lecții de autoapărare (mama ei a insistat să înceapă de la șapte ani), Flo a învățat să reacționeze repede. Și să nu se încurce în finețuri. Îl apucă de umeri, îi trage una între picioare și îl împinge cu putere.

Cade în afară și se rostogolește ținându-se de prohab.

— Auuu! Coaiele mele!
Flo își încrucișează brațele și se uită fix la el.
— Cine căcat ești și de ce naiba *te* pișI în dependința noastră?

CAPITOLUL 10

O las pe domnișoara Marple să soarbă din sherry în continuare, simțindu-mă și mai prost dispusă decât eram când am plecat de dimineață. Sigur că sunt numai aberații. Aiurelile unei femei care are prea mult timp să-și împuie capul cu prostii. Și mie, ca multora, îmi place serialul *Crimele din Midsomer,* dar, în viața reală, oamenii nu bat la ușile vicarilor de la țară pentru că „știu prea multe”.

Lucrurile nu se întâmplă așa în viața adevărată. Știu de la vizitele mele ca pastor în închisori că infracțiunile adevărate nu sunt nici inteligente, nici complexe. Sunt pline de oportunism și prost gândite. Criminalii scapă foarte rar „basma curată” și, dacă se întâmplă, e mai mult datorită norocului decât unui plan bine pus la punct. Uciderea cuiva e aproape mereu un act disperat, iar făptașul nu se gândește la consecințe. La ce se răsfrânge în viața sau în sufletul său.

Accelerez la 48 de kilometri la oră. Sunt așa de preocupată, încât aproape trec de pancarta de lemn a Fermei Harper.

— Fir-ar!

Frânez, bag în marșarier și intru pe un drum întins de pietriș, care șerpuiește printre câmpuri până la o fermă frumoasă din cărămidă roșie, cu acoperiș din ardezie, cocoțată pe culmea unui deal. Casa a fost extinsă și modernizată, iar prin ferestrele înalte și prin sera enormă se vede tot peisajul rural până în vale. Și îți taie respirația.

Parchez lângă un camion rablagit și Range Roverul lui Simon Harper și mă dau jos din mașină. Mirosul de bălegar și de ceva putrezit mă copleșește. O cireadă de vaci brune paște pe un câmp și niște oi împrăștiate, pe altul.

În apropiere, o altă zonă a fost transformată într-un padoc pentru doi cai de un cafeniu strălucitor. În stânga fermei, de-a lungul unui drum noroios, văd mai multe hambare și o clădire ce seamănă cu un depozit modern, unde presupun că e abatorul.

Nu sunt sentimentală când vine vorba de animale. Detest cruzimea, dar mănânc carne și înțeleg că nu pică pur și simplu din cer sau de la Tesco. Un

animal trebuie să moară și cel mai bun lucru pe care îl putem face e să ne asigurăm că animalul are parte de o viață bună și de o moarte rapidă, fără dureri. E bine din mai multe privințe că abatorul e pe lângă fermă. Dar gândul că o fetiță poate să intre acolo încă nu-mi dă pace. Și *cum* de a ajuns să „intre”? Mă gândesc încă la cum se uita Poppy în gol și la cât de lăudăros și de agresiv a fost Simon. Oare se simțea rușinat? Sau vinovat?

Pietrișul scrâșnește sub tălpile mele până la ușa din față a fermei. E exact genul de lucru pe care episcopul Durkin m-ar sfătui să-l evit. Să-mi bag nasul. Să devin o pacoste. Pe de altă parte, de asta fac parte din cler. Ca să-i apăr pe cei nevinovați. Sunt lucruri pe care oamenii le spun unui preot și nu poliției sau unui asistent social. E aproape ca și cum aș avea o legitimație de poliție.

Ridic mâna și bat rapid. Aud voci și apoi ușa se deschide larg. O adolescentă firavă, în blugi tăiați și maiou, cu părul blond prins lejer în coadă, se sprijină de cadrul ușii cu un aer nonșalant.

Are o soră mai mare, pe Rosie.

— Da?

— Bună. Sunt Jack Brooks, noul vicar de la Chapel Croft.

Continuă să se uite la mine fără să scoată o vorbă.

— Ieri a avut loc un incident cu sora ta. M-am gândit să vin pe aici și să mă asigur că e totul bine.

Oftează, se dă din dreptul ușii și strigă:

— Ma… mă?

— Ce e?

O voce de femeie răsună în jos pe scări.

— Vicarul. E legat de Poppy.

— Spune-i că vin acum.

A A

Îmi zâmbește rapid și cu fățărnicie.

— Vine acum.

Și apoi se întoarce pe un picior cu o pedichiură îngrijită și se îndepărtează pe coridor fără măcar să mă invite înăuntru. *Bine.* Pășesc înăuntru.

Coridorul e mare și fereastra uriașă scaldă camera în lumină. O scară în lemn șerpuiește până la palierul cu balcon de la primul etaj. Cred că afacerea merge strună.

— Bună ziua!

Altă blondă firavă coboară treptele. Preț de o clipă, mă întreb dacă există și o a treia soră. Pe când se apropie, mă răzgândesc. Femeia e mai în vârstă și, în ciuda unor intervenții chirurgicale subtile, nu poți cu adevărat să te pui cu procesul de îmbătrânire. Are probabil spre patruzeci de ani, ca mine. Însă seamănă izbitor cu fiica mai mare.

— Bună ziua, îi zic. Sunt reverend Brooks. Jack.

Femeia merge fără efort pe pardoseala din plăci de ceramică. Mă simt imediat simplă și șleampătă, în prezența ei.

— Emma Harper. Îmi pare bine. Mi s-a zis de neînțelegerea de ieri. Zâmbește: Îmi pare rău că ați fost prinsă la mijloc.

— Nicio problemă. Îmi pare bine că am putut fi de ajutor. Voiam să mă asigur că Poppy e bine.

— Sigur că e bine. Intrați. Sunt sigură că ar vrea să vă salute. Doriți cafea?

Emma e amabilă și drăguță… și totuși? E oare un pic *prea* amabilă și drăguță? Sau doar o judec prea aspru din cauza soțului ei?

O urmez prin bucătăria care pare desprinsă dintr-o revistă de design interior. O insulă mare, blaturi din granit, electrocasnice strălucitoare. Tot tacâmul. Se îmbină cu sera din sticlă în care sunt o masă primitoare și banchete, canapele comode și un scaun suspendat de formă ovală.

Simt cum mă împunge invidia. N-o să locuiesc niciodată într-un așa spațiu. Probabil că n-o să am niciodată casa mea. Dacă am noroc, biserica o să mă lase să stau în casa în care nimeresc, în schimbul câtorva slujbe pe care ar trebui să le țin și al daravelelor administrative. Dacă nu am noroc, o să fie vai de mine și o să fiu nevoită să închiriez ceva fără să am economii sau fonduri proprii.

Asta e viața de vicar! Desigur, locuim în case fără să plătim chirie sau ipotecă. Dacă ești descurcăreț, poți să strângi bani de un avans modest. Dar vicarii câștigă jumătate din salariul mediu din Anglia și, cu o adolescentă pe cap, nu prea poți pune bani deoparte. Cu ce am strâns până acum, pot să-mi cumpăr o casă modulară lângă o groapă de gunoi.

— Aveți o casă minunată, o complimentez eu.

— A! Emma se uită prin jur de parcă observă pentru prima dată. Da, mulțumesc.

Se duce la o cafetieră elegantă, care a costat probabil mai mult decât

mașina. Monstrul cu ochi verzi ai invidiei mormăie.

— *Cappuccino, latte, espresso?*

Rezist tentației de a spune nes.

— Doar una obișnuită, mulțumesc. Fără zahăr.

— Nicio problemă.

Pe când cafetiera gâlgâie, mă duc la ușile pliante și mă uit în zare. O parte din teren a fost îngrădit și e acum o grădină cu un cadru de lemn pentru cățărat, un tobogan și o trambulină pe care sare Poppy. Sus, jos, sus, jos, cu părul zburând în toate direcțiile. Însă, când se întoarce, fața îi e complet golită de orice expresie. Nu zâmbește și nici nu pare încântată. Mă tulbură întrucâtva să o văd așa.

— Sare așa ore întregi.

Emma vine tiptil și îmi dă ceașca de cafea.

— Sigur se bucură.

— E greu de zis. Adesea, e greu să-ți dai seama ce simte Poppy. Se întoarce spre mine: Aveți copii?

— Doar unul. Florence, Flo, are 15 ani.

— La fel ca fiica mea cea mare, Rosie. Florence se duce la Colegiul Warblers Green?

— Da.

— Ce bine! Ar trebui să le facem cunoștință.

— Ar fi drăguț.

Nu le văd înțelegându-se. Dar nu se știe niciodată.

— Și soțul dumneavoastră e vicar?

— A fost. Înghit în sec: A murit când Flo era mică.

— Îmi pare rău.

— Ați crescut-o singură pe Flo? Cred că v-a fost tare greu.

— Să fii părinte e greu oricum.

— Mie-mi spuneți? Dacă aș fi știut cât avea să-mi dea Poppy de furcă față de Rosie, poate aș fi rămas la un copil. Se repliază. Nu că aș putea să-mi imaginez viața fără ea. Să ne așezăm?

Mergem la masă și ne așezăm pe banchete. Sunt stilate, dar nu foarte comode.

— Cum mai e Poppy? o întreb, încercând să dirijez conversația spre scopul vizitei mele. Părea destul de supărată ieri.

— Da. A fost regretabil.

— Trebuie să fie greu să nu lași copiii să se atașeze de un animal.

— Da. Simon i-a arătat abatorul lui Rosie când era de vârsta lui Poppy.

— Da?

— Face parte din moștenirea noastră. Din sursa noastră de venit. Rosie nu a fost afectată. Nu e ca Poppy.

— Avea grijă de Poppy ieri?

— Da, se descurcă foarte bine. Dar Poppy poate fi dificilă. Sărmana Rosie era distrusă.

— Tot nu înțeleg cum a ajuns Poppy plină de sânge.

Zâmbește încordat.

— E mult sânge în abator.

Înțeleg. Dar tot nu mi-a răspuns la întrebare. Mă uit pe fereastră și văd că nu mai e nimeni pe trambulină. Ușa de la bucătărie se deschide larg și Poppy intră.

— Bună, scumpa mea, îi zice Emma.

Poppy mă vede stând la masă.

— Bună, Poppy. Mă mai ții minte de ieri?

Dă din cap că da.

— Ce mai faci?

— O să am un hamster.

Ridic din sprâncene.

— Super.

— A fost ideea lui Simon, îmi spune Emma. Dar Pops, nu uita că trebuie să-l cureți. Mami n-o să se ocupe.

— Nici tati, se aude tunând o voce din spatele nostru.

Mă întorc. Simon Harper stă în prag îmbrăcat cu un pulover zdrențuit pe el, blugi pătați și șosete groase. Se duce până la bucătărie și ia un pahar pe care îl umple cu apă rece de la frigider. Nu pare mirat să mă vadă, dar probabil mi-a văzut mașina afară. Te cam prinzi a cui e când pe autocolantul din spate scrie „Vicarii o fac cu smerenie”. Nu e al meu, mă grăbesc să precizez. Ca multe alte lucruri, am moștenit mașina de la un predecesor.

— Reverend Brooks! Mă bucur să vă văd din nou.

Din tonul lui, reiese altceva.

— Sper că nu vă supărați că am venit – voiam să văd cum se mai simte Poppy.

— E bine, nu-i așa, Pops?

Poppy dă ascultătoare din cap că da. Se pare că prezența tatălui a amuțit-o la loc.

Se uită la Emma.

— Trebuia să mă suni să-mi spui că avem oaspeți.

— Scuze, credeam că ești ocupat.

— Mi-aș fi făcut timp.

— Ei bine, nu m-am gândit…

— Într-adevăr, nu te-ai gândit.

Cuvintele tăioase și acuzatoare plutesc în aer. Mă uit la el și apoi mă ridic înainte să spun ceva ce nu ar trebui să zică o persoană în postura mea.

— Emma, îți mulțumesc pentru cafea. Mi-a părut bine de cunoștință. Mă bucur că te-am văzut din nou, Poppy.

— Vă conduc, se oferă Simon.

— Nu e nevoie.

— Mi-ar face plăcere.

Ieșim pe coridor. Imediat ce nu ne mai aude nimeni îmi spune:

— Nu trebuia să veniți aici să ne verificați.

— N-am făcut așa ceva.

Vorbește mai încet.

— Știu ceva despre tine, reverend Brooks.

Mă încordez.

— Pe bune?

— Știu de unde vii.

Încerc să rămân impasibilă, dar simt cum îmi transpiră subsuorile.

— Înțeleg.

— Și sunt sigur că ne vrei binele, dar acum nu mai ești în Nottingham. Aici nu e vreo mahala unde ne abuzăm copii. Nu suntem ca oamenii ăia.

— Oamenii *ăia*?

— Știi la ce mă refer.

— Nu. Mă uit cu răceală la el: Poate ai vrea să fii mai explicit.

Se încruntă.

— Tu ai grijă de turma ta și eu de a mea, da?

Îmi deschide ușa și ies încordată. Ușa se trântește în spatele meu. *Ce bou sinistru!*

Mă duc la mașină și simt căldura de după-amiază cum îmi pârjolește

spatele. Și apoi mă opresc. Sunt două linii adânci crestate pe stratul de vopsea din zona pasagerului care formează o cruce creștină răsturnată. Mă uit la simbolul ocult pe când transpirația mi se răcește pe trup. Sunt sigură că nu era acolo când am plecat de dimineață, deși nu am verificat. Mă uit în jur. Nu e nimeni pe alee. Dar mă simt privită. Îmi ridic ochii, mijindu-i din pricina soarelui. Rosie se aplecă pe fereastra balconului de la etaj. Zâmbește și flutură din degete, salutându-mă la mișto.

Fii creștină! Fii creștină!

Îi zâmbesc și eu. Apoi îi arăt degetul mijlociu, mă sui în mașină și plec într-un nor de praf.

CAPITOLUL 11

Băiatul e cam de vârsta ei. Slab, are blugi mulați pe el, un hanorac cu imaginea unui craniu pe spate și bocanci în picioare. Are părul lung, vopsit negru. Îi cade pe față când stă pe jos, chircindu-se de durere.

— Ți-am pus o întrebare.

— Uite, îmi pare rău. Mai vin uneori aici și…

— Și ce?

— Îmi… place să mă uit… și să desenez chestii.

— Ce chestii?

— Doar chestii…

Scoate cu greu un caiet ferfenițit de schițe din buzunarul de la spate și i-l dă cu un braț care tremură. Flo îl ia și îl răsfoiește.

Desenele sunt în cărbune în mare parte, morminte și biserica, dar printre ele sunt și monștri ciudați, desenați realist, și siluete fantomatice bizare.

— Sunt foarte reușite.

— Serios?

— Da. Închide caietul și i-l dă. Totuși, n-ar fi trebuit să folosești dependința ca toaletă.

— Aici locuiești acum?

— Mama e noul vicar.

— Uite ce e, știi cum e când… când îți vine să… *să urinezi* și nu voiam să… Arată spre morminte. Brațul îi zvâcnește și îi tremură și mai tare: Mi se pare greșit să o fac aici.

Flo se mai uită la el o clipă, măsurându-l din cap până în picioare. Lasă impresia că e sincer și chiar îi pare rău un pic pentru el fiindcă are acele spasme ciudate și involuntare. Îi întinde mâna. Băiatul o prinde și ea îl saltă de jos.

— Sunt Flo

— W… Wrigley.

Întregul corp îi tremură pe când rostește numele.

— E vreo glumă?

— N… nu, e numele de familie. Lucas W… rigley.

— Ah.

— Mda, ce ironie, nu? Parcă le ușurez munca ălora care se iau de mine. [2] Uite-l pe Wrigley *fâțâitul.*

— E nașpa.

— Așa sunt bătăușii! Niciunul n-o să câștige puncte pentru imaginație.

— Așa e.

— Apropo, se numește distonie. Spasmele și restul. Doctorul spune că e o cauză neurologică. E ceva în neregulă cu creierul meu.

— Nu se poate face nimic?

— Nu prea.

— Ce păcat!

— Mda. Se uită la aparatul ei: Ești fotograf?

Ridică din umeri.

— Încerc. Mă gândeam să fac o cameră obscură din dependință.

— Mișto.

— Da, asta înainte să-mi dau seama că era folosită pe post de toaletă.

— Scuze.

Dă din mână.

— Poate pivnița.

— Tocmai v-ați mutat?

— Ieri.

— Cum ți se pare?

— Sincer?

— Da.

— E o magherniță.

— Bine ai venit în fundul lumii.

— Locuiești în sat?

— Da, pe partea cealaltă, cu mama. Tu?

— Doar eu și mama.

— Și mergi la Colegiul Warblers Green?

— Cred că da.

— Poate ne vedem pe la școală atunci.

— Poate.

— Bine. Super!

Cum au epuizat toate subiectele de conversație, stau și se uită unul la altul. *Are ochii de un verde-cenușiu ciudat,* observă ea. Aproape ca de pisică. Ar fi mișto de pozat. Ar putea să scoată în evidență petele ciudate.

Și apoi se întreabă de ce se gândește atât de mult la ochii lui.

— OK, bine, ne mai vedem.

— Pe curând!

Wrigley dă să se întoarcă, apoi se oprește și se uită în urmă.

— Știi, dacă îți place să faci poze, ți-aș putea arăta un loc mișto.

— Da?

— E o casă veche și abandonată, după câmpuri în partea aia. Îi arată cu un braț tremurând. E super-înfricoșătoare.

Flo șovăie. Wrigley e ciudat, dar a fi ciudat nu e neapărat un lucru rău. Și, dacă nu ar fi tremuratul ăsta bizar, ar fi chiar atrăgător.

— În regulă.

— Mâine ești prin zonă?

— Păi, agenda mea e plină…

— Ah.

— Glumesc. Sunt liberă. Pe la ce oră?

— Nu știu. Pe la două?

— E bine.

— E un leagăn dintr-un cauciuc într-un copac dincolo de cimitir. Ne vedem acolo.

— În regulă.

Îi zâmbește larg de sub șuvițele răvășite, înainte să plece repede și tremurând. *Wrigley.* Flo clatină din cap. Speră doar că nu a fost de acord să se vadă cu psihopatul satului.

Face câteva poze, dar și-a pierdut entuziasmul. O ia înapoi spre capelă. Se împiedică de ceva și aproape cade. Reușește să-și redobândească echilibrul la timp și să nu-și zdrobească aparatul de fotografiat de piatra de mormânt din fața ei.

— Căcat!

Se uită în urmă să vadă de ce s-a împiedicat. E o piatră de mormânt năpădită de tufișuri, pe jumătate acoperită de mușchi, cu inscripția aproape ștearsă. Ridică aparatul să facă o poză și apoi se încruntă. Pare cam încețoșată. Umblă la focalizare. Tot nu iese bine. Încearcă să se concentreze asupra altui obiect din depărtare și simte cum inima stă să-i iasă din piept.

E o fetiță la câțiva metri de ea.

Goală. Și în flăcări.

Flăcările portocalii pâlpâie în dreptul gleznelor și îi ard picioarele,

înnegrind pielea și întinzându-se spre pubisul ei neted și fără păr. Așa știe Flo că e o fetiță. Altfel, ar fi greu de zis.

Pentru că nu are nici brațe, nici cap.

CAPITOLUL 12

Fir-ar! Accelerez pe străduțele înguste, înjurându-i din tot sufletul pe Simon Harper, pe familia lui și pe mine.

La drept vorbind, șederea mea aici nu se dovedește a fi idila la care se gândise Durkin. De fapt, situația nu ar putea fi mai gravă nici dacă aș sta goală pușcă în mijlocul satului și aș sacrifica vreo câteva găini. Sau fazani. Oricum, par chitiți să se sinucidă sub roțile mele.

Însă ar trebui să știu din experiență că lucrurile pot *oricând* să devină mai rele.

Parchez în fața capelei, mă duc cu pași apăsați înspre casă și intru. Liniștea mă cuprinde imediat.

— Flo?

Niciun răspuns. Mă încrunt. Mi-a zis că se duce să facă poze în cimitir. Mă întreb dacă mai e afară, în spate. Mă pregătesc să mă duc să mă uit, când aud un scârțâit de sus.

— Flo?

Urc. Ușa de la dormitorul ei e deschisă. Nu e acolo. Încerc ușa de la baie. E închisă. Bat la ea.

— Flo, ești bine?

Niciun răspuns, dar aud că se mișcă.

— Flo, vorbește cu mine!

— Așteaptă!

E insistentă, iritată.

Aștept. După câteva secunde, se aude cum trage zăvorul. O iau drept invitație și deschid încetișor ușa.

— Repede! șuieră Flo și imediat înțeleg de ce.

A folosit o cutie turtită de carton ca să acopere ferestruica de la baie. Pe fiecare suprafață disponibilă și pe podeaua crăpată, acoperită cu linoleum, și-a întins echipamentul fotografic. Camera miroase a chimicale pentru developare. Lumina de veghe pe baterii este sprijinită de dulapul din baie. A dat perdeaua de duș într-o parte, iar pe șină a prins pozele la uscat. Fotografiile ude sunt prinse cu cârlige din coșul de rufe. Cât am fost plecată, Flo a transformat baia minusculă într-o cameră obscură

improvizată.

Mă uit pe când ia cu grijă o coală de hârtie foto din tava unde stă în apă și o agață de șina de la duș.

— Ce faci, draga mea?

— Ce ți se pare că fac?

— Cred că nu am noroc dacă vreau să fac pipi.

— Trebuie să developez filmul ăsta.

— Nu mai poate aștepta?

— Nu. Trebuie să văd fata.

— Ce fată?

— Fata din cimitir.

Îndreaptă poza prinsă de cârlig și se uită la șirul de fotografii alb-negru. A reușit să facă din cimitirul cu pietrele de mormânt dezordonate un loc obsedant de frumos. Dar nu văd nicio fată în poze.

— Nu văd pe nimeni.

— *Știu!* Se întoarce frustrată. Dar era clar acolo. Era în flăcări și nu avea cap sau brațe.

Clipesc.

— Poftim?

Își ridică bărbia sfidător.

— Știu cum sună.

— Da…

— Sună a nebunie curată, nu?

— N-am zis asta. Fac o pauză: Ce crezi că ai văzut, de fapt, vreo fantomă?

Ridică din umeri.

— Nu știu ce era. Părea reală. Apoi a dispărut.

Dă prea dezinvolt din umeri. Încearcă să se adune ca să nu pară ca scoasă din minți, dar îmi cunosc fiica. E speriată. A tulburat-o ce a văzut.

— În regulă, îi spun cu blândețe. Ar putea exista o altă explicație?

— *Știu* ce am văzut, mamă. De aia am încercat să fac niște poze. Știam că n-o să mă creadă nimeni.

— Poate a fost o statuie… nu știu… o fi fost vreo iluzie optică din cauza luminii?

Mă agăț de orice. Flo își încrucișează brațele și mă privește printre gene.

— Era o fată în flăcări, fără cap sau brațe. A naibii iluzie optică! Se întoarce și se uită iar la poze cu ochii mijiți: Dar de ce nu a apărut pe peliculă?

— Habar nu am.

Îmi amintesc iar cuvintele lui Joan.

„Fetele care ard încă bântuie capela. Dacă le vezi, o să ți se întâmple ceva rău”.

Mă uit în jur la mizeria din baie.

— Auzi, hai să mergem jos și să ne ocupăm mai târziu, da?

Oftează teatral.

— În regulă. Oricum am terminat.

Mă lasă să o scot din baie.

— De ce ai fost plecată așa de mult? mă întreabă pe când coborâm.

— Am făcut vizite credincioșilor.

— Pe cine ai vizitat?

— Pe Simon Harper.

— Credeam că nu trebuie să ieși în evidență pe aici.

Simt cum mă împunge vinovăția.

— Da. Hai să punem de un prânz târziu.

— Ai fost la cumpărături?

Rahat. Am uitat complet, cu tot ce aveam pe cap. Sunt o mamă groaznică.

— Scuze, am uitat. Ce zici de-o pizza, ca să mai variem?

— E bine.

Intrăm în sufragerie. E doar ora două, dar cerul s-a înnorat și e mohorât și întunecos. Văd pe fereastră vârfurile pietrelor de mormânt prin iarba crescută. Ne ridicăm în picioare și ne uităm cu luare-aminte la cimitir.

— Crezi că ar putea fi una dintre fetele de care mi-ai zis? mă întreabă Flo. Cele ucise pentru că au fost martire.

Nu vreau să-i dau apă la moară dar, pe de altă parte, a văzut *ceva*:

— Unii săteni cred că fetele bântuie capela, dar e doar folclor local.

— E oare posibil?

Oftez.

— E posibil.

Mă ia cu brațul pe după umăr și își sprijină capul de umărul meu. Mă gândesc cu tristețe că în curând va fi prea înaltă să mai facă așa ceva. *Doamne, știu că trebuie să crească, dar chiar trebuie să se întâmple așa de*

repede? Nu pot să mă mai agăț de ea, să o protejez încă puțin?

— Mamă?

— Da.

— E mai bine sau mai grav că acum credem amândouă că o fată fără cap și fără brațe bântuie prin cimitir?

O strâng de umeri, încercând să-mi temperez neliniștea.

— Hai să nu rămânem blocate în treaba asta.

•

Dar eu încă sunt blocată. Mai mult decât Flo, care acum sforăie în camera ei, cu membrele ei subțiri și lungi încolăcite sub pătura cu imagini din *Nightmare before Christmas* (*Coșmar înainte de Crăciun*). Am curățat camera obscură improvizată. I-am zis că o să mă uit prin pivniță mâine, ca alternativă. Dependința se pare că nu e potrivită. Nu e curent, nu e nici izolată de lumina de afară.

Seara, încălzim restul de pizza și de cartofi țărănești și ne uităm la comedii vechi pe DVD. *Black Books*[{3}]. *Father Ted*[{4}]. O urmez pe Flo la culcare puțin după miezul nopții.

Ca de obicei, înainte să mă bag sub așternut, mă așez cu picioarele încrucișate și mă rog. Nu sunt sigură dacă Dumnezeu mă aude. Într-un fel, sper că are lucruri mai bune de făcut decât să plece urechea la aiurelile mele. Dar mă alină discuțiile noastre din toiul nopții. Sunt o supapă pentru fricile, îngrijorările și bucuriile mele. Îmi calmează sufletul și îmi limpezesc gândurile. Îmi amintesc cine sunt și de ce am vrut să mă fac preot.

Astăzi mă chinui. Nu pot să-mi găsesc cuvintele. Gândurile îmi sunt tulburi și dezorganizate. De parcă locul ăsta a zdruncinat toate bucățelele pe care de obicei le țin în ordine, iar acum nimic nu mai e la locul obișnuit.

Mormăi câteva mulțumiri de formă, apoi sting lumina și mă întind pe partea mea. Dar evident că nu pot să adorm. E prea cald și înăbușitor în camera asta mică. Și niciodată nu am dormit prea bine. Nu-mi place întunericul. Nu-mi place tăcerea. În mare, nu-mi place să rămân singură cu gândurile mele. Toate rugăciunile din repertoriu nu pot opri gândurile care mă asaltează, târându-se din colțurile lor întunecate și înfruptându-se din mine.

Mă uit la tavanul umflat, forțându-mă să închid ochii, ca somnul să mă tragă în uitare, dar mintea mea se împotrivește cu încăpățânare.

„Era în flăcări și nu avea cap sau brațe”.

„Dacă vezi fetele în flăcări, o să pățești ceva îngrozitor”.

Folclor, legende urbane. Prostii. Dar tot simt cum neliniștea îmi pune un ghem în stomac.

Flo nu e genul cu o imaginație debordantă. E pragmatică, rațională, calculată. N-ar putea născoci așa ceva. Așadar care e alternativă? Vreun fel de apariție fantomatică?

Ca vicar, cred într-o existență după moarte. Dar în fantome? În entități fizice care rămân legate de acest pământ în căutarea răzbunării sau a unei rezolvări? Nu. N-am văzut nimic care să mă convingă de așa ceva. Ca să fiu mai explicită, nu *vreau* să văd nimic care să mă convingă de așa ceva. Aș vrea să rămână în plan metaforic, și nu fizic ce mă bântuie.

Mă ridic în capul oaselor, aprind lumina de pe noptieră și mă dau jos din pat. Podeaua din lemn e rece și aspră la atingere. *Covoare*, mă gândesc și adaug încă o cheltuială la lista de „lucruri care să facă această casă cât de cât confortabilă”.

Mă încalț cu papucii jerpeliți și mă duc pe palier. Aprind lumina de pe hol și cobor.

În bucătărie deschid un sertar și caut sub prosop cutia de rulat și foițele. Tot cotrobăi, dar nu găsesc. Înjur în barbă. *Flo.*

Din fericire, am un plan de rezervă.

Mă duc pe furiș în sufragerie. Mare parte din cărți sunt încă în cutii, dar am scos câteva pe care să le pun în biblioteca prăpădită, inclusiv o Biblie legată în piele. Pare a fi o relicvă bisericească, dar am luat-o de la o piață de vechituri. Însă nu conține cuvântul lui Dumnezeu, e goală pe dinăuntru. E o ascunzătoare nimerită pentru o sticlă, dacă ai asemenea înclinații, sau, în cazul meu, pentru o cutie cu tutun, un pachet de Rizlas și o brichetă.

Mă duc înapoi în bucătărie, îmi rulez o țigară și deschid ușa. Aerul nopții e încărcat cu mirosul familiar și copleșitor de ciuboțica-cucului, de floarea-lunii și de iasomie. *Flori nocturne.* Îmi amintesc cum mirosul intra pe fereastra dormitorului meu când eram mică.

Trag cu sete din țigară, alungând amintirile, inhalez nicotină, dar nu prea reușește să-mi atenueze anxietatea sufocantă. Sunt prea conștientă de liniște, de întuneric, de gândurile mele asurzitoare.

Întunericul de aici e diferit de cel de la oraș. Acolo e îndulcit de felinare, de firmele luminoase ale magazinelor, de mașinile care trec. Aici e beznă

adevărată. Întunericul în care am trăit înainte de foc și de electricitate. O beznă flămândă, plină de ochi ascunși. *Aici sălășluiește răul,* mă gândesc, și mă întreb de unde mi-a venit. Creierul meu turează la maximum, în seara asta.

Duc țigara la buze… și mă opresc. E o lumină în capelă.

Ce mama…

Pâlpâie de la o fereastră de sus. S-ar putea reflecta farurile de la mașină? Nu, fereastra asta dă spre casă, nu spre șosea. Și iat-o din nou! O lumină care tot licărește. Să fie un bec stricat? Să fie instalația electrică defectă? Sau un intrus?

Mă uit la lumină neștiind ce să fac. Apoi sting țigara, intru la loc în casă și deschid sertarul de sub chiuvetă. Îmi amintesc că am văzut ieri o lanternă. E posibil să nu mai aibă baterii, dar nici în ruptul capului nu o să ies în beznă doar cu lumina de la telefon. Aprind lanterna. Iese un fascicul puternic de lumină.

Iau cheile și merg de-a lungul cărării înguste care duce spre capelă, cu lanterna în față. Aud o voce interioară care mă ceartă fiindcă fix așa fac oamenii în filmele horror. Oamenii proști, care mor inevitabil în moduri cât mai sinistre până la genericul de final. Încerc să ignor acea voce.

Ajung la ușa capelei. Am închis-o noaptea trecută. Îmi amintesc că am învârtit cheia grea. Se înțepenise și a trebuit să mă sprijin de ea cu toată greutatea ca să se învârtă.

Acum ușa e întredeschisă.

Șovăi, apoi o deschid și mai mult. Pășesc înăuntru. Lanterna luminează o mică porțiune triunghiulară a bisericii. Întunericul se întinde de ambele părți. Unde sunt întrerupătoarele? Mă întorc în dreapta și bâjbâi. Și acum, întunericul e în spatele meu. Unde căcat sunt întrerupătoare? Degetele mele ating plasticul.

Luminile bâzâie și pornesc greu. Becurile sunt slabe și îngălbenite, pline de praf și de pânze de păianjen. Nu prea reușesc să alunge întunericul. Biserica pare goală. Dar asta e problema cu bisericile. Sunt pline de unghere unde te poți ghemui și ascunde.

— Hei! E cineva aici?

Ce surpriză, niciun răspuns! Apuc lanterna mai bine. E suficient de puternică să-mi servească drept o armă cât de cât decentă. În cealaltă mână, am cheia grea. O țin între degete cu capătul ascuțit în afară. Așa cum

făceam noaptea, când stăteam la oraș.

Lumina pe care o văzusem venea de sus, așa că urc treptele din laterala capelei spre balconul superior. E și mai beznă acolo. Doar două becuri luminează. Și iar e mirosul ăla. De fum, de ceva carbonizat. Mișc lanterna dintr-o parte în alta. Nimic, în afară de rândul de strane de lemn. Mă deplasez de-a lungul lor, băgând lanterna în zonele întunecate dintre ele. Dar nu se ascunde nimeni.

La capătul îndepărtat al balconului, e o ușă mică și îngustă. Probabil o magazie. Merg înainte cu cheia în mână și cu lanterna în față. Ajung la ușă și o deschid cu putere. Cade o grămadă de perne pentru strane.

Mă dau în spate cu inima mai să-mi sară din piept. Apoi îmi permit să chicotesc ușurată. *Sunt doar perne pentru strane, Michael.*

Mă uit cu atenție la dulap. E mic și ticsit cu alte perne și cărți de rugăciune, nu ar avea nimeni loc să se ascundă acolo. Mă aplec și iau pernele, dându-mi seama acum că sunt înnegrite și pârlite, de parcă le-a dat cineva foc. E ciudat, dar asta ar explica mirosul de fum. Le îndes înapoi și închid ușa. În timpul acesta, aud un zgomot sub mine. Un scârțâit, ca și cum s-ar fi deschis ușa de la capelă. Inima îmi bate ca un ciocan în piept. O iau la fugă de-a lungul stranelor și în jos pe scări, cu grijă să nu-mi sucesc glezna.

Jos, îndrept lanterna spre naos. Nu văd pe nimeni. Mă opresc și o îndrept în spate, spre altar. Lampa de citit e aprinsă. Sunt sigură că fusese stinsă înainte.

Merg pe culoare înspre ea. E ceva pe altar. O Biblie. Mică și albastră, cum sunt acelea pe care le primesc copiii la școala duminicală. A fost lăsată deschisă și un pasaj e subliniat. 2 Corinteni, 11:13–5:

> Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni care-și iau chip de apostoli ai lui Hristos. Și nu-i de mirare, de vreme ce însuși Satana își ia chip de înger al luminii; așadar, nu-i mare lucru dacă și slujitorii lui își iau chip de slujitori ai dreptății; al căror sfârșit va fi după faptele lor.

Mă uit la cuvinte și mă trec fiori reci. Apoi iau Biblia. Un colț e înnegrit, de parcă a fost trecut prin foc. Răsfoiesc până la prima pagină. Când mergeam la școala de duminică, trebuia să ne scriem numele pe coperta interioară a Bibliei. Și sigur că e un nume. Scris cu cerneală albastră, acum

aproape complet șters. Îmi trec degetele peste literele fantomatice: „Merry J.L”.

Stăteau în iarba înaltă din spatele casei. Ascunse în frunzele de ferigă care se legănau. Terminaseră cu studiul Bibliei. Aveau câteva clipe pentru ele însele înainte să o pornească spre casă.

Merry a scotocit în buzunarele blugilor și a scos o țigară mototolită și o brichetă Bic.

— Vrei s-o postim?

— Nu pot. Vine reverendul la ceai.

— De ce?

— Mama vrea să fac ore suplimentare de studii biblice.

— Suplimentare? Cu Față-de-Cur ăla bătrân?

— Nu. Cu ăla nou. L-ai văzut.

Merry a dat din umeri.

— Mda.

— Aduce puțin cu Christian Stater.

— Tot bigot e.

— N-ar trebui să spui așa ceva.

— De ce?

— Poate te aude Dumnezeu.

— Nu există niciun Dumnezeu.

— Vrei să ajungi în iad?

— Parc-ai fi maică-mea.

Joy s-a aplecat și a atins cu blândețe vânătaia de la ochiul prietenei sale.

— Doare?

— Da. Lasă-mă!

— O urăști?

— Uneori. Uneori mi-aș dori să moară. Dar, în mare, aș vrea să fie diferită.

Au rămas în tăcere ceva vreme. Apoi Joy s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să plec. Te sun mai târziu?

— Bine.

Merry s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la prietena ei cum țopăia prin iarbă. Apoi a privit înapoi, spre casă. O auzea pe mama ei urlând înăuntru. A luat Biblia și bricheta. Ținea flacăra lângă colț, uitându-se cum se înnegrește pielea. Apoi, înainte să ia foc, a aruncat Biblia în iarbă, s-a așezat și și-a aprins țigara.

Nu-mi pasă dacă ajung în iad, *se gândea ea.* Nu poate fi mai rău decât aici.

CAPITOLUL 13

Mă închei la cămașă și îmi potrivesc gulerul alb. Îmi netezesc ținuta. Apoi merg de la vestibul până sus, la altar. Mă uit la congregație. Credincioșii șed aplecați, cu capetele în jos și cu fețele în umbră.

— Bine ați venit, le spun, și unul câte unul își înalță capetele spre mine.

Primul pe care îl văd e Jonathan, soțul meu. Zâmbește mereu. Chiar și în cele mai negre zile. Chiar și acum, când are doar jumătate de față, părul năclăit de sânge și de bucăți de materie cenușie. Lângă el e Ruby. Desigur. Se uită acuzator. Are fața învinețită și umflată acolo unde i-au tras pumni, picioare și au lovit-o cu jucăriile ei din lemn. Ține un iepuraș de pluș. Cel cu care am găsit-o. A iubit iepurele ăla, numai că, pe când mă uit la ea, îmi dau seama că strânge în brațe un iepure adevărat. Mă fixează cu privirea, își dă capul într-o parte și mușcă o bucată din urechea animalului.

Mă dau în spate, cu inima bătându-mi ca un ciocan în pat și ceva îmi atinge creștetul. Ridic privirea. Reverendul Fletcher atârnă de balconul de deasupra mea, cu picioarele zvâcnindu-i într-un dans macabru al morții.

„Dacă le vezi pe fetele care ard”, îngaimă el printre buzele crăpate și înnegrite, „ți se va întâmpla ceva groaznic”.

Îmi înăbuș un strigăt de groază. Din strană, se uită și mai mulți oameni la mine. Pe unii îi recunosc. Pe alții, abia mi-i mai amintesc. Două siluete se ridică și înaintează cu un mers târșâit din mijlocul culoarului spre mine. La jumătatea drumului, izbucnesc în flăcări. Dar tot continuă să vină.

Mă trag în spate și mă împiedic. Simt o mână rece pe umăr. Înțeleg greșeala. Îi simt respirația râncedă și aud o voce…

— Mamă. *MAMĂ!*

Mă zbat, străpungând apele somnului ca o femeie care se îneacă și care iese la suprafața unui lac întunecat și fetid.

— *Mamă.* Trezește-te!

— Eu… eu…

— Aveai un coșmar.

Un vis. Doar un vis. Încep să devin conștientă. Sunt încolăcită pe canapea, cu haine care put a transpirație și a fum de țigară. Îmi mișc

picioarele ca să mă ridic în capul oaselor. Lumina soarelui se profilează prin perdele.

Flo stă ghemuită.

— Mamă?

— Eu… ăăă… nu puteam să dorm. Am coborât să fumez și am văzut o lumină în capelă. Așa că m-am dus să arunc o privire…

— Te-ai dus de una singură în toiul nopții? Flo stă în picioare și se uită urât la mine, cu mâinile în șolduri. Mamă, ai făcut o prostie cât ține de mare. Cineva ar fi putut să te atace, să te omoare.

— Bine, bine. Nu era nimeni acolo.

— Păi, și lumina?

— Nu știu. Un bec stricat, poate… Imaginația mea.

— Și atât?

— Da.

— De ce dormi pe canapea? Duhnești a țigări.

— Cred că m-am întins aici și am ațipit.

Continuă să se uite bănuitoare la mine. Apoi oftează și dă din cap.

— Bine. Vrei cafea?

— Da, mersi… Auzi, cât e ceasul?

— Aproape nouă.

Nouă. Nouă dimineața. Luni dimineața. Ora ședinței. *Fir-ar!*

•

— Bună dimineața tuturor. Scuze că am întârziat puțin.

Zâmbesc grupulețului din fața mea, încercând să par binevoitoare, ca Durkin. Nu sunt prea sigură că reușesc. Probabil nu ajută că gâfâi, sunt roșie la față și mă tot chinui să-mi aranjez gulerul.

Reverendul Rushton se ridică în picioare.

— Să fac prezentările?

— Mulțumesc, îi spun recunoscătoare.

Al naibii guler! Suntem înghesuiți într-un birou minuscul de lângă capela principală, care părea neîncăpător de când nu era nici țipenie de om și, acum, cu toată echipa parohiei în el, pare făcut pentru hobbiți.

Peste tot sunt teancuri de documente. Pe un panou de plută, se îngrămădesc avertizări de siguranță, buletine informative de la parohie și ordinea de desfășurare a slujbelor. Chiar și pereții sunt plini de poze vechi cu capela și cu clericii de demult: un Rushton mult mai tânăr, un bărbat cu

un aer sever și cu o mână de păr negru (scrie jos, pe o etichetă, „Reverend Marsh”) și reverendul Fletcher – un bărbat arătos de vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt și cu o barbă îngrijită. Lângă Fletcher, e o urmă pătrată mai deschisă la culoare, de unde se pare că a fost scoasă o poză. Mă întreb de ce.

Abia e loc pentru un birou și două scaune. E mai bine, pentru că oricum „echipa” noastră e formată din cinci persoane, dintre care doar patru sunt aici în dimineața asta.

— Ele Malcolm, cititorul nostru bisericesc, spune Rushton.

Un bărbat uscat cu ochelari dă din cap și zâmbește.

— Pe Aaron îl știi.

Dăm amândoi din cap fugitiv.

— Din păcate, secretara noastră, June Watkins, e prea bolnavă să facă față volumului de muncă. Din fericire, am găsit pe cineva care să o înlocuiască temporar…

Ca la un semn, ușa se deschide și intră o femeie înaltă și atrăgătoare, cu o rochie vaporoasă și cu o claie de păr cărunt strâns într-un coc dezordonat, cu un termos și câteva pahare din plastic în mână.

— Bună ziua tuturor. Am lăsat cafeaua în mașină.

Mă uit fix la ea pe când așază termosul și paharele pe birou.

— Majoritatea o știți pe Clara, ne spune Rushton. O să ne ajute în calitate de voluntară, un înger trimis din cer.

Clara se uită în jur și zâmbește.

— *Trebuie* să o spună… sunt soția lui!

Apoi se uită la mine. Întinde mâna.

— Jack? Îmi pare bine să te cunosc. De la ce vine?

— Ăăă… Jacqueline.

Ochii ei cenușii strălucesc.

— Un nume minunat. Amândouă chiar.

— Mulțumesc.

— Cum vezi, e o echipă mică, termină Rushton.

O echipă foarte mică. Dar, în zilele noastre, nu se cere ca fiecare biserică din mediul rural să aibă propriul vicar, ca să nu mai vorbim de un administrator sau personal. Pe lângă Chapel Croft și Warblers Green, Rushton și cu mine vom sluji la alte două bisericuțe din parohie – Burford și Netherton –, împărțindu-ne cum putem mai bine timpul între ele.

— Mă bucur să vă cunosc pe toți, le spun, încercând să mă adun. Cum sunt sigură că știți deja, mă cheamă Jack Brooks și voi fi vicarul provizoriu până va fi găsit cineva care să preia funcția pe termen lung.

— Știi când se va întâmpla? mă întreabă Malcom poate un pic cam prea grăbit.

— Mi-e teamă că nu. Așa că e mai bine să presupui că te-ai pricopsit cu mine pentru o vreme.

— Nu „pricopsit”, intervine Rushton. Suntem încântați să te avem printre noi. Și îți stăm la dispoziție oricând ai nevoie de ajutor să te acomodezi.

— Da, desigur. Clara încuviințează din cap: Cred că suntem gata să o luăm de la început după… ei bine, știți voi.

Mă întrebam cine va aduce primul vorba.

— Mi-a părut tare rău să aud ce a pățit reverendul Fletcher.

— Ne-am fi dorit să fi știut prin ce trece, adaugă Malcolm. Știam că e foarte stresat, dar să-și ia viața…

— Cei care vor să-și ia viața se pricep să se ascundă de cei mai apropiați prieteni și de familie, le zic. Sinuciderea e o tragedie pentru toată lumea.

— Și un păcat.

Mă uit lung la Aaron.

— Poftim?

— Viața e un dar de la Dumnezeu. Doar el are puterea să ne-o ia.

Se uită la mine sfidător.

Îmi păstrez vocea calmă.

— Aaron, Biserica Anglicană nu mai are această părere de foarte multă vreme.

— Așadar alegem să ignorăm ce scrie în Biblie?

— Nu există o condamnare explicită a suicidului în Biblie și, cât timp sunt vicar aici, aș prefera să nu aud asemenea discuții în capela asta.

Îi susțin privirea și sunt încântată când se uită în altă parte.

— Mă rog… oricum… continuă Rushton, dregându-și vocea. Viața merge mai departe, așa cum se spune. Să continuăm cu programul de săptămâna viitoare?

Așa și facem. Sunt ușurată că intru într-o rutină normală, nu foarte diferită de cea din parohia precedentă. Cafeaua de dimineață, serbările în aer liber, un grup de tineret, trei nunți și patru înmormântări. Deși nu voi

ocupa funcția oficial decât peste două săptămâni, toți decid să încep să-mi fac simțită prezența la câteva evenimente organizate de biserică.

— A, da, și, desigur, mai e problema reparării podelei din capelă.

— Am văzut că s-au stricat câteva dale. Ce s-a întâmplat?

— Sunt vechi. Chemăm pe cineva să arunce o privire în curând. Jack, între timp, să te asiguri că nu se apropie nimeni de zona respectivă. Ultimul lucru de care avem nevoie e să-și luxeze cineva glezna și să ne dea în judecată.

— Desigur.

— Bun. Ei bine, cred că am terminat. Ai mai dori să adaugi ceva?

Rushton se întoarce cu fața lui roșie spre mine. Mă gândesc. Evident că aș vrea să întreb cine îmi lasă mesaje ciudate și înfricoșătoare. Dar nu cred că ar fi înțelept să spun ceva până nu știu mai multe. Încă.

— Nu. Cred că am discutat tot ce era important.

— Excelent. Nu pot să-ți spun cât de ușurat sunt că ești aici să împărțim din sarcini.

— Mă bucur că pot fi de ajutor.

Toți încep să se miște și să-și adune lucrurile. Malcolm îmi strânge mâna în palma lui osoasă înainte să plece.

— E minunat să te avem aici, draga mea.

Aaron mă ignoră intenționat, făcându-și de lucru cu notițele. Vreau și eu să plece, dar o simt pe Clara cum mă privește pe când își pune pe ea pardesiul lung și viu colorat.

— Am înțeles că ai o fiică, Jack.

— Da.

— Ce vârstă are?

— 15 ani.

— O vârstă dificilă.

— Am avut noroc până acum. Ai copii?

— N-am fost binecuvântați niciodată, răspunde Rushton. Dar am adunat mulți fini de-a lungul anilor. Și Clara a fost profesoară, așa că am avut mereu tineri în viața noastră.

Dau din cap politicos, gândindu-mă: *E profesoară. Desigur.*

— De cât timp sunteți căsătoriți?

— Am sărbătorit recent douăzeci și opt de ani de mariaj.

Sunt un cuplu ciudat. Clara cea înaltă și elegantă și Brian cel scund și

îndesat. Nu că aș vrea să judec pe cineva.

— Felicitări.

— Ești văduvă? mă întreabă Clara, reamintindu-mi cât de tare urăsc cuvântul.

— Da, soțul meu a murit.

— Ai crescut-o pe Flo de una singură!

— Cum am spus, am avut noroc. E o fată cuminte.

— Și cum s-a acomodat? mă întreabă Rushton. Mă tem că tinerii nu prea au ce să facă aici, în sat.

— Îi place fotografia. Ne gândeam să transformăm pivnița într-o cameră obscură.

— Înțeleg.

— E vreo problemă cu pivnița?

— Nu. Doar că mai sunt niște lucruri ale reverendului Fletcher acolo, îmi spune Clara. Am sortat cât de mult am putut.

— Nu avea familie?

— Din nefericire, nu. A lăsat totul bisericii și am donat mobila, hainele, laptopul. Dar erau multe…

— Vechituri, spune Rushton cu mai puțină considerație. Ca să fiu sincer, nu-s toate ale lui Fletcher. Multe sunt și bisericești. N-am știut ce să facem cu ele, așa că sunt tot acolo, în pivniță.

— Se pare că o să am multe de făcut în următoarele săptămâni.

Îmi dau seama de altceva.

— Reverendul Fletcher e înmormântat aici? Cred că ar trebui să-i aduc un ultim omagiu.

— De fapt nu, îmi răspunde Rushton. E îngropat în Tunbridge Wells. Lângă mama lui.

— Nu a vrut să fie îngropat aici, intervine Aaron deodată din spatele meu.

Mă întorc.

— De ce?

— A spus că s-a „stricat” capela.

— „Stricat”?

— Cum a zis și Malcolm, intervine Clara, reverendul Fletcher fusese foarte stresat.

— Voia să fie exorcizată, continuă Aaron. S-a întâmplat înainte…

— Aaron! îl întrerupe Rushton pe un ton tăios.

Aaron se uită ciudat la el.

— Ar trebui să știe.

— Ce anume?

Rushton oftează.

— Reverendul Fletcher a încercat să dea foc capelei cu puțin timp înainte să moară.

CAPITOLUL 14

— Desigur, nu e prima oară când a încercat cineva, îmi spune Rushton în timp ce soarbe din cafeaua cu lapte.

Stăm la o masă într-un colț al sălii festive care, potrivit unei inscripții luminoase de pe ușă, scrisă de mână, este „Deschisă pentru cafea luni, miercuri și vineri, de la 10 la 12”. Clara ni s-a alăturat. Nu mă miră că Aaron a decis să nu vină.

Mă mir de cât de multă lume e. În Nottingham, veneau dimineața la cafea doar cei cu adevărat credincioși sau lipsiți de adăpost. Cred că majoritatea se temea că va primi o predică sau, și mai rău, o cafea de rahat.

Clienții de aici sunt mai în vârstă, dar bine îmbrăcați. Sunt câteva mame cu bebeluși. Nici cafeaua nu e rea. Sunt plăcut surprinsă. Și e prima surpriză plăcută de care am parte de când am venit aici.

— Și ce s-a întâmplat? îi întreb.

— Separatiștii catolici. Descendenții torționarilor din timpul domniei reginei Maria. În secolul al XVII-lea, au dat foc capelei vechi, care s-a făcut scrum. Au distrus tot, inclusiv o bună parte a arhivelor parohiei. Capela de azi a fost construită de baptiști câțiva ani mai târziu.

— Scuze, voiam să întreb ce s-a întâmplat cu reverendul Fletcher, predecesorul meu.

— Ah. Ei bine, din fericire nu a ajuns așa de departe! Aaron i-a dat de urmă înainte ca focul să se răspândească.

— Ce căuta Aaron acolo?

— Era noaptea târziu. Aaron trecea pe acolo din întâmplare și a văzut că e lumină în capelă. L-a găsit pe reverendul Fletcher tronând deasupra unor perne aprinse.

— A zis că intrase cineva în capelă, îmi spune Clara, scuturând un al doilea pliculeț cu zahăr și turnându-și-l apoi în cafea. E clar că nu-și menține silueta cu vreun regim.

— Ar fi fost posibil? întreb, gândindu-mă la ușa descuiată și la lumina pe care am văzut-o în capelă ieri-noapte.

— Nu era niciun semn de intrare prin efracție. Aaron și cu mine suntem singurii care au cheia de la capelă, răspunde Rushton.

— În regulă. Îmi impun să rețin informația. E posibil să fi rămas descuiată?

Rushton oftează.

— Matthew… reverendul Fletcher… se comporta ciudat de ceva vreme.

— În ce sens?

— Pretindea că vede fantome, mă lămurește Clara.

Mă crispez.

— Ce soi de fantome?

— Fete în flăcări.

Parcă niște degete înghețate mă apucă de cap.

— Sunt un fel de legendă locală, îmi spune Clara cu o sclipire în ochi. Abigail și Maggie, două fetițe, au fost arse pe rug odată cu alți șase martiri, în secolul al XVI-lea.

— Știu, îi spun. Cel puțin parțial.

— Jack și-a făcut temele, remarcă Rushton. Știe și de păpuși.

— Serios? Clara ridică din sprâncene. De unde?

Privirea ei scrutătoare mă face să mă simt nelalocul meu.

— Ah, on-line.

— Multora li se par cam înfricoșătoare.

— Nu-mi închipui de ce.

Zâmbește.

— Unele sate au ceva aparte.

— N-aș avea de unde să știu.

— Ai crescut în Nottingham?

— Da.

— Nu prea ai accent, ca să fiu sinceră.

— Ei bine, mama era din sud.

— Așa se explică vocalele deschise.

Își soarbe nonșalant cafeaua.

— Dar cred că niciuna din întrebări nu e întâmplătoare.

Mă întorc spre Rushton.

— Doar pentru că reverendul Fletcher credea despre capelă că ar fi fost bântuită nu înseamnă că era instabil. Am cunoscut câțiva preoți care credeau în fantome.

— Nu era doar atât, îmi spune Rushton. Devenise din ce în ce mai paranoic. Obsedat. Credea că cineva urmărea să-l ucidă. Că era amenințat.

Susținea că fetele care ard fuseseră lăsate în capelă și prinse de ușa casei.

— S-a dus la poliție?

— Da, dar nu avea nicio dovadă.

— Avea cineva vreun motiv să-l amenințe?

— Nu, spune Clara. Matthew fusese vicar aici de aproape trei ani. Era simpatizat.

— Dar, în ultimul an, îi muriseră părinții, adaugă Rushton. Un prieten apropiat fusese diagnosticat cu cancer. Avea multe probleme personale care îi dădeau de furcă. Și-a prezentat demisia la scurtă vreme după incendiul din capelă. Cred că acceptase că era copleșit.

Mă gândesc. Biserica este cu mult în urma altor instituții ce recunosc existența bolilor psihice. Nu suntem încurajați să vorbim despre ele și, pentru că majoritatea preoților sunt bărbați, sunt văzute ca un fel de slăbiciune.

Rugăciunea e o metodă folositoare de concentrare. Dar nu un tratament magic care vindecă orice. Dumnezeu nu e nici terapeut, nici psihiatru. Tot avem nevoie de sprijinul altor oameni și uneori aceștia sunt profesioniști. Adeseori mă întreb dacă lucrurile ar fi fost diferite dacă soțul meu ar fi apelat la un psihiatru mai devreme.

Mă întind după o cafea și iau o gură zdravănă. Acum nu pare să mai aibă gust bun.

Îmi aleg cu grijă următoarele cuvinte:

— A bănuit cineva că, poate, reverendul Fletcher *nu* s-a sinucis?

— Nu, sigur că nu. Cine ar spune așa ceva?

— Unul dintre enoriași mi-a zis ceva…

Rushton își dă ochii peste cap.

— Joan Hartman. Flutură din mână, dându-mi de înțeles că nu trebuie să neg sau să confirm: Joan e o figură, dar nu aș lua prea în serios ce spune.

— Pentru că e bătrână?

— Nu. Pentru că e singură, are o imaginație bogată și citește prea multe romane polițiste. Rushton se apleacă spre mine: Jack, pot să-ți dau un sfat?

Vreau să-i spun că nu. În general, când cineva se oferă să dea un sfat, e la fel de binevenit ca o grămadă de bălegar. Dar îi zâmbesc și îi spun:

— Desigur!

— Nu te împotmoli în trecut. Sosirea ta aici e un nou început. O șansă de a lăsa împrejurările tragice ale morții reverendului Fletcher în urma

noastră. Și, cum poți vedea, sunt multe lucruri aici care să te țină ocupată.

Îmi mențin zâmbetul.

— Sunt sigură că ai dreptate.

Își pune mâna durdulie peste a mea și mi-o strânge.

— Și, că veni vorba, ar trebui să ne întoarcem. Trebuie să mă văd cu familia Baker să discut despre funeraliile tatălui lor.

Se ridică de la masă. Clara îl urmează.

— Ne vedem mai târziu. Și nu uita ce ți-am zis!

— Nu uit. La revedere!

Îl văd cum iese din consiliul local, luându-și la revedere de la câțiva clienți. Mă gândesc să-mi mai iau o cafea, apoi mă uit la ceas. Nu. Ar trebui să plec și să mă duc la cumpărături. O femeie și fiica ei nu pot să mănânce doar pizza.

Abia mă ridic și aud zgomotul. Mă întorc. O femeie în vârstă de la altă masă e pe jos, înconjurată de vase sparte și de zaț de cafea. Câțiva oameni se uită și câțiva dau să se ridice în picioare, dar eu sunt cel mai aproape. Mă duc grăbită, mă așez în genunchi și o iau de mână.

— Sunteți bine? V-ați rănit?

Pare un pic confuză. Mă întreb dacă s-a lovit la cap.

— E totul în regulă. Stați puțin, îi spun.

Se uită la mine cu luare-aminte.

— Tu ești?

Încerc să-mi trag mâna, dar își înfige degetele în ea.

— Unde e? Spune-mi!

— Îmi pare rău. Nu…

Și apoi se aude o voce calmă și blândă:

— E-n regulă. Uneori e confuză.

O femeie tânără cu păr scurt, cu o salopetă și un tricou se lasă pe vine lângă mine și vorbește cu blândețe cu femeia în vârstă.

— Doreen? Ai căzut. Ești în consiliul local. Te simți bine?

— Consiliul local?

Femeia în vârstă slăbește strânsoarea. Cealaltă femeie îi îndepărtează mâna de a mea.

— Vrei să te ridicăm în capul oaselor?

— Dar trebuie să ajung acasă. Sigur își așteaptă ceaiul.

— Desigur, dar, întâi, ce zici de un pahar cu apă?

— Da, îi aduc, spun eu.

Mă duc la bar.

— Îmi dați un pahar cu apă?

Până îi aduc paharul cu apă, bătrâna e deja așezată pe scaun și nu mai pare așa de confuză.

— Poftiți!

Ia paharul de unică folosință cu o mână tremurândă și soarbe.

— Îmi pare așa de rău! Nu știu ce m-a apucat!

Zâmbește rușinată. Și îmi amintesc că bătrânețea nu e o boală, ci o destinație.

— E-n regulă, îi spun. Cu toții mai avem momente de confuzie.

— Doreen, ai pe cineva care să te ducă acasă? o întreabă femeia cu păr scurt.

Doreen. De ce mi-e cunoscut numele? *Doreen.* Și apoi îmi pică fisa. Conversația avută cu Joan:

„Doreen, mama lui Joy, suferă de demență senilă”.

Mama lui Joy. Mă uit lung la ea. Dorren are spre șaptezeci și ceva de ani, dar pare să bată spre nouăzeci. E atât de fragilă! Fața îi e ca aluatul moale, părul, subțire ca o pânză de păianjen și cu bucle rare.

— Aveam de gând să merg pe jos, draga mea.

— Nu știu dacă e o idee bună, îi spune femeia cu păr scurt.

Urmează o pauză în timpul căreia aș putea să bag scuza rezonabilă că mă duc la cumpărături și că trebuie să mă întorc la fiica mea.

În schimb, mă aud că spun:

— Pot să o duc eu acasă.

Femeia cu păr scurt îmi zâmbește.

— Mulțumesc. Apoi se uită din nou la Doreen. E bine, nu, Doreen? Dacă te duce doamna asta drăguță acasă?

Doreen se uită la mine.

— Da, mulțumesc.

Femeia cu păr scurt îmi întinde mâna.

— Sunt Kirsty. Mă ocup de grupul de tineret și mai dau o mână de ajutor aici când e nevoie

— Jack. Îi strâng mâna. Noul vicar.

— Am bănuit. Gulerul te-a cam dat de gol.

Mă uit în jos.

— A, da. Asta e problema cu gulerele. Sunt ca tatuajele. Uiți că ai unul până când lumea se uită ciudat la tine.

Râde și ridică mâneca tricoului sub care e un tatuaj îndrăzneț cu un craniu care se uită chiorâș.

— Așa e.

Doreen locuiește pe o alee îngustă pe care se intră din strada principală. Aleea e plină cu terase neîngrijite și ticsită cu ghivece în fața geamurilor și cu coșuri cu flori care atârnă.

Aș fi știut care e casa lui Doreen chiar dacă Kirsty nu mi-ar fi dat adresa. Cărămida e murdară, mica grădină din față e năpădită de buruieni și ferestrele sunt soioase și întunecate. Durerea și pierderea planează deasupra casei ca vălul unei văduve.

Parchez în față. Doreen n-a zis multe în scurta călătorie, ci doar a mototolit o batistă în mâinile sale noduroase. Las tăcerea să se aștearnă între noi. Uneori, când încerci să spui ceva, tăcerea se adâncește.

Ies din mașină și îi deschid portiera, ajutând-o să coboare, apoi o urmez pe cărarea ce duce spre intrare. Scotocește prin geantă și scoate o cheie.

— Mersi din nou, draga mea.

— Nicio problemă.

Deschide ușa.

— Vrei să intri să bei un ceai?

Ezit. Chiar nu ar trebui. Nici nu ar trebui să fiu aici. Trebuie să merg la cumpărături, apoi să mă întorc la Flo și să termin de pus casa la punct. Pe de altă parte, mă uit la terasa părăsită. Mi se strânge inima.

Zâmbesc.

— Ar fi minunat!

Pe hol e întuneric, miroase a mâncare stricată și a umezeală. Covorul cu model e ros. Un telefon vechi, cu disc, stă pe o masă scorojită, sub un tablou mare cu Fecioara Maria. Ochii ei triști ne urmăresc în bucătăria sărăcăcioasă de care pare să nu se fi atins nimeni de la jumătatea anilor ’70. Linoleumul e crăpat, la fel și blaturile Formica, iar ușile verzi de la dulapuri atârnă. O măsuță semirotundă e lipită de un perete, cu două scaune de fiecare parte. Deasupra, o cruce și două inscripții: „Eu și casa mea îl vom sluji pe Dumnezeu” și „Fii calm, eu sunt Dumnezeu”.

Doreen își dă jos haina și merge târșâit spre ceainic.

— Vreți să vă ajut?

— Nu mai am eu mintea de pe vremuri, dar îmi amintesc cum să pun de ceai.

— Desigur.

Și bătrânii au mândria lor. Trag un scaun și mă așez sub pasajele cu Dumnezeu pe când ea face ceai într-un ceainic cum se cuvine.

— Așadar, ești noul vicar?

Aduce ceainicul cu mâini care tremură.

— Da. Reverendul Brooks. Dar, vă rog, spuneți-mi Jack.

Se duce înapoi la dulap și se întoarce cu două cești puțin pătate și cu farfurioare.

— Nu vreau zahăr.

— Bine.

Se așază pe scaunul din față.

— Vai, am uitat laptele!

— Îl iau eu?

— Mulțumesc.

Mă duc la frigiderul mic și îl deschid. Înăuntru nu sunt decât niște semipreparate, brânză și două sute de mililitri de lapte. Scot laptele. A expirat ieri. Îl miros repede și îl aduc oricum.

— Bun. Torn puțin în ambele cești.

— N-am avut niciodată vicari femei, pe vremea mea.

— Nu?

— Biserica nu era deschisă femeilor.

— Ei bine, erau vremuri diferite.

— Preoții erau tot timpul bărbați.

Aud mereu punctul ăsta de vedere, mai ales de la enoriașii mai bătrâni. Încerc să nu mă simt lezată. Uneori nu ne mișcăm la fel de repede ca progresele care se fac. La un moment dat, viața ne lasă în urmă. Mergem poticnit cu cadrele și cu scuterele de mobilitate, dar, în final, nu mai reușim să prindem nimic din urmă. Dacă o să ajung la șaptezeci sau optzeci de ani, probabil o să mă uit la lumea din jurul meu cu aceeași mirare, întrebându-mă ce naiba s-a întâmplat cu toate lucrurile pe care le credeam a fi adevărate.

— Lucrurile se mai schimbă, îi spun, sorbind din ceai și încercând să nu fac o grimasă.

— Ești căsătorită?

— Văduvă.

— Îmi pare rău. Copii ai?

— O fiică.

Zâmbește.

— Am o fiică. Joy.

— Ce nume minunat!

— I-am spus Joy pentru că era un bebeluș așa de fericit! Se întinde după ceai cu o mână care îi tremură ușor: A plecat.

— Cum așa?

— Dar vine acasă. În orice moment.

— E bine.

— *E* o fată foarte bună. Nu precum cealaltă.

Se posomorăște.

— Aia-i o influență nefastă. Proastă.

Clatină din cap, ochii i se încețoșează și o văd cum se îndepărtează de mine, scufundându-se în acele prăpăstii invizibile ale timpului.

Înghit în sec.

— Pot să merg la toaletă?

— O, nu. E…

— O găsesc eu. Mulțumesc.

Ies din cameră și urc scara îngustă, trec de mai multe tablouri cu citate din Biblie atârnate pe pereți. Baia e pe stânga. Mă închid, trag apa și mă stropesc cu apă rece pe față. Mă afectează să stau în casa asta. Trebuie să plec. Ies din nou pe palier și mă opresc. În dreapta e o ușă. E o plăcuță pe ușă pe care scrie: „Camera lui Joy”.

Deschid încet ușa.

Camera asta, ca și restul casei, e încremenită în timp. Acela când Joy încă mai locuia aici. Nu pare să fi fost atinsă de când a dispărut.

Patul e făcut cu migală, iar cuvertura are un model cu flori, care s-a șters. La capul patului, o măsuță de toaletă. Pe ea, o perie și un pieptene. Nimic altceva, nu sunt bijuterii sau obiecte de machiaj.

Într-un colț, e un dulap simplu și, sub fereastră, o bibliotecă joasă ticsită cu cărți cu coperte moi, cu pagini îndoite. Enid Blyton, Judy Blume, Agatha Christie, plus câteva titluri mai bombastice ca *Iisus în viața ta, Creștinismul pentru fete* și, cocoțată peste ele, o Biblie mare legată în piele.

Mă duc la bibliotecă și scot Biblia. E ușoară. Prea ușoară să conțină

cuvântul Domnului. Mă așez pe marginea patului și o deschid. Ca și în Biblia mea, înăuntru e o ascunzătoare. Dar, spre deosebire de a mea, asta e făcută manual. Paginile din mijloc au fost tăiate cu foarfecă sau cu cuțitul ca să creeze un mic spațiu, suficient ca să ascundă câteva lucruri prețioase și secrete.

Le scot cu grijă pe rând: o scoică frumoasă transformată în broșă. Un pachet de Juicy Fruit. Două țigări și o casetă cu muzică. Desigur. Făcea schimb de casete. Așa făceau prietenele și cu hainele, și cu bijuteriile.

Scrisul de pe suportul interior e mărunt. Așa era mereu când încercai să scrii piese și trupe într-un spațiu așa de mic. The Wonder Stuff, Madonna, INXS, Then Jericho, Transvision Vamp. Zâmbesc tandru. Vremurile bune!

Pun caseta deoparte și scot ultimul obiect. O fotografie cu două fete, braț la braț, zâmbind. Una din ele e foarte frumoasă, cu ochi albaștri și mari și păr blond, împletit. O Sissy Spacek adolescentă. Cealaltă e brunetă și are părul tuns castron, care nu o avantajează. E foarte slabă, ochii îi sunt ca două scobituri întunecate pe față, iar zâmbetul îi e precaut, mai degrabă crispat. Amândouă poartă lanțuri de argint de care atârnă litere. M de la Merry. J de la Joy.

15 ani. Cele mai bune prietene. Dispărute fără urmă.

Jos se aude un scaun târât pe podea. Tresar. Vâr la loc obiectele în Biblie și o pun în bibliotecă, acolo unde am găsit-o.

Poza e încă pe pat. Mă uit lung la ea.

Merry și Joy. Joy și Merry.

O iau și o bag în buzunar.

— Știi, când faci 16 ani, poți să pleci de acasă. Nu te poate opri nimeni.

Stăteau pe patul din camera lui Joy. Merry nu era invitată des pe aici. Dar mama lui Joy era la cumpărături.

— De-abia peste un an împlinim 16 ani.

— Știu.

— Unde am merge?

— La Londra.

— Toată lumea se duce acolo.

— Atunci unde?

— În Australia.

— Acolo apa curge invers.

— Pe bune?

— Da, am citit pe undeva.

Joy a dat mai tare volumul casetofonului mic. Ascultau caseta pe care i-o făcuse Merry. Se auzea foarte tare Madonna, „Like a Prayer”.

— Ce-mi place piesa asta! a zis Joy.

— Și mie.

— Era să uit. Joy se întoarce brusc: Ți-am luat ceva.

— Ce anume?

S-a dus la bibliotecă și a scos Biblia neagră și voluminoasă. Făcuse un compartiment secret înăuntru. Merry știa că acolo ascunde Joy chestii pe care nu voia să le vadă mama ei. A deschis-o și a scos o punguță de hârtie, l-a întins-o.

Merry a luat-o și a vărsat conținutul pe cuvertură. Au căzut două lănțișoare de argint. Unul de care atârna litera M. De altul, litera J.

— Lănțișoarele prieteniei, a zis Joy.

Merry a ridicat unul, lăsând litera să strălucească în lumină.

— Sunt superbe.

— Hai să ni le punem!

I-a zâmbit prietenei sale.

— Am o idee…

Jos, s-a trântit ușa din spate. Se uitau una la alta.

— Rahat.

— Joy Madeleine Harris. Iar asculți muzică păgână?

Joy a sărit din pat și a scos caseta. A băgat-o în Biblie. Se auzeau pași care urcau scările. Nu avea unde să se ducă. Ușa dormitorului s-a deschis

cu putere.

Mama lui Joy stătea în prag, o femeie firavă, cu o claie de păr blond și ochi albaștri care te sfredeleau. Era mai scundă decât mama lui Merry și mai puțin violentă, dar tot era înfricoșătoare când se înfuria. S-a uitat urât la Merry.

— Trebuia să-mi dau seama!

— Mamă, i-a spus Joy pe un ton implorator.

— Ți-am zis! Nu e bine-venită aici!

— Mamă, e prietena mea!

— Vreau să plece!

— Dar…

— E-n regulă, a zis Merry. Plec!

Și-a înșfăcat lănțișorul, cu fața roșie ca focul, și a ieșit în fugă din cameră.

Pe palier, s-a uitat în urmă. Mama lui Joy luase casetofonul cu care s-a dus în dreptul ferestrei. Și l-a aruncat. S-a auzit un zgomot surd. Joy și-a îngropat fața în mâini.

Merry și-a încleștat pumnii.

Să plecăm! Acum!

De parcă ar putea!

CAPITOLUL 15

„Am ceva de făcut rapid, apoi mă duc la cumpărături. Dacă ți-e foame, sunt bani în borcanul cu pisică”. Flo s-o uită la mesajul lăsat de mama ei, pe care l-a trimis de trei ori pentru că probabil n-au intrat primele două, apoi la ceas. E trecut de ora unsprezece.

În cel mai bun caz, mama ei e foarte haotică atunci când vine vorba de punctualitate, iar în dimineața asta nu era oricum în apele ei. S-a întâmplat ceva noaptea trecută și, deși Flo a crezut-o pe mama ei când i-a spus că a văzut o lumină în capelă, simte că e ceva mai mult. Mama își imaginează probabil că o protejează, dar lui Flo îi vine să-i spună de multe ori: „Nu mă protejezi când îmi ascunzi chestii, doar mă îngrijorezi”.

Asta e problema cu mamele. Deși susțin că vor să te trateze mereu ca pe un adult, Flo știe că, atunci când maică-sa se uită la ea, tot ca pe-o fetiță de șase ani o vede.

După ce maică-sa ieșise grăbită pe ușă, tot aranjându-și gulerul, Flo a căutat prin dulapurile de la bucătărie ceva pentru mic dejun și a dat peste o jumătate de pachet cu biscuiți digestivi și o pungă cu chipsuri cu brânză și ceapă pe care le-a devorat în timp ce termina romanul lui King (cu siguranță, unul dintre cele mai bune scrise de el). Dar tot îi chiorăiau mațele. Și are acel sentiment supărător că își irosește ziua. Nu are televizor și nici internet. Trebuie să se ridice de pe scaun și să *facă* neapărat ceva.

Ar putea să se uite în pivniță să vadă dacă poate fi transformată în cameră obscură, dar nu se dă-n vânt să bâjbâie printr-un loc întunecat și plin cu pânze de păianjen. Deși nu vrea să recunoască, tot e un pic speriată de ce a văzut ieri în cimitir.

Desigur, în lumina zilei, după ce a dormit noaptea, amintirea nu mai e atât de proaspătă, iar mintea încearcă să găsească o explicație rezonabilă. Poate chiar *a fost* o iluzie optică. Poate i-a jucat cineva o festă. Poate că fusese confuză și văzuse ceva ce nu era acolo. Și, chiar dacă *fusese* cineva acolo, aparatul ar fi surprins o siluetă.

Flo nu a crezut niciodată în fantome. Din cauza meseriei mamei sale, a tot fost prin cimitire și în preajma morții mai mult decât majoritatea copiilor de vârsta ei. Nu a simțit niciodată că era ceva de speriat sau ciudat.

Morții sunt morți. Trupurile noastre, doar o alcătuire de carne și de oase.

Pe de altă parte, s-ar putea obișnui cu ideea că lăsăm urme în lume, ca o imagine surprinsă pe-o peliculă. Un moment surprins în timp, cu ajutorul unei combinații de chimicale și de împrejurări.

Iar îi chiorăie mațele. În regulă, gata cu fantomele! Se duce în bucătărie și ia borcanul cu pisică de pe pervaz. E plin cu bancnote mici și câteva monede de o liră. Scoate echivalentul a șapte lire. E un magazin mic în sat și e la un sfert de oră de mers pe jos.

Își bagă mărunțișul în buzunar și iese din casă, închide ușa în urma ei și bagă cheia în buzunar. Apoi ezită. Aparatul de fotografiat! Poate sunt chestii mișto de pozat pe drum. Intră ca o săgeată înăuntru, îl ia și și-l pune la gât.

•

Trotuarul care duce spre sat e îngust. Uneori e complet înghițit de iarba înaltă și de urzicile înțepătoare. Nu prea trec mașini. Huruitul utilajelor agricole și mugetul trist al unei vaci sunt singurele sunete pe care le aude. E ciudat să fie liniște peste tot.

Se oprește de câteva ori să facă niște poze. Un hambar dărăpănat, un copac lovit de fulger. Un centru cultural în dreapta ei, lângă care e un teren de fotbal, un loc de joacă antic și de demult, unde o mamă își împinge copilul care se dă în leagăn.

Un pic mai departe, în stânga ei, e o mică școală primară și casele încep să fie mai apropiate, iar în ambele direcții apar străzi laterale. Trece de un bar văruit de care sunt agățate coșuri pline cu flori. Pe firmă scrie The Barley Mow.

Magazinul din sat este chiar lângă acesta. Magazinul lui Carter. Deschide ușa. Se aude clinchetul unui clopoțel de modă veche. În spatele tejghelei, stă o femeie între două vârste, cu o claie de păr cărunt. Se uită la Flo când intră.

Flo îi zâmbește.

— ’Neața!

Femeia continuă să se uite lung la ea, de parcă ar avea două capete. În cele din urmă reușește să îi spună pe un ton răgușit:

— ’Neața!

Flo încearcă să facă abstracție de faptul că se simte urmărită când se plimbă prin magazin. Oamenii nu au încredere în adolescenți, mai ales dacă

arată un pic diferit. Nu e prima dată când observă asta. Bătrânii îți aruncă priviri de parcă toți adolescenții au pus ochii pe geanta lor. Adeseori vrea să le strige: „Suntem doar tineri. Nu suntem toți hoți”.

Cumpără o pâine, unt, ciocolată și o Cola Zero. Ar trebui să reziste până se întoarce mama ei de la supermarket. Femeia o servește repede, de parcă de-abia așteaptă ca Flo să părăsească magazinul. *Și eu la fel,* se gândește Flo.

Mănâncă ciocolata mergând relaxată pe trotuar, apoi ia o gură de Cola. Aproape a ajuns la Consiliul Local când își dă seama că ar putea să aibă semnal semidecent în sat. Scoate telefonul. Trei liniuțe. Un miracol. Și suficient ca să le trimită mesaje lui Kayleigh și lui Leon. Se uită în jur. Mama și bebelușul nu mai sunt. La locul de joacă, nu mai e nimeni. Intră și se așază pe o băncuță șubredă de lângă carusel. Apoi scoate telefonul și intră pe Snapchat.

Abia a început să tasteze, când aude scârțâitul porții de la locul de joacă. Ridică privirea. Intră doi adolescenți. O tipă blondă cu blugi strâmți și un maiou mulat și un tip bine făcut, brunet, cu un tricou și pantaloni scurți. Nu-s genul ei de prieteni. Și imediat își dă seama din aerul lor arogant că ar putea să aibă probleme. Dar e prea târziu să se ridice și să plece. Nu fără să pară penibilă. Asta nu înțeleg părinții! Să fii adolescent e ca și cum te-ai afla zilnic pe un teren minat. Încerci să eviți situațiile care ar putea să-ți explodeze în față.

Flo stă cu capul în jos pe când cei doi se așază pe leagănele din apropiere, dar nu se poate concentra. Îi simte cum se uită la ea. Și evident că fata o strigă:

— Hei, Vampirina!

Flo o ignoră. Aude leagănele care scârțâie când se ridică de pe ele și se apropie de ea. Tipul musculos se așază lângă ea, invadându-i intenționat spațiul personal. Miroase a deodorant ieftin și simte o duhoare mascată.

— Ești surdă?

Super! Deci chiar au de gând să se poarte nasol.

Ridică privirea spre el și îi spune pe un ton politicos:

— Nu mă cheamă Vampirina.

— Ar trebui! Ești *goth!*

— Ba nu!

Blondina o cercetează din cap până în picioare.

— Atunci?
— Îmi văd de treaba mea.
Nu te ridica! Nu le da nicio informație și, de obicei, se plictisesc.
— Ai venit recent aici.
— Nu-ți scapă nimic!
Blondina se uită curioasă la ea. Apoi pocnește din degete.
— *Stai așa.* Nu e mama ta noul vicar?
Flo simte cum îi ard obrajii.
Blondina rânjește.
— Ea e, nu?
— Așa, și?
— Sunt sigură că e naspa!
— Nu chiar.
— Ești vreo bigotă naspa?
— Da, fix asta sunt! O nebună *goth* bigotă!
Musculosul se uită spre aparatul ei de fotografiat.
— Ce-i cu vechitura aia la gâtul tău?
Se încordează.
— Un aparat de fotografiat.
— Ce-are telefonul?
— Nimic.
— Lasă-ne să ne uităm și noi, atunci.
Se întinde după el. Flo înhață cureaua și se ridică. Imediat regretă gestul. I-a arătat slăbiciunea! Ceva ce o face vulnerabilă! Vede licărirea din ochii musculosului.
— Care e problema ta?
— Niciuna. De ce nu te cari și nu o iei pe Taylor Swift cu tine?
Tipul se ridică și zice:
— Atunci lasă-mă să mă uit la aparatul tău.
— Nu.
Se întâmplă rapid. El se năpustește spre ea. Instinctiv Flo ridică mâna de care el se izbește cu nasul. Țipă și își îngroapă fața în mâini. Sângele îi țâșnește printre degete, pătându-i tricoul alb, care acum e stacojiu.
— Auuu… futu-i!
— Tom! icnește blondina. I-ai spart nasul, tâmpită nebună ce ești!
Flo s-o uită la ei complet paralizată, cu mâna încă pe jumătate întinsă.

— Îmi pare rău, mormăie ea. Eu…

Ușa Consiliului Local se deschide. O femeie brunetă și îndesată scoate capul afară.

— Ce se întâmplă aici? O, Doamne, Tom, sângerezi!

Flo deschide gura să se apere, dar, înainte să poată spune ceva, blondina face un pas în față.

— Doar îi curge sânge din nas, doamnă C. Aveți șervețele?

— Desigur, Rosie. Da, da. Vino înăuntru!

Tom merge împleticindu-se spre Consiliul Local, încă ținându-și nasul din care îi curge sânge, uitându-se urât la Flo pe când se îndepărtează.

Blondina se întoarce spre Flo și îi șuieră:

— Pleacă în pizda mă-tii de aici!

— Dar…

— Am zis să *fugi,* Vampirina, îi zâmbește ea otrăvit.

Flo nu așteaptă să i se mai spună o dată. Fuge. Cât o țin picioarele și cu o mână își ține aparatul prețios. Nu se oprește până aproape la capelă. Apoi încetinește, se apleacă și încearcă să-și tragă sufletul. Ce naiba a făcut? Dacă o acuză de ultraj? Maică-sa o să-și iasă din minți! apoi își amintește de privirea din ochii blondinei.

„Fugi, Vampirina”.

Flo știe această privirea. Așa se uită pisica atunci când chinuie un șoarece. Se joacă puțin cu prada.

Nu s-a terminat! E de-abia începutul.

CAPITOLUL 16

Supermarketul este aglomerat probabil pentru că e singurul pe o rază de cincizeci de kilometri. Mă mișc cât de repede pot, dar unul dintre dezavantajele unui guler bisericesc este că nu poți fi nepoliticos cu oamenii sau să-i dai la o parte când îți blochează drumul cu căruciorul lor de cumpărături, când te izbesc cu căruciorul de copii sau nu stau la coadă (deși, fiind aici, mi se reconfirmă ideea că toate casele de marcat inteligente chiar *sunt* lucrătura diavolului).

Până acasă, fac patruzeci de minute cu mașina pe niște drumuri de țară mai șerpuite. Romanii au uitat de liniile drepte când au venit în Sussex. Simt poza în buzunar. N-ar fi trebuit să o iau. Dar ceva legat de ea m-a atras. Virez și aud plasele cum se răstoarnă și cum se izbesc sticlele. Apoi frânez.

— *Căcat!*

Un MG ca vai de el e parcat la margine, cu spatele ieșind în afară pe aleea îngustă. Un bărbat brunet cu blugi și tricou pe el stă pe vine lângă mașină și încearcă fără succes să salte mașina pe un cric. Am reușit ca prin minune să nu-l calc.

Mă gândesc să deschid fereastra și să-i spun să-și miște mașina.
Ar putea să provoace un accident sau să moară. Pe de altă parte, chiar pare că se chinuie… fii o *creștină* adevărată!

Oftez, parchez în spatele lui și ies din mașină.

— Ai nevoie de ajutor?

Bărbatul se îndreaptă de spate. Pare înfierbântat, iritat și are un aer familiar. Are spre 48–49 de ani, fața brăzdată de riduri, iar părul negru îi e plin de fire albe. Și apoi îmi amintesc. A fost ieri la slujbă.

Îmi zâmbește amar.

— Poți să te rogi pentru mine să pot schimba o roată mai bine?

— Nu, dar pot să te ajut să pui cricul ăla cum trebuie.

E brusc uimit.

— Ah. Bine. Adică mersi! Ar fi super! Chiar sunt praf la chestii legate de mașină.

Mă duc înspre mașină. Se dă înapoi, iar eu mă las pe vine și fixez cricul

sub mașină. Încep să pompez.

— Ai levier?

— O, da!

Ia de jos un levier ruginit pe care și-l scapă pe picior.

— Au! Își strânge degetele.

Mă chinui să nu zâmbesc.

— Chiar *ești* varză, nu-i așa?

— Mersi pentru compasiune! Foarte creștinesc din partea ta.

— O să spun mai târziu o rugăciune pentru degetul tău mare. Ești bine?

— N-o să mai dansez balet, dar, altfel, sunt bine.

Calcă încet cu piciorul pe pământ.

Iau levierul, îl fixez pe piulițele pe care le scot repede, una câte una. Apoi dau jos cauciucul. Îl așez pe iarbă și îmi șterg mâinile pe pantaloni.

— Ai de rezervă?

— Ce?

— Roată de rezervă?

— Da. Se duce în spatele mașinii. Se schimonosește. Căcat!

— Ce e?

— Am uitat. Nu am.

Mă uit lung la el.

— *N-ai roată de rezervă?!*

— Am avut. Se uită la anvelopa scoasă de mine. Asta e.

— Nu cred că ești membru AA, RAC… al oricărui service pentru reparații?

Se uită și mai rușinat la mine.

— Bine. Am putea suna la un service auto și să așteptăm aici…

— Chiar trebuie să ajung acasă.

— Unde stai?

— Imediat după Chapel Croft.

— În cazul ăsta, pot să te duc cu mașina.

— Mersi! Ești foarte drăguță.

Încuie mașina și mă urmează până la a mea.

— Nu cred că știu cum te cheamă, îi zic.

— Ah, Mike. Mike Sudduth. Întinde o mână. I-o strâng.

— Jack Brooks.

— Știu. Noul vicar.

— Veștile circulă repede.

— Nu prea ai multe subiecte de discuție prin părțile astea.

— O să țin minte. Mă uit în urmă la mașina lui părăsită la marginea drumului. Mașina ta o să fie în siguranță?

— Nu pleacă nicăieri.

— Așa e, dar dacă o lovește cineva?

— Mi-ar face un serviciu.

Mă uit la MC-ul care are multe zgârieturi și e îndoit.

— Da, așa e.

Mă sui în mașină. Mike deschide portiera pasagerului. Se încruntă și se uită la crucea întoarsă scrijelită pe stratul de vopsea.

— Știi că ți-a vandalizat cineva mașina?

— Mda!

Se suie și își pune centura.

— Nu te deranjează?

Mă deranjează, dar nu vreau să recunosc.

— Sunt doar copii. Se cred deștepți nevoie mare.

— Scrijelind graffitiuri satanice?

— Cred că am făcut chestii mai nasoale când eram adolescentă.

— Cum ar fi?

Pornesc motorul.

— Chiar nu vrei să știi!

•

Facem cam un sfert de oră până la Chapel Croft. Pun niște muzică – The Killers.

— Și cum ți se pare aici? mă întreabă Mike pe când Brandon se plânge că nu există niciun motiv pentru crima asta și că Jenny e prietenă cu el[{5}].

— Au trecut doar câteva zile, deci…

— Te abții momentan să dai vreo sentință?

— Bănuiesc că da.

— Când începi oficial?

— În câteva săptămâni. Dioceza, de obicei, îți lasă timp să te acomodezi, să cunoști enoriașii.

— Dacă vrei să-i cunoști, Barley Mow e un loc bun de unde să începi. O să-i găsești pe majoritatea într-o duminică după-amiază. Poți mânca o friptură decentă la cuptor și e o selecție destul de bună de vinuri și bere.

Se uită la mine rapid.

— Sau așa am auzit.

— Nu bei?

— Nu mai beau.

— Locuiești de mult aici?

— Locuiesc la Chapel Croft de câțiva ani. Stăteam în Burford. M-am mutat aici după ce m-am despărțit de soție.

— Ah.

— Nu, e-n regulă. Așa e mai bine. Și îmi văd fiul foarte des. Ai copii?

— O fiică. Flo Are 15 ani.

— Ah, perioada adolescenței. Ce părere are de meseria ta?

— Ca majoritatea adolescenților, crede că mama ei e patetică și jenantă.

Râde.

— Da, Harry are 12 ani și abia intră în etapa asta.

— Poate ai noroc. Din ce am înțeles, e mai ușor cu băieții. Pur și simplu se retrag în camera lor. Fetele o să întreacă limita oricând pot.

Zâmbesc, dar el nu face la face. De fapt fața i se încordează și are ceva ce nu pot desluși. Mă întreb dacă să mai zic ceva, când văd o casă elegantă din cărămidă roșie.

— Am ajuns, zice el.

— În regulă.

— A, și… Se caută în buzunar și scoate o carte de vizită boțită: Ăsta e numărul meu, dacă vrei să știi ceva despre sat, te pot îndruma în direcția potrivită.

Mă uit. „Michael Sudduth. *Weldon Herald”*.

— Ești reporter.

— Nu știu ce să zic. Scriu despre concursuri de prăjituri și despre târguri de vechituri, dar uneori avem parte și de ceva aventuros când cineva mai fură câte o mașină de tuns iarba.

Simt cum mă încordez. Un reporter.

— Bine. Mersi pentru cartea de vizită.

— Și eu… mersi că m-ai ajutat cu roata.

Se dă jos din mașină, apoi se întoarce.

— Știi, dacă vrei să dai un interviu despre venirea aici, despre cum e să fii noul vicar și femeie, mi-ar plăcea să…

— Nu.

— Ah.

Mă uit urât la el.

— De asta ai venit ieri la slujbă? Să-mi iei interviu?

— De fapt, vin la capelă în fiecare duminică.

— Serios?

— Da. Pentru fiica mea.

— Credeam că ai un fiu.

— Am. Fiica mea a murit. Cu doi ani în urmă. E îngropată în cimitirul capelei.

Fața îmi ia foc.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama…

Se uită negru de furie la mine.

— Mersi că m-ai adus cu mașina. Dar poate că ar trebui să mai lucrezi la chestia aia cu „nu judeca oamenii”.

Trântește portiera și se duce spre casă fără să se uite în urmă.

Super, Jack! Te descurci de minune cu oamenii.

Stau în mașină o clipă și mă întreb dacă să mă duc după el și să-mi cer scuze. Apoi decid că e mai bine s-o las baltă pentru moment. Probabil voi înrăutăți lucrurile.

Deschid torpedoul și bag cartea de vizită a lui Mike înăuntru. Pe când o fac, cade o foaie de hârtie împăturită. O iau… și înjur.

Uitasem, că e aici. Sau mai degrabă încercasem din răsputeri să uit că era aici.

Ca preot, vorbesc mult despre sinceritate, dar sunt ipocrită. Sinceritatea este o virtute supraapreciată. Singura diferență dintre un adevăr și o minciună e de câte ori le repeți.

Nu am fost de acord cu acest post doar din cauza ultimatumului lui Durkin. Nici măcar din cauza lui Ruby sau a dorinței mele de a îndrepta lucrurile. Ci din cauza asta.

„Penitenciarul Nottingham. Aviz de eliberare anticipată”.

Bag la loc scrisoarea în torpedoul pe care îl închid.

A ieșit.

Și nu pot decât să mă rog că e ultimul loc din lume unde o să mă caute.

CAPITOLUL 17

„Te iubesc mult de tot”. Așa îi șoptea mama. „Chiar și când ai fost atât de diabolic”.

Și apoi îl cobora în gaura din pământ. Fără mâncare.

Fără apă. Se uita disperat la peticul de cer, iar păsările i se învârteau deasupra capului.

Își aduce aminte de croncănitul ciorilor. *Un stol de ciori,* se gândește el. *Un stol de ciori.* Ridică privirea și vede clădirea veche. A fost spital de boli psihice în era victoriană. O structură impresionantă și splendidă, la periferia orașului Nottingham, înconjurată de pajiști verzi colinare. Apoi, în anii 1920, a devenit spital. Dar, la un moment dat, porțile s-au închis pentru ultima dată, ferestrele arcuite și mari au fost acoperite cu scânduri, iar clădirea și terenul au fost lăsate în paragină.

Știe pentru că a fost casa lui o vreme, după ce a fugit. A stat laolaltă cu alți oameni fără adăpost. Drogați, alcoolici, oameni cu probleme psihice. Sincer, era cam ironic. Cerșea ziua și făcea suficient cât să cumpere niște mâncare și apă. Ceilalți se purtau frumos cu el, în mare parte pentru că le era milă de un puști.

Apoi s-a mutat alt grup. Cinci tineri cu părul lung și cu cercei în nas. Purtau pantaloni lălâi și maiouri multicolore și stăteau noaptea fumând țigări care miroseau ciudat și vorbeau despre „politică” și despre „regimul factist”.

A realizat mulți ani mai târziu că se refereau, de fapt, la regimul *fascist.*

— Nu sunt ca noi, îi spusese Gaff, unul dintre bețivii mai bătrâni.

— Cum așa?

— Au unde să stea. Au părinți. Doar că nu vor să locuiască acolo.

— De ce?

— Se cred rebeli dați naibii, nu? zisese Gaff supărat, scuipând cu sânge pe jos.

Fusese șocat că cineva ar alege viața asta, să stea printre moloz și găinați, fără căldură sau lumină, când ar putea să se ducă acasă oricând. La părinții care țineau la ei. Și apoi îl cuprinsese furia. Ca și cum nou-veniții

își băteau cumva joc de el.

Îl detesta în special pe unul din grup, un tip slăbănog, cu *dread*-uri, pe nume Ziggy. Venea uneori și încerca să discute cu el. Stătea prea aproape. Îi oferea din țigările alea ciudate. A încercat o dată sau de două ori. Nu îi prea plăcea cum se simțea după aceea. Era absent și i se făcea și mai foame. Mai târziu a depășit senzația. A fi absent a devenit un stil de viață.

— De ce vorbești cu mine? îl întrebase pe Ziggy.

— Mă port frumos.

— De ce?

— Știi, părinții mei sunt bogați. Îmi trimit bani.

— Așa, și?

— Ai nevoie de bani.

— Mda.

— Așa că, dacă te porți frumos, poate îți dau niște bani.

Ziggy i-a făcut cu ochiul și i-a zâmbit larg, dezvelindu-și dinții îngălbeniți.

Câteva nopți mai târziu îl trezise un zgomot ciudat. Un geamăt straniu, un oftat. S-a ridicat în capul oaselor. Ziggy stătea deasupra lui cu mâinile în pantaloni, ridicându-și-le cu putere.

— Ce faci?

Ziggy zâmbise larg.

— Suge-mi-o! Îți dau zece lire.

— Poftim?

Ziggy a venit mai aproape, și-a lăsat pantalonii să cadă și și-a scos penisul în erecție înconjurat de păr pubian roșcat și cârlionțat.

— Hai, frate! Mi-o sugi repejor și gata.

— Nu.

Ziggy avea altă expresie pe chip.

— Fă-o, căcat cu ochi ce ești!

Sângele îi urla în urechi. A văzut numai roșu. Era orbit. S-a ridicat și l-a împins pe Ziggy. Fiind drogat, Ziggy s-a împleticit și a căzut cu zgomot pe spate.

— Ce căcat, frate?

Se uitase în jur. Peste tot erau moloz și cărămizi sparte, în spitalul dărăpănat. A luat o cărămidă, a ridicat-o și l-a izbit pe Ziggy în cap. Iar și iar, până când Ziggy nu s-a mai mișcat.

S-a îndepărtat. Furia îl părăsise, dar tot vedea roșu în fața ochilor. Peste tot pe jos, erau urme de cărămidă și *dread*-urile încâlcite ale lui Ziggy.

Auzea vocea ei.

Ce ai făcut?

— Voia să i-o sug, a zis el monoton. Îmi pare rău.

Nu poți sta aici. Trebuie să pleci. În seara asta.

Se uitase la Ziggy. Capul îi părea moale și ciudat de strâmb, dar respira superficial.

Nu poți să-l lași așa.

A clătinat din cap.

— Nu pot să mă duc la poliție…

Nu. Am zis că nu poți să-l lași așa. Ar putea să te identifice.

Ziggy gemuse; cu un ochi albastru, se uita neajutorat prin șuvoiul de sânge.

Înțelegea. *Ea* știa mereu ce e de făcut.

Se dusese spre Ziggy și ridicase iar cărămida.

•

Ciorile croncăne. Închide ochii. Nu mai e băiețelul ăla. Și nici tânărul dependent de droguri care a tot stat prin închisoare de la douăzeci la treizeci de ani pentru tot felul de găinării – droguri, ultraj, furt. S-a schimbat. Așa i-au zis. Consilierii. Cei din comisia de eliberare condiționată. Dar nu e suficient. Vrea să o audă pe *ea* spunând asta.

I-a scris după ce a plecat prima dată. Așa a știut unde să o caute.
Dar Nottingham e un oraș mare. Și, când a găsit-o în cele din urmă, l-a cuprins furia, a făcut ceva groaznic și a distrus totul.

L-a vizitat doar o dată la închisoare. Scrisorile i se întorceau nedeschise. Nu o învinovățește. Avea motivele ei. Și a iertat-o.

Acum trebuie și ea să facă la fel. Și vor putea fi din nou împreună. Ca înainte.

O să-i arate.

Te iubesc mult de tot.

CAPITOLUL 18

Flo coboară pe când eu aranjez ultimele cumpărături. Imediat îmi dau seama că e încordată.

— Bună. Cum merge?

— Bine?

— Ce ai mai făcut?

— M-am dus pe jos până la magazin.

— A fost ceva interesant?

— Nu.

Trage un scaun pe podea și se așază fără să se uite în ochii mei.

— Cum a fost la cumpărături? mă întreabă.

— Bine.

— A fost ceva interesant?

Mă opresc cu mazărea în mână, gândindu-mă la mama lui Joy, la poza din buzunar și la întâlnirea cu Mike Sudduth. Clatin din cap.

— Nu. Bag mazărea în frigider. După prânz, mă gândeam să aruncăm o privire în pivniță, poate o facem cameră obscură. Dar trebuie să scoatem multe chestii, se pare că-s multe vechituri pe acolo.

— A, da.

Nu era entuziasmul la care mă așteptam.

— Nu voiai o cameră obscură?

— Ba da. Dar voiam să mă duc să mai pozez după prânz. Wrigley mi-a spus că e un…

Întorc capul.

— Stai așa. Ia-o de la capăt. Cine e Wrigley?

Se uită în jos și începe să se joace cu fermoarul de la hanorac.

— L-am cunoscut ieri.

— Nu mi-ai zis că ai cunoscut pe cineva ieri.

— Am uitat.

— În regulă. O să am nevoie de mai multe informații.

— E doar un băiat, bine?

Nu, nu era bine. Dar nu puteam să spun așa ceva. Și nu e ca și cum nu voiam ca Flo să aibă prieteni băieți. *Băiat. Prieten.* Aș vrea ca substantivele

astea două să rămână separate cât mai mult posibil.

— Deci Wrigley. Ce nume ciudat!

— E numele de familie. Numele mic e Lucas.

— Bine. Și cum l-ai cunoscut?

— La cimitir. Desenează, e tare priceput.

— Desenează morminte. Drăguț!

— Eu le pozez.

— Atunci sunteți făcuți unul pentru altul.

— Mamăăă! Își dă ochii peste cap așa de mult, că mă mir că nu-i iese fum pe urechi. Nu e ce crezi. Bine?

— Bine, îi zic, și nu o cred nicio clipă. Și ce a zis Wrigley?

Ezită.

— De locul ăsta? o îndrum.

— Mda… Altă ezitare. O pădure faină.

— Aha.

Se uită urât la mine.

— Nu o spune așa.

— Ce?

— Știi tu.

— Uite ce e, nu vreau să te plimbi prin pădure cu un băiat pe care abia îl știi.

— Preferi să mă duc de capul meu?

— Nu.

— Dar nu vrei să mă duc cu un amic care știe zona.

Fiică-mea e tare, ce să zic! Nu vreau să se ducă deloc. Dar are 15 ani, are nevoie de libertatea. De asemenea, are nevoie și de prieteni aici. Și, dacă îi interzic, o să vrea și mai mult.

Oftez adânc.

— Bine, poți să te duci…

— Mersi, mamă.

— *Dar*... ai grijă. Ia telefonul cu tine. Dacă se întâmplă să cazi într-un șanț sau ceva de genul ăsta.

— Sau dacă mă atacă o vacă nebună?

— Da. Mă uit bănuitoare la ea. Și vreau să-l cunosc și eu pe Wrigley.

— O, Doamne, mamă!

— Așa e înțelegerea.

— Abia l-am cunoscut.
— Nu neapărat acum, dar vreau să știu cu cine se vede fiica mea.
— Nu mă… o, Doamne, bine!
— Bun!
— Super!
— Și ai inventat povestea asta ca să nu mă ajuți la curățatul pivniței?
— Te-aș minți?
— Ai 15 ani. Așa că da.
— De parcă tu nu minți?
— Evident că nu, sunt vicar.
Clatină din cap, dar văd că zâmbește puțin.
— Vicar sau nu… sigur o să ajungi în iad.
— N-ai idee. Și ce vrei să mănânci la prânz?

•

Stau în fața ferestrei de la dormitorul lui Flo și mă uit la ea cum merge agale prin cimitirul din spatele casei, cu picioarele ei subțiri și foarte încrezătoare, cu aparatul atârnându-i de gât. Stomacul meu e un ghem dureros. Ascunde ceva de mine. Dar nu o pot certa pe fiica mea doar fiindcă are secrete.

Cobor. Poza mi se deplasează în buzunar. O scot și mă uit din nou la ea. Merry și Joy. Una blondă, alta brunetă. Ambele micuțe de statură, cu pulovere lălâi pe ele, cu colanți și cu lanțurile de prietenie care le strălucesc la gât.

Joy e mai frumoasă. Ca o păpușă, cu ochii ei albastru-deschis și părul blond-deschis. Fata de lângă ea nu e foarte drăguță. Nu are un zâmbet așa de larg și privirea îi e temătoare. Pe față i se citesc deja speranța pierdută, frica, suspiciunea.

Ce s-a ales de voi?

Bag poza în ascunzătoarea din Biblie și stau în picioare în sufragerie, simțindu-mă pierdută. Mă gândesc să rulez o țigară, apoi mă răzgândesc. Trebuie să fac ceva mai productiv și mai sănătos pentru plămânii mei. I-am zis lui Flo că o să scot vechiturile din pivniță, așa că ar fi bine să mă apuc.

Iau saci de gunoi și mănuși de cauciuc din dulapul de la bucătărie și mă duc spre ușa de la pivniță, care e sub scări, într-un colț dintre bucătărie și sufragerie.

Mă uit lung la ea. Care era replica aia din *Donnie Darko*[{6}]? Ceva legat

de faptul că, din nesfârșitele combinații de cuvinte din istorie, „ușa de la pivniță” este cea mai reușită.

Așa e. Însă nu cred că cineva s-a apropiat de o ușă de genul ăsta fără să simtă fiori reci pe șira spinării. O ușă care duce jos, în întuneric, o cameră ascunsă în pământ. Îmi spun să nu fiu proastă și o deschid. Simt un miros de mucegai, iar apoi un nor de praf iese afară. Tușesc și îmi șterg nasul cu mâneca. Lângă ușă, văd un capăt slăbit de ață. Trag de el. O lumină gălbuie scaldă treptele neregulate ca o pată de urină. Trebuie să fie îndeajuns.

Cobor ușurel, un pic aplecată din cauza tavanului jos. Din fericire, jos, tavanul se înalță și pivnița se întinde în fața ochilor mei. Mă uit în jur.

— Dumnezeule!

Când Rushton a zis că-s multe vechituri, chiar n-a glumit.

Cutii de carton boțite peste cutii de carton boțite, ziare îngălbenite și mobilă stricată umplu aproape fiecare centimetru din pivnița mare. Aprind lanterna cu care tot luminez, descoperind și mai multe cutii și mormane de chestii acoperite de cearșafuri vechi. Nu știu de unde să încep. Poate cel mai bun lucru ar fi să apelez la o companie de mutări care să se ocupe și de curățenie.

Pe de altă parte – le arunc cutiilor o privire dușmănoasă –, cât de mult mi-ar lua o asemenea companie? Câteva sute de lire. Biserica nu o să contribuie, eu n-am un chior și nu sunt sigură că eliberarea pivniței noului vicar de căcaturi e pe lista de priorități a consiliului parohiei.

Oftez și mă apropii de mormanul cel mai puțin intimidant. Întâi o să mă apuc de cutii, pentru că mă gândesc că mare parte vor fi pline cu chestii de reciclat. Și mereu există posibilitatea să dezgrop o comoară demult pierdută, care să valoreze mii de lire.

Jumătate de oră mai târziu, e clar că nu o să-i deranjez pe cei de la *Antiques Roadshow*[7] prea curând. În schimb, am aruncat în sacii negri de gunoi multe exemplare vechi din *Church Times*. M-am debarasat de buletine informative vechi și de predici, de pahare și farfurii din plastic cumpărate pentru a fi probabil folosite pentru sărbători și alte evenimente, dar care au fost împânzite de mucegai. Într-o cutie, se află un morman de pălării de Crăciun, funde și biscuiți sărați mucegăiți.

Mă duc spre altă cutie. Asta pare plină cu DVD-uri. Mă gândesc că au fost ale reverendului Fletcher. *Războiul Stelelor* (filmele vechi), *Blade Runner,* trilogia *Nașul, Vânătorii de fantome.* Fletcher avea gusturi bune la

filme. Și apoi văd la fund *Îngeri și demoni* (în fond, toți avem plăceri vinovate). Următoarea cutie e plină cu CD-un În principal Motown și soul. Câteva compilații pop generice. Câteva chestii vechi din anii ’80. Alison Moyet, Bronski Beat, Erasure. În regulă. Gusturi variate. Dar cine sunt eu să judec? Nu-i așa că în mașină îmi place să ascult dat tare My Chemical Romance?

În a treia cutie sunt numai cărți. Îmi amintesc cum mi-a zis Clara că a debarasat mare parte din lucrurile reverendului Fletcher. Nu pare să fi făcut o treabă foarte bună.

Scot câteva. Volume cartonate. C.J. Sansom, Hilary Mantel, Ken Follett, Bernard Cornwell. Volume mari de non-ficțiune despre istorie, legende locale și superstiții.

E clar ce-l interesa pe Fletcher. Și, pentru prima dată, am impresia că știu clar cine a fost predecesorul meu. Poate că nu poți judeca o carte după copertă, dar poți judeca pe cineva după ce cărți citește. Cred că mi-ar fi plăcut Fletcher. Dacă ar mai fi fost în viață, probabil că am fi sporovăit la o cafea.

Scot câteva cărți cu copertă broșată. Și mă încrunt.

The Witching Class[{8}]. *A Shower of Spells*[{9}]. *The Coven Seekers*[{10}].

Astea nu prea au legătură cu celelalte. Frunzăresc una și citesc rezumatul de pe copertă. E un fel de serie pentru adolescenți despre o școală pentru vrăjitoare – un amestec între *Mallory Towers*[{11}] și *The Craft*[{12}].

Pe autoare o cheamă Saffron Winter. Îmi sună vag cunoscut numele. Era oare scriitoarea de cărți pentru adolescenți ale cărei romane erau ecranizate (deși nu prea se reduce numărul de posibili autori)?

Mă duc la sfârșitul cărții. E o poză mică alb-negru a unei femei ce pare de vârsta mea, cu o claie de păr castaniu cârlionțat, care zâmbește sigură pe ea. Mă întreb de ce toți autorii par aroganți în poze. „Uite, am scris o carte. Nu-i așa că-s tare deștept?”

Apoi văd o bucată de hârtie care iese dintre pagini, folosită în mod evident pe post de semn de carte. O scot. Pare o listă veche de sarcini:

> Sărbătoarea de vară – voluntari?
>
> Dimineață cafea, ibric nou
>
> De vorbit cu Rushton, planuri
>
> Aaron

Mă uit lung la ea și deodată mă cuprinde tristețea. E doar o listă obișnuită. Dar astea sunt lucrurile cele mai emoționante. Îmi amintesc de o enoriașă care își pierduse recent soțul și care mi-a zis că nu i s-a frânt inima la înmormântare, la priveghi sau când a aflat că a murit, ci când a venit o comandă de cărți de la Amazon făcută de el.

„Abia aștepta să le citească, iar acum nu o s-o mai facă niciodată”.

Acele pagini imaculate, nerăsfoite. Din cauza asta leșinase și începuse să urle.

Însă cu toții facem mici investiții în viitorul nostru. Bilete la un concert, rezervări la cină, la hotel pentru o vacanță. Nu ne imaginăm niciodată că s-ar putea să nu mai fim aici să ne bucurăm de ele, că vreun eveniment sau vreo întâlnire arbitrară ar putea să ne frângă existența. Toți pariem pe ziua de mâine. Deși fiecare zi e un act de credință, un pas deasupra prăpastiei.

Îmi șterg fruntea cu brațul. Aerul de aici e deopotrivă umed și sufocant. Trebuie să mai fie cărămizi cu goluri pe aici, pe undeva, dar au fost probabil astupate de mizerie și blocate de cutiile omniprezente. Am umplut deja trei saci cu gunoi și abia am reușit să fac o spărtură în mormanul de carton.

E timpul să iau o pauză. O să duc sacii sus, fac o cafea și revin mai târziu să continui, iau doi saci. Mă simt murdară, plină de praf și…

— *Fir-ar!*

Când ridic sacii, unul se lovește de o altă stivă de cutii care se clatină. Le văd pe cale de a se prăbuși, cu o secundă înainte să se întâmple, dar sunt neputincioasă. Las sacii jos, apuc cutiile care se clatină, dar degeaba. Toate se prăvălesc și ajung și eu pe podea, în mormanul de gunoaie, însă căderea mi-a fost amortizată de sacii plini cu reviste. Cotul însă se izbește din plin de podeaua tare a pivniței. Înjur și ating osul care zvâcnește, frecându-l tare.

— Morții mă-sii!

Înjur din nou și dau să mă ridic, încă frecându-mi cotul vânăt. Mă uit în jur. Din fericire, multe dintre cutiile care s-au prăvălit nu au nimic casant sau care să-ți crape țeasta – doar ziare și reviste vechi. Mă ridic și încep să le bag în sacii negri. Până când observ ceva. Altă cutie. Iese în evidență pentru că e mai nouă și nu e atinsă de mucegai. E legată cu bandă maro. Probabil că a fost băgată într-una din cutiile mai vechi. Ascunsă? Trag cutia

pe podea înspre mine, îmi bag unghiile inexistente sub marginile benzii maro și reușesc într-un sfârșit să o dau jos și s-o deschid.

Prima dată, văd un dosar prins cu un elastic. Pe copertă scrie mâzgălit: „Martirii din Sussex”. Îl ridic. E greu și ies hârtii din el de pe ambele părți. Mai e un dosar sub el. Mai ușor. Pe copertă e mâzgălit: „Merry și Joy”. Reverendul Fletcher chiar fusese interesat de istoria satului. Pare că a cercetat foarte amănunțit.

Mă uit înapoi în cutie. Mai e ceva la fund. Ceva mic, dreptunghiular și negru. Bag mâna și scot.

E un reportofon vechi portabil, cu o casetă încă înăuntru. Mă uit la el și simt că mi se face rău. Pe etichetă e scris foarte îngrijit: „Exorcizarea lui Merry Joanne Lane”.

CAPITOLUL 19

Wrigley e deja acolo, cu trupul său slab în leagănul de cauciuc, bălăngănindu-se încoace și-ncolo. Ridică mâna le vederea lui Flo, iar brațul îi tremură dintr-o parte în alta. Ea – și croiește drum cu greu prin iarba încurcată, spre el.

— Bună!

— Ai venit!

— De ce n-aș fi venit?

— Credeam că te-ai răzgândit și nu mai vrei să te vezi cu ciudatul satului.

— Nu te umfla atâta în pene. N-ai cunoscut-o pe maică-mea!

Sare din leagăn.

— Cât de ciudată poate fi? E vicar, nu?

— Exact.

Încep amândoi să meargă unul lângă altul în același ritm. Prin câmp s-a făcut o potecă înspre un pâlc de copaci.

— Dar mama ta? îl întreabă Flo.

Dă din umeri.

— Ce-i cu ea?

— Întreb și eu.

— E OK, dar poate fi încordată.

— Da?

— La ultima școală a fost ca naiba. De asta ne-am mutat.

Mama e destul de protectoare.

— Cred că asta e meseria ei.

— E jenant.

— Așa-s mamele.

— Da.

Ajung la un pârleaz. În ciuda faptului că tremură, Wrigley sare ușor peste el. Flo depune un pic de efort, căci nu e obișnuită cu pârleazurile și cu aparatul de fotografiat greu care îi atârnă de gât. Wrigley îi întinde o mână tremurătoare, pe care i-o ia cam fără tragere de inimă. Sare pe partea cealaltă și își trage repede mâna.

— Și oamenii se poartă urât cu tine pentru că maică-ta e vicar?

Flo s-o gândește la acel graffiti de pe fosta lor casă. La ferestrele sparte ale bisericii. La mesajele de pe rețelele de socializare.

„Nenorocită. Pizdă proastă. Ucigașă de copii”.

— Nu chiar. Multor oameni nu le pasă.

— Mda, aici să ai grijă.

— De ce?

— E un sat mic. În anumite părți ale lumii se strigă: „Revoluție, revoluție!” Aici: „Evoluție, evoluție! S-auzim de degetele opozabile!”

Flo s-o uită la el mirată.

— Bill Hicks?

Se întoarce și zâmbește larg.

— Da.

— Mama e fan. Mi-a pus multă muzică din anii ’80 și ’90.

— Mișto. Ce film îți place?

— Păi, *Frați de sânge* e un clasic. Ție ce-ți place?

— *Suspecți de serviciu.*

— Keyser Söze?

— „Cea mai mare înșelătorie a diavolului a fost să pretindă că nu există”.

Își zâmbesc. Amândoi se uită apoi repede în jos.

— Mă rog, eu doar te-am avertizat. Majoritatea copiilor de aici sunt născuți din incest.

— Ce dur ești!

— Dar spun adevărul.

— Pot să-mi port singură de grijă.

Dă din umeri din nou și tot trupul îi e scuturat de convulsii.

— Te-am prevenit.

Se plimbă pe o potecă neregulată printre copaci, atât de îngustă că trebuie să meargă unul în spatele celuilalt. Flo s-o uită la cum se mișcă Wrigley, tremurând, și se gândește că îi amintește de ceva. Și apoi își dă seama – *Edward Mâini-de-Foarfecă.* Are același gen de mișcare ciudată și precisă. Are ceva ciudat de atrăgător.

Încetează. Fără pasiuni stranii. Nu știi nimic despre el.

Ceea ce probabil înseamnă că nu e prea inteligent să se țină după el prin pădurea întunecată.

— Aici, spune Wrigley. E un pod peste pârâu.

Trec podul, poteca urcă și dumbrava se termină la alt pârleaz. Wrigley sare. Flo reușește să escaladeze cu puțin mai multă demnitate de data asta. Acum e jos.

— Uau!

În față vede o clădire veche. E dezolantă și rece, cărămizile sunt înnegrite, iar ferestrele au dispărut demult. Dacă cineva ar vrea să găsească o casă a groazei perfectă pentru un film horror, atunci, cel care caută locații de filmare s-ar scăpa pe el de fericire.

— E mișto, nu? o întreabă Wrigley venind spre ea.

— Da.

Flo ridică aparatul și începe să facă poze. Clădirea are un aer amenințător chiar și prin obiectiv. Capela are un fel de melancolie gotică, locul ăsta, însă, emană…

Răul.

Cuvântul îi coboară ca un cub de gheață pe gât. Tâmpenii. Nebunii. Nici măcar nu crede în rău. Nu există. Există doar oameni duși, care fac chestii de căcat.

— Doar pe-aici se poate ajunge la ea? îl întreabă, simțindu-se un pic tulburată.

— E o potecă dinspre șosea. Trece pe lângă câmpii. Dar totul a fost năpădit de vegetație. Și cineva a pus și o poartă ca să nu mai intre copiii. Zâmbește larg.

— Aha.

— Hai. Să vezi ce e înăuntru.

— Înăuntru?

Deja merge cu pas întins în față.

— Au rămas mobila și toate celelalte rahaturi. De parcă oamenii s-au trezit și au plecat.

Sare peste un perete de piatră în ruină și ajunge în grădină. *E doar o clădire,* își spune. O *clădire goală și înspăimântătoare.* Se străduiește să-l prindă din urmă, sare peste zid și se uită în jur.

Iarba îi ajunge până la genunchi și e plină de buruieni și de mure. Într-un colț, e un leagăn ruginit, pe jumătate căzut. Tricicleta antică a unui copil e năpădită aproape în întregime de urzici înțepătoare. Aici au trăit copii cândva. O familie. Îi e greu să-și imagineze. Ridică privirea spre clădirea

pustie, încercând să-și dea seama cum ar arăta cu ferestre, cu o ușă vopsită în culori vii și poate cu flori mov, care se târăsc pe ziduri.

Ridică din nou aparatul. Nu reușește să prindă un unghi bun. Face câțiva pași în spate. Și apoi alți câțiva. Wrigley o apucă deodată de braț, trăgând-o într-o parte așa de tare că se împiedică și aproape cade.

— Dumnezeule, ce mă-sa faci? Își trage brațul și se uită urât la el cu inima bătându-i tare în piept.

— Puțul!

— Ce?

— Aproape ai căzut în *căcatul* ăla de puț.

Îi arată locul unde stătea. Și acum vede: un cerc înălțat de pietre neregulate, aproape în întregime ascuns de iarbă și de buruieni. Se duce în față și se uită cu grijă peste buză. O cădere lungă în beznă. Încă un pas și s-ar fi putut prăbuși. Se uită în spate la Wrigley și se simte prost.

— Îmi pare rău. Dar m-ai speriat…

— De ce? Ce credeai că o să fac?

— Nimic.

— Că o să te atac? Că o să te omor?

— Sigur că nu.

— Poate că așa fac ciudații ca mine, nu?

— Nu fi prost! Îmi *pare rău.* În regulă?

Se uită atent la ea de sub bretonul lung și în ochi nu i se citește nimic. Apoi zâmbește larg.

— Dacă voiam să te omor, nu ți-aș fi zis de puț. Se întoarce și își târșâie picioarele. Hai!

Flo ezită o clipă. Se uită înapoi la puț. *Al naibii să fii!* Și apoi îl urmează.

CAPITOLUL 20

Sângele îmi pulsează în urechi, inima se dilată și se contractă, se dilată și se contractă. Exorcizare. Merry Joanne Lane. E numele din Biblie. Merry J.L. în valiza veche de piele. Apăs să scot caseta, dar e blocată. Mă chinui, dar nu pot să o apuc cu unghiile. Am nevoie de o șurubelniță mică sau de un pix.

Mă ridic în picioare. Bubuitul din urechi se intensifică. Și apoi îmi dau seama că vine de deasupra mea. Ridic privirea. Cineva bate la ușa din față. Rahat.

Închid reportofonul fără tragere de inimă și îl pun la loc în cutie împreună cu dosarele. Apoi urc grăbită treptele și deschid ușa.

Afară e Aaron, cu părul unsuros care îi strălucește în lumina slabă a soarelui, cu costumul lui negru obișnuit și cu cămașa lui gri.

— Aaron. Ce faci aici?

— Am venit să… Ești bine.

Îmi dau seama cum arăt: gâfâind și plină de praf. Îmi scutur hainele de lucru și încerc să-mi recâștig demnitatea.

— Bine. Doar sortam niște cutii din pivniță.

— Înțeleg. Am un mesaj de la reverendul Rushton.

— N-a putut să mă sune?

— Eram prin zonă.

Aaron pare să fie mereu prin zonă. Îmi amintesc din nou ce a zis Rushton: *Aaron și cu mine suntem singurii care au cheile de la capelă.*

— Văd că ți-a vandalizat cineva mașina, adaugă el. Tare neplăcut.

— Da, știu, îi zic nerăbdătoare. Care e mesajul?

— Reverendul Rushton trebuia să se vadă cu un cuplu tânăr mâine-dimineață ca să vorbească de nunta lor, însă mai are și o altă programare. Cum tu vei fi vicarul la nunta lor, s-a gândit că poți sta tu de vorbă cu ei.

— În regulă. Ai numerele lor?

— Da, le-am scris.

Ia o foaie de hârtie împăturită din buzunar și mi-o dă.

— Mersi.

Ne uităm unul la altul. Vreau să plece. El rămâne cu un aer răbdător, de

parcă așteaptă ceva. Poate a doua venire a lui Iisus.

Oftez.

— Vrei să intri să bem o cafea?

— Mersi, dar mi-e teamă că nu beau cofeină.

— Aha. Nu am decafeinizată. *Pentru că… la ce bun?* Dar e posibil să am niște ceai de mentă în spatele dulapului?

— Ar fi minunat, mersi.

Super. Mă urmează în bucătărie.

— Ia loc.

Își trage un scaun și stă la margine, de parcă ar declanșa un buton de-ar sta mai în spate.

Pun ibricul pe foc și scot niște căni.

— N-am prea avut ocazia să stăm de vorbă, nu?

— Nu.

— De cât timp ești administrator aici?

— Oficial, de vreo trei ani.

— Iartă-mă că-ți zic, dar ești foarte tânăr pentru un administrator.

Majoritatea tind să fie la pensie și, în ciuda hainelor de modă veche, Aaron nu pare să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani.

— Poate că da, dar am dat o mână de ajutor la capelă de când eram mic.

— Familia ta era implicată în activitățile capelei?

Se uită ciudat la mine.

— Tata a fost vicar aici peste treizeci de ani.

— *Tatăl* tău?

— Reverendul Marsh.

Marsh. Nu l-am întrebat niciodată pe Aaron ce nume de familie are. Dar acum îmi dau seama de asemănarea din poza din birou. Același păr castaniu, aceleași trăsături severe.

— Pari surprinsă, remarcă Aaron.

— Ăăă, nu, dar nu mi-am dat seama.

Mă întorc și, un pic nesigură pe mine, pun un pliculeț de ceai într-o cană și cafea în cealaltă.

— Să înțeleg că asta a fost casa ta?

— Da, până s-a pensionat tata.

Gândul că Aaron a copilărit aici, că are propriile amintiri mă face să mă simt jenată, de parcă aș fi o intrusă.

— Părinții tăi mai locuiesc în sat?

— Mama a murit când aveam șase ani. Cancer de col uterin.

— Îmi pare rău. Și tatăl tău?

— Tata e foarte bolnav, de asta s-a pensionat.

— Înțeleg. E în spital?

— Îl îngrijesc acasă. Are boala Huntington[13]. La spital n-au ce să-i facă.

— Vai, ce groaznic!

Și așa e. Boala Huntington e groaznică, oamenii nu mai pot merge, gândi, vorbi, mânca și respira. E incurabilă și nemiloasă. Și, ce e mai rău, e ereditară, copiii având 50% șanse să dobândească gena deficientă de la părinte.

— Ești singurul care îl îngrijește?

— Mai vin și asistente. Dar, în principiu, sunt doar eu.

Mă uit la Aaron acum cu mai multă compasiune. E greu să porți cuiva de grijă. Efectiv îți pui viața în așteptare. Te izolezi de oameni, ți-e foarte greu să ai un loc de muncă. Cred că așa a ajuns Aaron administratorul bisericii – poate să lucreze, să aibă grijă de tatăl lui și să simtă că are un scop. Îmi dau seama că mi-e milă de el și apoi mă gândesc că probabil nu vrea să-i plâng de milă.

— Îți mulțumesc pentru ajutorul și devotamentul pentru capelă, mai ales când ești presat și de alte probleme.

— Mulțumesc, a făcut mereu parte din viața mea.

— Și din a tatălui tău?

— Da.

— Atunci, sigur știi multe despre istoria ei?

— Te referi la fetele care ard? Zâmbește slab. Toată lumea din sat știe de ele. Deși, pentru un străin, poate părea un obicei straniu.

— Nu știu ce să zic, am văzut și chestii mai bizare.

— Tatei nu-i plăcea arderea efigiilor. I se părea ceva păgân, dar nu poți schimba o tradiție care e de sute de ani a satului.

— Dacă așa ar sta lucrurile, am arde pe rug vrăjitoare și am folosi lipitori ca să vindecăm boli psihice.

Se uită ciudat la mine.

— Scuze. Flutur o mână. Mi se pare că unii se folosesc de „tradiție” ca să apere lucruri pe care le-am condamna pe bună dreptate. Mai ales în sânul bisericii.

Aduc băuturile la masă și mă așez în fața lui.

— De fapt, voiam să te întreb altceva.

— Da?

— Cutia pe care mi-ai dat-o când am ajuns. Ai idee cine ar fi lăsat-o?

— Nu, de ce? Ce era în ea?

— O trusă pentru exorcizare.

— *Poftim?*

E complet șocat și nu cred că Aaron e genul care să se prefacă.

— Pare destul de veche. Mă întreb de unde ar fi putut veni.

— Nu știu. L-ai întrebat pe reverendul Rushton?

— Nu. Ar ști cine a lăsat-o?

— Ei bine, știe toate chestiile legate de biserică. Este vicar la Warblers Green de ceva vreme.

— De cât timp?

— Aproape treizeci de ani.

— L-a cunoscut pe tatăl tău?

— Da, tata l-a instruit ca vicar după… Șovăie și apoi continuă.

— După ce? îl întreb.

— După ce a plecat vicarul de dinainte.

Mă gândesc la spațiul de pe peretele din birou. Părea că un tablou fusese dat jos și nimeni nu se obosise să-l înlocuiască.

— Unde s-a dus?

— Chiar nu știu. Îmi pare rău, ce are a face cu tot ce am discutat?

— Sunt curioasă de ce mi-ar lăsa cineva o trusă pentru exorcizare. Mi se pare un fel de mesaj.

— Cum ți-am mai zis, nu am habar. Nimeni nu a prins de veste că vii aici până acum câteva zile. Totul s-a întâmplat destul de repede. Însă toată chestia a fost un șoc.

Mi se pare ciudat că oamenii tot spun că sinuciderea reverendului Fletcher a fost un șoc. Dar toți sunt dornici să-mi spună că avusese un fel de cădere psihică. Dar ceva nu se leagă.

— Erai apropiat de reverendul Fletcher?

— Am fost coleg cu Matthew.

Colegi? Și totuși, observ că îi folosește numele mic.

— Tu l-ai găsit?

Culoarea din obraji i se evaporă.

— Scuze, îi spun. N-am vrut să…

Flutură o mână.

— E-n regulă. A fost doar foarte… neplăcut.

Un eufemism, sunt sigură. Depășesc rapid momentul.

— Aș vrea să știu mai multe despre el. Cum era?

Îl simt că se relaxează puțin.

— A fost un om bun. De treabă, generos. Plin de viață. Toți din sat îl plăceau și era foarte entuziasmat în privința parohiei și a capelei.

— Înțeleg că era pasionat de istorie?

— Da, în principal de martiri.

— Le-a menționat vreodată pe Merry și pe Joy?

— Fetele care au dispărut?

— Ai auzit de ele?

Se strâmbă iritat.

— E un sătuc. Nu se întâmplă în fiecare zi așa ceva.

— Dar a fost cu multă vreme în urmă. Sigur erai foarte mic.

Oftează.

— Reverend Brooks… Matthew și cu mine discutam probleme legate de biserică. Despre altceva, te-aș sfătui să vorbești cu Saffron Winter.

Saffron Winter. Îmi ia o clipă și îmi amintesc. Numele de pe cărți. Autoarea.

— E scriitoare, îmi spune Aaron, crezând că sunt încruntată pentru că nu-i cunosc numele. S-a mutat aici destul de recent. Matthew se împrietenise cu ea în lunile de dinainte să moară.

În voce i se simte dezaprobarea. Ceea ce mă face imediat să mă gândesc că ar putea să-mi placă Saffron Winter. Așa se explică de ce sunt cărțile în pivniță. Îmi propun să o caut… când o să avem internet.

Sorb din cafea și încerc să-mi îndulcesc tonul vocii.

— Aaron, te deranjează dacă te întreb – ți s-a părut că Matthew avea tendințe suicidare?

Pe față i se citește ceva ce nu pot descifra.

— Cred că, spune el încetișor, Matthew nu ar fi trebuit să… facă tot ce a făcut.

— Poate că a simțit că nu putea să apeleze la nimeni.

— Ar fi putut să se întoarcă spre Dumnezeu.

— Dumnezeu nu are toate răspunsurile.

— Însă sinuciderea tot nu e răspunsul corect.

— Nu, nu mereu.

Își ridică bărbia într-un gest sfidător.

— Reverendule, tatăl meu e pe moarte. Nu poate vorbi. Mănâncă greu. În curând, sistemul lui nervos nu va mai funcționa deloc. *Știa* ce urmează. Dar nu s-a gândit niciodată să-și ia viața.

— Nu toată lumea e atât de puternică.

Sau egoistă. Să-ți condamni fiul la ani întregi de izolare ca să aibă grijă de tine. Mă întreb dacă nu cumva Aaron e atât de supărat pe Fletcher fiindcă s-a sinucis doar pentru că tată lui nu a ales soluția asta.

— Aaron…

Se uită înadins la ceas.

— Îmi pare rău. Ar trebui să mă întorc acasă.

Se ridică brusc și se lovește de masă. Ceaiul, de care aproape nu s-a atins, se lovește de buza cănii.

— Scuze.

— Nicio problemă.

— Sunt un pic neîndemânatic.

Mă gândesc la mișcările lui ciudat de rigide. Sentimentul aproape robotic de control. Refuzul de a bea cofeină, un excitant. Și îmi amintesc că boala Huntington e ereditară.

„Știa ce urmează”.

Încuviințez din cap.

— Desigur!

Îl conduc pe Aaron până la ușă și îl privesc cum se îndepărtează. Ce tip ciudat! Asta nu înseamnă neapărat că e un om rău. Dar știe mai multe decât spune.

A știut imediat numele lui Merry și al lui Joy. S-a și dat de gol când a vorbit de predecesorul lui Rushton.

Mă întreb ce altceva mai știe.

CAPITOLUL 21

În casă e o duhoare pestilențială. Urină, rahat, fum de țigară stătut, marijuana. Flo s-o gândește că, într-un fel, asta face casa să pară mai puțin sinistră. Poate că nu a locuit nimeni de ani întregi, dar tot s-a mai aciuat lume. Probabil că au mai fost adolescenți pe aici. Desigur. Dacă e o clădire abandonată, poți fi sigur că adolescenții o vor folosi ca loc de întâlnire, de fumat, de băut, de drogat și de făcut sex.

Jos, sunt două camere. O bucătărie și ce a fost odată o sufragerie. Bucătăria e doar o amintire. Atât aragazul, cât și chiuveta au fost smulse la un moment dat. Gresia de pe jos e spartă. Ușile de la dulapuri atârnă deschise, iar în ele zac câteva conserve antice și ruginite și rahat de șobolani.

Nici sufrageria nu se prezintă mai bine. O canapea lăsată și năpădită de mucegai tronează într-un colț, cu arcurile ieșite de parcă sunt niște fire de păr rebele. Un bufet se reazemă de altul de parcă ar fi doi bețivi, iar sertarele au fost demult puse pe foc. Podeaua e acoperită de tablouri făcute praf și frânturi de decorațiuni.

Flo ia aparatul și face poze. Se lasă pe vine ca să prindă detalii ale decorațiunilor sparte. Figurine cu îngeri și cu Iisus. Cruci și artefacte religioase. Astea-s chestii mișto.

Wrigley e pe acolo, bâțâindu-se de pe un picior pe altul, căci trupul i se tot agită și zvâcnește. Își dă seama că spasmele sunt mai puternice când nu se gândește la nimic. Stă mai mult timp să facă poze. Nu prea l-a iertat pentru ce s-a întâmplat cu puțul.

— Ești gata să mergem sus? o întreabă.

— E foarte diferit de ce e aici jos?

— Da, foarte mult.

Flo s-o uită bănuitoare la el.

— În regulă.

Îl urmează pe o scară șubredă. Care scârțâie înfiorător. Flo s-o gândește la putregai și la termite. Din holul de sus, se deschid trei camere. Își bagă capul în baie. E mică și murdară, chiuveta și cada sunt mânjite de ceva

neplăcut și imposibil de identificat.
Se îndepărtează cu repeziciune și traversează holul, pășind cu grijă pe lângă găurile din podea. Fantomele ca fantomele – ar vrea totuși să nu cadă și să moară.

Primul dormitor nu are mobilă deloc. Încă mai sunt câteva tablouri care atârnă strâmb pe pereți, decolorate și stricate de apă, dar poate discerne câteva scene biblice și citate.

„Cinstiți-vă părinții ca să trăiți multă vreme în lumea în care Domnul Dumnezeul tău vă lasă să trăiți”.

„Copii, ascultați de părinți, căci acest lucru este plăcut Domnului”.

„Supuneți-vă așadar Domnului. Rezistați diavolului și el va fugi de voi”.

— Cred că maică-ta s-ar simți ca acasă, îi zice Wrigley, care își bagă degetul într-o gaură din perete de unde scoate puțin moloz.

— Mă îndoiesc, îi răspunde Flo, făcând mai multe poze. Nu-i place să aducă munca acasă.

Flo s-o gândește că, fără gulerul religios, nu ai bănui că mama ei e vicar. Uneori se întreabă cum de a intrat în rândul clerului.
Mama ei nu prea vorbește despre asta și spune că e o „chemare”, dar odată i-a scăpat că nu a avut o copilărie prea fericită și cineva de la biserică o ajutase.

Se duce la fereastră și se uită. Abia poate vedea puțul ca o gură care se cască la marginea grădinii năpădite de iarbă. În spate stă ca la pândă pădurea întunecată. De aici pare și mai aproape de casă. De parcă acei copaci se apropie tiptil când nu se uită nimeni. Simte fiori pe șira spinării, dar îi ignoră. Vede ceva alb cu coada ochiului, pe lângă copacii întunecați. Să fie o siluetă? Ridică din nou aparatul. Clic. Clic.

— Ești gata să vezi ce se ascunde în spatele ultimei uși?

Ea tresare. Wrigley stă în spatele ei tremurând.

— Nu mai pot de nerăbdare.

Rânjește cu superioritate.

— E marfă! Ai încredere în mine!

Nu e sigură pe ce face, dar îl urmează înapoi pe palier până în dreptul celui de-al doilea dormitor. Wrigley împinge ușa care se deschide.

Pășește înăuntru și se uită în jur.

— Dă-mi-aș palme!

Camera e mare. Mai e un pat în mijloc, cu o saltea pătată și mucegăită. Flo nu vrea să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla acolo, văzând dozele de cidru și numeroasele țigări cu marijuana aruncate prin preajmă.

Dar nu asta o face să icnească, ci pereții. Acoperiți de un tapet scorojit și plini de graffiti. Nu scrie ca de obicei „Kerry e o târfă” și „Jordan fute proști”. E ceva mult mai ciudat.

Sunt pentagrame, cruci răsturnate, ochi răuvoitori, inscripții ciudate în latină, sau cel puțin așa pare pentru ochiul ei neformat, precum și omuleți, capete de țapi, crucea Leviatanului. Majoritatea sunt necizelate, însă acoperă tot peretele, peste tot, chiar și podeaua, și simte fiori pe șira spinării din cauza proporțiilor mari.

Se plimbă prin cameră. De aproape, vede că desenele și inscripțiile se suprapun, cele noi peste cele vechi, mai șterse. Adulții și puștii fac asta de ani întregi. Și o iau foarte în serios. Nimeni nu a mâzgălit penisuri sau vreo glumiță printre simboluri.

— E ca în *Blair Witch*, nu? face Wrigley și întinde o mână să atingă pereți.

Flo simte o dorință puternică de a-i spune să nu o facă. Iar scotocește după cameră.

— Deci ce e? Venerare satanică? Vii aici și sacrifici capre?

— Eu nu. Mie-mi plac. Vin aici sus să desenez.

— Păi și atunci cine a desenat tot pe aici?

— Nu știu. De ani de zile au apărut chestiile astea. Și se tot adaugă.

— De ce? S-a întâmplat ceva naspa aici?

Se fâțâie de colo-colo și stârnește praful cu bocancii. Apoi se așază pe marginea saltelei pătate.

— În regulă, ideea e că a fost o familie aici și fiica lor a dispărut. Și prietena ei cea mai bună. Unii au crezut că au fugit, alții, că au fost ucise. Dar nu s-a putut dovedi nimic.

— Apoi, după un an, fata care locuia aici a dispărut împreună cu mama și cu fratele ei. Pur și simplu, au dispărut cu toții într-o noapte. Puf! Fără urmă, iar casa a fost lăsată în paragină.

— O familie întreagă a dispărut?

— Da. Cu câțiva ani în urmă, o altă familie avea de gând să cumpere casă, dar apoi fetița lor a murit într-un accident. Oamenii zic că locul ăsta e

blestemat, bântuit, aduce ghinion. Spune-i cum vrei.

Flo pufnește.

— Asta nu înseamnă că are de-a face cu Satana.

— Nu crezi că unele locuri sunt pur și simplu malefice? Ca niște puncte negre în pământ. Se tot întâmplă chestii nasoale aici.

Flo coboară aparatul. Vrea să spună că nu crede în rahaturi de genul ăla, dar, de fapt, își amintește când făcea niște poze în Rock Cemetery din Nottingham.

Se mai dusese pe acolo, dar, de data asta, era într-o zonă protejată de copaci, la umbra unei stânci. Era minunat și totuși ceva nu era la locul lui. Făcuse câteva poze, dar, în tot acel timp, era conștientă de acel *ceva,* de parcă simțea o mâncărime. A plecat mai repede decât a vrut, dar sentimentul neplăcut nu-i dădea pace, de parcă era o rămășiță de coșmar.

A doua zi îi spusese lui Leon, care făcuse ochii mari. „Știi că o fetiță a fost ucisă acolo cu câțiva ani în urmă?”

Luase totul în râs – Leon avea înclinații melodramatice dar mai târziu a căutat pe net să vadă dacă așa era. A găsit știrea. O fată de șaisprezece ani fusese violată și ucisă în drum spre casă, după ce fusese noaptea în oraș, iar cadavrul îi fusese aruncat în cimitir. În poză se vedea aceeași stâncă.

Acum dă din umeri.

— Nu sunt prea superstițioasă.

— Cred că unii dintre copiii de aici țin ședințe de spiritism, aduc plăci Ouija și chestii de genul ăsta.

— Tu nu?

— Nu sunt prima alegere pentru vreun grup, nici măcar pentru cei care-l venerează pe Belzebut. În plus, e aiurea. Tratează moartea de parcă ar fi un joc. Dacă ar muri cineva la care ții, nu ai vrea ca niște idioți beți să îl chinuie din amuzament, nu?

Se gândește la tatăl ei. Era mică atunci când a murit, iar mama ei nu prea vorbește despre el. Bănuiește că îi e prea greu. Dar înțelege ce-i spune Wrigley. Cu moartea nu e de joacă. Morții merită liniște și respect. Simte din nou că îl place.

— Cred că nu.

El se ridică deodată în picioare.

— Ai terminat?

— Ăăă, da.

Abia a pus capacul pe lentila de la aparat, că Wrigley a și început să coboare cu pași apăsați. Se mai uită o dată în dormitor și pornește după el. Sub picior, se aude un scrâșnet. Se uită în jos și se așteaptă să fie niște sticlă spartă. În schimb, își dă seama că e o ramă foto.

Curioasă, se apleacă. În ramă mai e o poză veche, deteriorată și decolorată. Distinge doi copii. O fată brunetă și un băiat mai mic. Se uită la ea o clipă, apoi aude alt scrâșnet și tresare. *Căcat.* Ce a fost asta? Alt scrâșnet urmat de data asta de fluturat de aripi și de un cor dur de croncănituri. *Focuri de armă?* se întreabă.

— Wrigley?

Coboară grăbită și iese la soare, orbită o clipă de lumina strălucitoare. Clipește și îl vede stând pe vine și ținând ceva în mâini.

— Ce se întâmplă?

Se întoarce și ea se dă înapoi, îngrozită. Ține în brațe o cioară mare. Penele îi strălucesc ca uleiul în lumina soarelui, iar ciocul ascuțit îi e întredeschis. Nu mai are un ochi, iar orbita e plină de sânge. Celălalt încă strălucește și se vede o lumină slabă, speriată. În vreme ce o privește, pasărea zvâcnește și ochiul i se închide.

Wrigley se ridică în picioare și tot corpul i se zguduie de furie. E palid și încordat. Urlă în pădure.

— Ai omorât una. Ești mulțumit acum?

Tăcere adâncă după focurile de armă și țipetele păsărilor înspăimântate. Flo s-o uită prin pădure. Mai devreme, era interesantă, căci poteca era scăldată în lumina razelor soarelui. Acum pare plină de primejdii.

— Wrigley, începe ea să spună. Cred că…

Se aude altă împușcătură. O țiglă sare de pe clădire și se sfărâmă la picioarele lor. Wrigley se dă în spate, împleticindu-se cu fața în mâini. Flo vede sângele cum îi șiroiește pe față.

— Wrigley?

Își dă mâinile la o parte. Are o tăietură urâtă deasupra ochiului. Pare superficială, dar e greu de zis, cu tot sângele care curge.

— Trebuie să plecăm de aici.

Se întoarce și apoi se oprește. Două siluete au ieșit din pădure. Blonda înaltă și băiatul de dimineață. Rosie și Tom. *Cam ce căcat de șanse erau să fie tocmai ei?* Tom are în mână o armă cu aer comprimat. Și mai bine!

Wrigley respiră încet.

— Rataţii!
— Îi ştii?
— Rosie Harper şi fratele ei, Tom. Nişte cretini siniştri.
— Am dat nas în nas cu ei de dimineaţă
— Cum a fost?
— Deloc bine.
— Nu mă miră.

Harper, se gândeşte ea. De ce îi sună cunoscut? Şi apoi îi pică fisa. Fetiţa şi tatăl ei. Oare Rosie să fie sora ei?

Cei doi se apropie. Vede acum că nasul lui Tom e umflat şi sub ochi e vânăt. Sar peste peretele prăbuşit.

Rosie zâmbeşte.
— Ia uite-i: Vampirina şi Wrigley Tremurici.
Wrigley se uită urât la ei.
— Ia uite-i pe idioţii care ucid animale nevinovate de plăcere!
— Ucidem şi noi nişte şobolani.
Tom rânjeşte.
— Urâtă tăietură, Wrigley!
— Ce-ţi mai face nasul? îl întreabă Flo cu inocenţă. Te doare?
Rânjetul îi dispare.
— Ai noroc că ai fugit, căţea nebună!
Wrigley se întoarce spre ea.
— *Tu* ai făcut-o?
— A fost un accident.
— Şi ce faceţi voi aici? îi întreabă Rosie. Vă futeţi?
— Ce te priveşte pe tine? mârâie Flo şi se uită la mâna ei.
— Păi, mă cam priveşte, că tata tocmai a cumpărat terenul ăsta. Aţi intrat fără permisiune.
— Bine. Oricum plecam. Flo îl apucă pe Wrigley de braţ. Haide! Pleacă. Tom ridică arma.
— N-am zis că puteţi pleca încă.

Flo rămâne nemişcată, cu inima bătându-i ca un ciocan în piept. Tom arată spre aparat.

— Dă-mi căcatul ăla de la gât. Apoi puteţi pleca.

Nu le arăta că ţi-e frică. Nu le arăta că ţi-e frică.

— Nu.

Wrigley face un pas în față.

— Las-o-n pace!

— Nu te băga, retardatule. Avem ceva de rezolvat. Tom îndreaptă arma spre pieptul lui Flo Am zis să-mi dai aparatul.

Dă-i aparatul. Nu are rost. Asta ar spune mama ei.

Dar are rost. Pentru ea.

Își lasă mâinile pe lângă corp.

— Mai du-te-n mă-ta!

El zâmbește larg.

— Javră.

Și apasă pe trăgaci.

CAPITOLUL 22

Cu toții avem ascunzătorile noastre. Și nu doar pe cele reale. Unghere în sufletul nostru unde punem lucruri pe care nu vrem să le vadă ceilalți. Părțile mai puțin plăcute. Eu îi spun *cutia sfântului Petru.* Cea pe care ne rugăm să nu o găsească atunci când o să încercăm să ne furișăm pe poarta raiului.

Îmi iau cutia cu tutun și cu foițe din Biblia de pe bibliotecă, îmi rulez o țigară și stau în fața ușii de la bucătărie, inhalez profund și savurez nicotină. Cu toții avem viciile noastre. Dependențe, nevoi, dorințe. Din nou, unele mai acceptabile decât altele.

Mă gândesc la reportofonul mic și negru.

„Exorcizarea lui Merry Joanne Lane”.

Biserica nu prea are un trecut strălucit când vine vorba de femei. Exorcizarea nu este o excepție. Nu e nicio coincidență că majoritatea exorcizărilor au fost făcute pe femei tinere, poate deprimate, care sufereau de o boală mintală sau care pur și simplu dădeau dovadă de o „voință excesivă”, nefăcând ceea ce le spuneau soții sau tații.

Orice fel de comportament feminin „indezirabil” putea fi considerat posedare demonică și „tratat” cu o exorcizare abuzivă și violentă.

Biserica Anglicană a avut o abordare mai moderată de-a lungul anilor. Oferind mai multă atenție din partea pastorilor, în detrimentul expulzării violente a răului. Deși poate că mulți ar fi surprinși dacă ar ști că și acum, într-o eră a progresului științific, multe dioceze au un „Departament al izbăvirii”. Adică o echipă de specialiști chemată să se ocupe de experiențe paranormale. Ar putea lucra alături de terapeuți, dar prezența lor este reală și recunoscută. Chiar și preoții obișnuiți pot fi uneori chemați să analizeze cazuri de posesie demonică sau de bântuire.

Îmi amintesc că am făcut o astfel de vizită, ca preot ucenic, cu mentorul meu, reverendul Blake – un bărbat îndesat, cu chelie, cu o privire sfredelitoare și un accent puternic de Manchester. Aveam douăzeci și șapte de ani, eram în ucenicie de trei ani și fuseserăm chemați să vedem o tânără din regiunea Meadows din Nottingham.

Mă așteptam la ceva obișnuit. Abuz de droguri, alcoolism, poate abuz

domestic. Dar nu era cazul, deși bănuiam că drogurile sau alcoolul ar fi putut fi cauza. Tânăra credea că apartamentul ei era posedat, bântuit. Voia să-l exorcizăm.

— Crezi în Dumnezeu? mă întrebase Blake.

Stăteam în mașina lui, o Honda Civic hodorogită, și mâncam pe fugă niște hamburgeri de la McDonald's pe drum spre blocul deprimant unde locuia femeia.

Mă uitam la Blacke întrebându-mă dacă era, cu adevărat, o întrebare-capcană. Până acum, știusem răspunsul la toate întrebările. Sau mai degrabă le învățasem. Noapte de noapte, căci studiam și lucram cu jumătate de normă. Până acum luasem 10 pe linie. Pentru că eram bună la examene, la dezbateri. Mă pricepeam să le zic oamenilor ce doreau să audă. Învățasem repede și din greu. Dar nu puteam să-l mint sau să-l trag pe sfoară pe Blake. Mă știa prea bine.

Era logic. Mă adunase de pe străzi când aveam șaisprezece ani.

— Am credință, i-am răspuns.

— Și nimic nu ar putea să ți-o zguduie?

Dublul hamburger îmi stătea în gât. M-am întins după Cola și am luat o gură. Paiul gâlgâia în paharul de plastic.

— Nu cred.

— Așa că, într-un fel, nu contează dacă Dumnezeu există sau nu, atâta timp cât credem că există?

M-am încruntat, nefiind sigură cum să răspund.

A zâmbit.

— E-n regulă. Nu încerc să te atrag într-o dezbatere religioasă similară experimentului mintal cu pisica lui Schrödinger.

— Atunci de ce discutăm?

— Pentru că îți simt scepticismul legat de vizita de azi.

Avea dreptate. Ca de obicei.

— Nu mă simt în largul meu.

A încuviințat cu o mișcare din cap, s-a șters la gură cu un șervețel de hârtie și l-a aruncat în cutia goală de cartofi prăjiți.

— De ce?

— Mi se pare că femeia asta are nevoie de un psihiatru, de consiliere psihologică, de pastile.

— Și dacă nu a ajutat-o nimic?

— Și-atunci apelăm la exorcizare? Pe bune?

— Nu crezi în posesia demonică?

— Nu.

A ridicat din sprâncene.

— Cred că există răul, am zis. În inimile tuturor bărbaților și femeilor. Partea noastră întunecată, dacă vrei. În demonii externi nu cred.

— Dar tânăra asta, da. Crede cu toată ființa. E disperată și a apelat la ajutorul nostru. Să o refuzăm?

— Nu, sigur că nu.

— Jack, credința noastră nu are a face. *Ea* crede, iar mintea omenească e ceva foarte puternic.

— Nu îi alimentăm oare vedeniile?

— Te rogi la Dumnezeu când ai dat de necaz?

— Da.

— Deși știi că, probabil, n-o să lase baltă totul doar ca să se ocupe de problema ta?

Scot un sunet aprobator.

— Dar îți aduce alinare?

— Da.

— Treaba noastră este să efectuăm ritualul de exorcizare. Indiferent dacă demonii sunt reali sau nu, exorcizarea îi va aduce alinare. Tânăra va crede că demonul a dispărut și că apartamentul i-a fost purificat. Dumnezeu a triumfat. Într-o anumită privință, credința e un placebo. Dacă crezi că va funcționa, așa va fi.

— Bănuiesc că da, îi spun eu nesigură.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Bun. Acum hai să mergem să alungăm niște fantome.

Simt cum mă cuprinde un val de tristețe. Blake a murit cu cinci ani în urmă. Timpul trece. Te sperii când te gândești. Îmi sting țigara și mă întorc în bucătărie. Cutia din pivniță e pe masă. Iau reportofonul și apăs pe Play fără prea mare speranță. Evident că nu se întâmplă nimic. Îl întorc. Șuruburile capacului care acoperă bateriile sunt pline de rugină. Încerc să scot caseta din nou, dar nu reușesc. S-a blocat mecanismul, iar caseta pare prinsă înăuntru.

În regulă. Scotocesc prin sertare după o șurubelniță sau un pix. În cele din urmă, găsesc ce caut într-o casoletă pe care am scris „chei”. Nu sunt

chei. Ci agrafe pentru hârtie, adeziv, cârlige de rufe, niște căști și, sub toate astea, o șurubelniță mică argintie. O iau victorioasă și încerc să scot caseta. Reușesc să o slăbesc și apoi deodată iese… și caseta se sparge.

— Fir-ar!

Încă mă uit la caseta spartă, întrebându-mă dacă-mi amintesc cum să o repar – cu bandă adezivă oare? – când ușa din față se deschide cu suficientă putere ca să se zguduie toată casa. Pun repede caseta și reportofonul în cutie, o las pe jos și o împing sub masă cu piciorul.

Mă întorc. Flo e în prag cu brațul în jurul unui adolescent costeliv a cărui față e plină de sânge. Ea are părul ciufulit, iar aparatul Nikon e spart.

Se uită la mine lung și spune cuvintele care îl fac pe orice părinte să se cutremure de groază:

— Mamă… nu te enerva.

CAPITOLUL 23

— O armă cu aer comprimat? Dumnezeule! Credeam că doar în Nottingham trebuie să-mi fac griji în privința armelor, nu aici.

Îi tamponez capul lui Wrigley. Curăț pe cineva de sânge pentru a doua oară în trei zile.

— Știu, murmură Flo

— Ai văzut cine a tras?

— Nu, era prea departe.

Vreau să o contrazic. Nu știu eu multe despre armele cu aer comprimat, dar nu cred că au o rază de acțiune prea mare.

— Trebuie să dăm o declarație la poliție.

— A fost doar un accident.

— De unde știi? Ar fi putut să vă omoare. Pe amândoi.

— Auu! geme Wrigley.

Îi tamponez prea apăsat rana, nu că l-aș învinovăți sau ceva.
Nu cu totul.

— Scuze!

Arunc cârpa plină de sânge în chiuvetă. Rana e superficială, dar rănile la cap sângerează al naibii de mult. Am luat trusa de prim ajutor din baia de la etaj. Îl dau cu niște Savion și îi pun doi plasturi mari pe cap. Îi ridic bărbia ca să-mi contemplu opera. E chiar un tânăr atrăgător. Mă întreb de unde i se trage tremuratul ăsta. O avea o problemă neurologică?

— Bun. Ar trebui să fii OK pentru moment.

— Mulțumesc, doamnă reverend. Apreciez tare mult. Mama mea nu e atât de relaxată cu chestiile astea ca dumneavoastră.

Mă uit lung la el.

— „Relaxată”? Ba nu sunt deloc „relaxată”. Mă întorc spre Flo Umblă pe aici un nebun care trage cu arma. Ați fi putut muri amândoi. De câte ori să vă repet?

— Suntem bine! îmi spune Flo repezit.

— Nu asta e ideea.

Iau Nikonul de pe masă. Lentila e complet spartă. Glonțul a intrat în spate și partea metalică s-a umflat.

— Uită-te. Încă vreo câțiva milimetri și ți-ar fi putut intra în inimă.

Mi se face rău numai când o spun.

— Mamă, ești melodramatică!

— Ba nu sunt!

— El nu țintea spre inima mea, ci spre aparat.

— „El”? Parcă mi-ai zis că nu știai idiotul care a ațintit arma spre tine.

— Păi nu știm. Am zis „el” că așa mi-a venit.

Mă uit neajutorată la amândoi. Cu siguranță știu mai multe. Dar nu poți să scoți nimic de la adolescenți. Uneori trebuie să aștepți. Aș putea să-i amenințe. Să o pedepsesc pe Flo. Să nu o las la televizor, pe net (dacă am avea). Dar, dacă nu vrea să-mi spună, n-o va face.

Cu toții avem secretele noastre. Adolescenții, chiar mai multe decât majoritatea oamenilor. Și eu am ținut multe ascunse de maică-mea. Și nu a reușit să mă facă să cedez, în ciuda cruzimii de care a dat dovadă.

— Promite-mi un lucru, îi zic. Că nu te mai duci să hălăduiești prin pădure.

Se uită unul la altul. Flo privește aparatul.

— Acum nu mai are rost că e distrus.

— Vă promitem, reverend Brooks, îmi spune Wrigley.

Flo oftează.

— Promit și eu.

— Bine.

Mă uit la ceas. E aproape șase. După-amiaza s-a evaporat.

— Wrigley, vrei să rămâi la cină?

— Cred că ar trebui să mă întorc acasă.

— Vrei să te duc cu mașina?

— Nu, e-n regulă. Merg pe jos.

— Ești sigur? Unde stai?

— În partea cealaltă a satului. E-n regulă. Vă mulțumesc oricum.

— Bine.

Îl însoțesc până la ușă.

— Mulțumesc din nou, doamnă reverend, îmi spune Wrigley. Vreau doar să știți…

Ridic o mână.

— De fapt, vreau să știi *tu* ceva. Închid ușa pe jumătate. Poate că sunt reverend, dar să nu te înșele gulerul bisericesc. În primul rând sunt mamă.

Dacă fata mea pățește ceva din cauza ta, misiunea mea va fi să-ți dau viața peste cap cum nici nu-ți poți închipui. M-am făcut înțeleasă?

Pentru o clipă, pare să nu mai tremure din toate încheieturile. Se uită la mine cu ochii lui verzui-argintii.

— Limpede!

Și apoi iar începe să fie scuturat de convulsii. Se întoarce și se îndepărtează pe alee tremurând. Îl văd plecând și mă simt ciudat. Apoi intru în casă și închid ușa.

Flo stă cocoțată pe masa din bucătărie și ține Nikonul spart în mână. Ridică privirea când intru.

— Și acum, că Wrigley a plecat, o să-mi ții o predică.

Mă așez lângă ea și clatin din cap.

— Nu.

Îmi întind brațele așa cum o făceam când era mică și făcea câte-o criză. Alinarea disipa furia mai ușor decât urletele. Se lipește de trupul meu și o țin. După o vreme înalță capul.

— Îmi pare rău, mamă.

— Știu. Îi netezesc părul. Nu e vina ta.

Se uită la aparat.

— Nu pot să cred că e varză.

— Se repară. Tu nu.

— Va costa o avere.

— O scoatem noi cumva la capăt.

Stăm puțin și apoi aud cum lui Flo îi chiorăie mațele.

— Ți-e foame?

— Da, puțin. Alt chiorăit. Mult!

— Ce-ai zice să prăjesc niște carne cu legume și să ne uităm la un film pe DVD?

— În regulă.

— Ce ai vrea să vezi?

— Ceva de prost gust și retro.

— *Breakfast Club (Școala de sâmbătă)? Pretty în Pink?*

Își dă ochii peste cap.

— Te rooog! Fata populară îl alege pe atletul idiot și nu pe prietenul ei cel mai bun, de treabă și minunat?

— Bine, alege tu atunci.

— *Heatbers* (*Școala tinerilor asasini*)?

Fata frumoasă se îndrăgostește de un maniac psihopat.

— Bine.

Se duce sus să se schimbe. Deschid frigiderul și scot niște legume. Ardei, ciuperci, ceapă. Le pun pe un tocător de lemn și scot un cuțit mare.

Abia am început să le toc când Flo reapare cu niște pantaloni scurți lălâi și un maiou negru. Pare slabă, obosită și dureros de frumoasă. Vreau să o strâng în brațe și să nu o mai las să iasă din casă. Merge până la frigider de unde scoate o Cola Zero.

— Mamă, ce impresie ți-a lăsat Wrigley?

Încerc să-mi păstrez un ton degajat.

— Ei bine, nu ne-am cunoscut în cele mai fericite împrejurări.

— N-a fost vina lui.

— În regulă. Pare simpatic. De ce tremură?

— Are distonie. Nu i se fac bine legăturile în creier.

— OK. Aleg un ardei mare și roșu. Întrebarea e ce impresie ai *tu.*

Dă din umeri.

— E-n regulă. Știi tu.

Știu. Apuc cuțitul mai strâns și încerc să-mi spun că e doar un băiat. Probabil inofensiv. Nu toți tinerii sunt agresivi.

Se întoarce și își trage un scaun.

— Ce-i asta? mă întreabă uitându-se în jos.

Rahat. Cutia e încă pe jos sub masă.

— Niște chestii care i-au aparținut reverendului Fletcher. Cerceta istoria satului. Destul de plictisitor.

Cu toate astea, bagă mâna înăuntru și ridică un dosar.

— Cine sunt Merry și Joy?

— Doar… *auuu*! Fir-ar!

Se întoarce.

— Mamă, te-ai tăiat!

M-am tăiat la deget cu un cuțit ascuțit. Din rană țâșnește sângele.

— Poftim.

Ia plasturii din trusa de prim ajutor și îmi aduce unul.

— Mersi, scumpo.

Îmi vâr degetul sub jetul de apă, îl usuc și îmi pun plasturele.

— Mamă, ar trebui să ai mai multă grijă.

Ridic din sprâncene.

— Îi zise ciobul oalei sparte?

— Da, da.

— Ia du-te tu să cauți DVD-ul!

— Bine.

Iese din bucătărie. O aud scotocind printre DVD-urile din sufragerie. Iau dosarul de pe masă, îl pun la loc în cutie și-o bag în dulapul de sub chiuvetă. Să nu-l mai vadă.

Ridic degetul. Mă doare ca naiba. M-am tăiat mai tare decât am vrut, dar măcar i-am distras atenția. Până când Flo a găsit DVD-ul și eu am pus legumele în *wok,* a uitat complet de Merry și de Joy.

CAPITOLUL 24

Își continuă pelerinajul. De la vechiul ospiciu până în oraș. A dormit o vreme pe unde se nimerea, pe sub arcadele de lângă canal și în pasajul subteran din apropierea vechiului centru comercial.

Ambele sunt încă zone populare. E seara devreme și vede cum se adună sacii de dormit, iar cutiile de carton sunt pregătite. Și pe aici s-a întâmplat ceva rău. Un bețiv bătrân a încercat să-i fure ceva și a trebuit să-și protejeze lucrurile. Își amintește cum cadavrul bețivului a plutit pe canal înainte ca buruienile și greutatea molozului din buzunare să-l scufunde în apa soioasă.

Merge înainte spre Market Square. E plin de lume. În lunile de vară, piața se transformă în „Plajă”. O zonă murdară, cu nisip și cu o piscină mare gonflabilă în centrul orașului, ca familiile să pretindă că sunt la mare. Există și un bar pe lângă tiribombe și standuri unde se vinde mâncare și de băut. Bere încălzită în pahare din plastic. Burgeri unsuroși și ceapă prăjită, storcoșite toate în chifle anemice.

Stă pe lângă mulțime, nu se apropie prea mult. E atâta zarvă, așa de mulți oameni și atâtea lumini! Inspiră mirosul de floricele, de gogoși și de hotdog, iar chiorăitul din stomac îi amintește că nu a mai mâncat de alaltăieri. Copiii țipă și râd în tiribombe.

Simte o veche dorință în suflet. Când era mic, nu s-a dus niciodată la bâlci, nu a simțit niciodată cum amețește de la carusel sau de la gustul dulce al vatei de zahăr. Mama vedea numai păcat în aceste plăceri. Chiar înainte să ajungă pe străzi, mâncarea era adeseori insipidă sau expirată, o „delicatesă” care să-l facă să reziste în zilele în care nu era snopit în bătaie.

Doar când a fugit a înțeles că viață lui nu fusese ca a altor copii. Se uita uneori la ei pe când treceau în fugă pe lângă ei, zâmbind și ținându-se de mână, alături de părinți care îi sărutau, îi luau în brațe și le mângâiau părul. El se ghemuia pe carton, având grijă să nu fie luat la ochi de oricine s-ar fi întrebat de ce un băiat dormea pe străzi.

Tresare și își dă seama că una dintre mame, care ține în mână un telefon, se uită la el bănuitoare. Adus de spate, cu haine de la mâna a doua pe el, curat, dar nu chiar îngrijit, holbându-se la copii. Roșește. Nu e un om bun,

dar nu e clar *acel* gen de bărbat. Mai precis, ea nu trebuie să sune la poliție. Nu se poate întoarce iar la închisoare. Are chestii de făcut.

Pleacă grăbit mai departe, deși ziua începe să devină apăsătoare. Îi e foame și sete, dar are doar mărunțiș în buzunar. Din fericire, ar trebui să i se rezolve problemele când va ajunge la următoarea destinație.

Sunetele de la bâlci se estompează în urma lui. Picioarele îl duc departe de centrul orașului, pe străzi mai întunecate și mai înguste. Tomberoanele dau pe afară, câinii latră, basul bubuie. Mirosul de canabis și violența plutesc greu în aer. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. În cele din urmă, ajunge la destinație. Ridică privirea.

O clădire impunătoare, din cărămidă înnegrită de jegul orașului, cu vitralii protejate de zăbrele din fier, cu acoperișul parcă atingând cerul cenușiu al serii.

Biserica Saint Anne.

Ușile sunt deschise, iar aleea e scăldată în lumină. Afară sunt câțiva oameni fără adăpost care fumează. Pe poartă e agățat un semn scris de mână: „Luni seară, cantina săracilor. Mâncați, beți, rămâneți/rugați-vă o vreme”.

Zâmbește, înaintează pe alee și intră pe ușile deschise.

În biserică e cald, e lumină și miroase a mâncare gustoasă și copioasă. Iar îi chiorăie mațele. Mâncarea o să-i priască, dar nu e singurul motiv pentru care a venit aici. Cercetează febril biserica. Patru voluntari cu șorțuri pe ei stau în spatele unei mese în diagonală, împărțind tocană și curry din tigăi mari din metal. Unde e femeia aia? Și apoi vede un necunoscut care vine din spatele bisericii, cu un costum negru pe el și cu un guler bisericesc alb.

Omul vine spre el și îi zâmbește, dezvelindu-și dinții albi strălucitori.

— Bună seara. Vă pot ajuta?

Se uită lung la vicarul negru, solid.

— Cine ești?

— Reveredul Bradley.

Preotul întinde mâna.

— Și mă bucur să vă primesc în biserica noastră.

— Nu.

Clatină din cap. Nu-i în regulă! Nu așa și-a imaginat. Cum a plănuit.

— Unde e celălalt vicar?

— Mi-e teamă că a plecat.

— Unde s-a dus?

Nu-și poate ține în frâu disperarea din voce.

Vicarul se încruntă.

— Nu știu.

Minte, se gândește el. *Vicarul negru și gras minte.* Știe unde e. Pur și simplu. nu vrea să-i spună.

Preotul e tot cu mâna întinsă.

— Vă simțiți bine?

Încearcă să-și țină furia sub control, iar apoi strânge mâna mincinosului. E mare și surprinzător de catifelată.

— Da. Doar obosit și înfometat.

— Duceți-vă să mâncați ceva. Vă recomand cu căldură curry-ul cu pui.

Se chinuie să zâmbească și dă din cap cu umilință.

— Mulțumesc.

Stă la coadă și primește mâncare. Apoi ia farfuria, se așază la marginea mesei și începe să mănânce. Miroase bine, dar abia simte gustul. Se gândește că va trebui să se întoarcă mai târziu aici, când mincinosul va fi singur. Apoi îl va face să spună ce știe. O fi solid, dar nu are condiție fizică. N-ar trebui să-i ia mult.

Se controlează, clatină din cap. Nu! Nu trebuie să-l omoare pe preot sub nicio formă! S-a schimbat. Nu mai e acel om. Nu e o formă de slăbiciune să-ți ții furia sub control. E putere.

Dar trebuie să o găsească.

Apoi doar să-l facă puțin să sufere.

Suficient. Se gândește. Nu e o formă de slăbiciune să-și controleze furia. Poate reușește. Zâmbește. În regulă.

Și străduiește-te să nu-ți placă.

Era ghemuită în pivniță, în întuneric.

De deasupra, auzea mișcările mamei și emisiunea Songs of Praise *la televizorul dat foarte tare. Asta era pedeapsa ei că a înjurat duminica. Sau așa zicea maică-sa. Ce-i drept, era doar o altă cale de a se juca răutăcios cu mintea ei. Favoriza un copil, îl pedepsea pe altul. Cel puțin acum erau mai mari și mai puternici, deci erau scutiți de cele mai rele pedepse. De puț. Nu îi mai cobora acolo, lăsându-i cu orele.*

În pivniță nu era așa de rău. În afară de beznă. Și de șobolani.

S-a gândit la un plan. De evadare. De când discutaseră prima oară, o văzuse mai puțin pe Joy. Mama ei încerca să le țină departe. Iar acum, Joy lua lecții suplimentare de studiul Bibliei cu un nou preot, două seri pe săptămână.

Joy trecuse în fugă pe lângă ea cu o zi în urmă și abia a îngăimat un salut. Era ceva schimbat la ea. O roșeață în obraji. Un zâmbet secretos. Merry era îngrijorată. Ce *se petrecea? Oare preotul era motivul?*

Multora dintre fete le căzuse cu tronc. Dar lui Merry nu-i plăcea. Ori de câte ori citea din Biblie, mai ales despre păcate și osânde, avea o privire sticloasă și se înroșea. Putea jura că i-o văzuse sculată odată.

De sus, auzi cum maică-sa dă mai tare sonorul la televizor.

Dintr-un colț, s-a auzit un foșnet. Mijea privirea în întuneric. Ura bezna. Ura cât de vulnerabilă o făcea să se simtă. A încercat să-și aducă aminte niște vorbe de încurajare dintr-o carte din copilărie. Își recita.

— „Întunericul e amuzant, întunericul e bun. Întunericul…”

Vocea mamei sale creștea. „Apoi sufletul îmi cântă, Izbăvitorule, pentru Tine. Ce măreț ești, ce măreț ești!”

Foșnetul se auzea mai aproape.

CAPITOLUL 25

— Fir-ar!

Deschid ochii. Maioul e lipit de mine, cleios din cauza transpirației, iar așternutul e pe podea.

Dormitorul începe să prindă contur în jurul meu. Dormitorul *meu* din casă. Alt coșmar.

Mă ridic în capul oaselor și mă întind după apa de pe noptieră. O dau pe gât. Văd zorii argintii cum mijesc pe lângă perdea. Casa e tăcută și are un aer înăbușit. Mă uit la ceas. E 6:13. Nu o să mai dorm, așa că mai bine mă ridic din pat. Azi-dimineață am discuția despre nuntă, așa că nu strică dacă îmi încep ziua devreme.

Îmi pun blugii pe mine și cobor ușor pe treptele care scârțâie. În casă miroase încă de la puiul cu legume pe care l-am pregătit ieri la cină. După aia, eu și Flo ne-am ghemuit pe canapea cu o pungă mare de M&M și ne-am uitat la *Heathers* (*Școala tinerilor asasini*) până când mi-am dat seama că ațipise pe umărul meu. Am lăsat-o așa o vreme, bucurându-mă de apropierea dintre noi. Când era mică, mi se așeza în poală când ne uitam împreună la filme. Doar noi două. Așa cum a fost mereu.

Tatăl lui Flo a murit când ea avea doar un an și șase luni. Nu prea și-l amintește. A fost atacat de un intrus în biserica lui. În timpul încăierării, a căzut și s-a lovit la cap. I-am zis lui Flo când a fost suficient de mare să înțeleagă. I-am mai zis și că a fost un tată minunat, care a iubit-o enorm. Ceea ce e adevărat. În mare parte. Dar, ca multe lucruri, e o versiune a adevărului. O poveste spusă de multe ori. Aproape încep să o cred și eu.

În cele din urmă, pe la miezul nopții, am trezit-o pe Flo și amândouă ne-am târât obosite în pat. Farfuriile murdare încă mai așteaptă în chiuvetă. Aparatul stricat al lui Flo e pe masa din bucătărie. Mă duc acolo și îl iau. Nu știu cât va costa reparația, dar sunt foarte sigură că va fi peste șase lire cincizeci, cât am în contul de economii.

Mi se strânge stomacul când mă uit la el din nou. Tinerii se cred invincibili, dar, pe măsură ce te maturizezi, mai ales când devii părinte, vezi pericole peste tot. Flo știe cine a tras. Sunt sigură. Și Wrigley. Dar nu vor să-mi spună dintr-un motiv sau altul. Și care e faza cu Wrigley? Nu mi-am

făcut o părere. Sunt circumspectă în privința lui pentru că aș fi la fel cu *orice* băiat pe care l-ar aduce Flo acasă sau e ceva mai mult de atât?

Oftez și mă uit la capelă pe fereastra bucătăriei. Simt o dorință fierbinte de a mă ruga. Desigur, ca vicar, nu e neobișnuit. Mă rog în fiecare noapte și, uneori, în timpul zilei. Dar nu în genunchi, cu mâinile împreunate. E mai degrabă o conversație scurtă. Ceva de care vreau să mă eliberez.

Dumnezeu e un bun ascultător. Nu judecă niciodată, nu întrerupe niciodată, nu intervine cu o poveste mai bună. Și, chiar dacă vorbesc cu mine în mare parte, e terapeutic să spun ce gândesc.

Uneori, ca și dorința de a fuma, rugăciunea e mai degrabă ceva compulsiv. Ca în dimineața asta. Rămășițele visului încă mă bântuie. Nu aș vrea să-mi amintesc. Amintirile urâte sunt ca așchiile. Uneori dor, dar înveți să trăiești cu ele. Problema e că mereu reușesc să iasă la suprafață în cele din urmă.

Cheia capelei e pe blatul din bucătărie. O iau și ies din casă. Norii se împrăștie și soarele strălucește pe cer. Mă uit peste cimitir și văd monumentul. Mă îndrept spre el.

Păpușile din crenguțe sunt încă acolo, la picioarele monumentului. Când am ajuns aici, erau șase. Acum par să fie în jur de zece sau douăsprezece. Unele au petice pe ele. Par și mai sinistre. Desprinse din coșmarurile copiilor. Îmi imaginez cum învie noaptea, cum se târăsc pe picioarele lor din crengi, ducându-se spre casă și intrând prin ferestrele întredeschise.

Jack, potolește-te! Nu mai ești copil. Încerc să nu tremur și îmi îndrept atenția spre monument. Sus e o inscripție:

> În amintirea martirilor protestanți necunoscuți care, pentru că și-au mărturisit credința în adevărul lui Dumnezeu, au fost arși pe rug în timpul domniei reginei Maria, în fața acestei capele, pe 17 septembrie 1556. Acest obelisc, construit din donații publice, a fost ridicat în 1901 AD.

Sub el e o înșiruire de nume:

> Jeremiah Shoemann
> Abigail Shoemann
> Jacob Moorland
> Anne Moorland
> Maggie Moorland

Abigail și Maggie. *Fetele care ard.* Ating literele gravate în piatră. E rece, încă nu a absorbit căldura zilei.

Sub numele fetelor:

James Oswald Harper
Isabel Harper
Andrew John Harper

Familia Harper. Desigur! N-a zis Rushton că Simon are strămoși din timpul perioadei martirilor din Sussex? Bravo lui! Însă ceva legat de acest monument mi-a indus o stare de melancolie. Mereu mi se întâmplă când e vorba de cei care mor în numele religiei. Oamenii care se bat ca să vadă cine e mai aproape de Dumnezeu. E ca și cum te-ai certa cu cineva pe cine posedă cerul sau soarele. Și sunt sigur că oamenii și le-ar disputa, dacă Dumnezeu n-ar exista.

Mă îndepărtez de monument și de congregația de păpuși din crenguțe și mă duc la capelă. Mă uit la clădirea albă și veche. „Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele”. În regulă. Trebuie să mă împac cu locul ăsta dacă vreau să meargă ceva. Descui ușa și-o împing.

Soarele intră pe ferestre, scăldând stranele în nuanțe de auriu și de roșu. Mereu mi-a plăcut cum se profilează soarele prin vitralii.

Apoi îmi amintesc. Ferestrele de aici nu sunt vitralii.

Clipesc și mă uit în jur. Sunt pete roșii pe geam și simt un gust amar și metalic. Merg pe culoar din ce în ce mai tulburată, însoțită de un sentiment sinistru de déjà vu.

„Pic, pic, pic. Nu mi-o iei tu pe Ruby a mea”.

E ceva pe jos, lângă altar. Ceva mare, negru și roșu.

Simt cum îmi vine să vărs.

O cioară. Căsăpită și lovită, cu aripile rupte, cu trupul contorsionat.

Poate că a rămas închisă și s-a panicat, lovindu-se de ferestre într-o încercare disperată de scăpa. Mă las pe vine lângă pasărea moartă. Și apoi văd ceva ascuns pe jumătate sub corpul mutilat. Dau cioara la o parte și mă strâmb.

Mă strânge scalpul. Altă păpușă din crenguțe. Asta e îmbrăcată în negru și are o urmă albă la gât. Un guler bisericesc. La pieptul ciorii, a fost pusă o bucată împăturită de hârtie. Un articol decupat din ziar. O iau și o desfac. Propria-mi față se uită urât la ea: „Vicar cu mâinile pătate de sânge”.

Simt cum îmi pulsează o venă pe tâmplă. Cum? Cine? Apoi aud un zgomot în spatele meu. E doar ușa capelei care scârțâie. Mă ridic în picioare și mă întorc.

În prag e o siluetă înconjurată de lumina dimineții. Mijesc ochii când se apropie. Înaltă, slabă. Cu părul cărunt, prins într-un coc, îmbrăcată cu colanți pentru alergare și cu un maiou fluorescent. Clara Rushton. Bag păpușa și tăietura din ziar în buzunar.

— ’Neața, Jack. Te-ai trezit devreme.

— Aș putea să-ți zic același lucru.

— Repeți predicile?

— De fapt, mă ocupam de o cioară moartă.

Se uită spre altar.

— O, vai! Sărăcuța!

— Mă întrebam cum a intrat.

— Păi sunt niște găuri în acoperiș. Am mai avut porumbei înainte, uneori și vrăbii. Niciodată ciori. Se uită la mine înțelegător. Nu ți-ai început bine ziua.

— Nu chiar. Și nu e nici măcar șapte. Mă uit la echipamentul ei de alergare. Mereu ieși din casă așa devreme?

— Da, Brian crede că-s sonată, dar îmi place liniștea din zori. Tu alergi?

— Nici măcar după autobuz.

Râde.

— Încetineam, când am văzut ușa deschisă și m-am gândit să intru.

Pare un pic încrezută. Chiar băgăcioasă. Un pic ca Aaron care „e în trecere”. Parcă mă supraveghează.

— Nu vreau să te țin din treabă, îi zic. Trebuie să curăț mizeria asta.

— În cămara din birou sunt niște soluții de curățat, îmi spune Clara. Și patru mâini sunt mai bune decât două. Lasă-mă să te ajut!

Nu am niciun motiv să o refuz.

— Mersi.

Desigur că încearcă să fie de ajutor. Dar, pe când o urmez spre birou, nu pot să nu mă întreb cât o fi stat, oare, în prag să se uite la mine.

•

Patruzeci de minute mai târziu, am șters sângele de pe geamuri, iar cioara moartă a fost aruncată în coșul de gunoi dintr-o parte a capelei.

— Ia uite! Clara privește în jur. Mult mai bine!

Și este. Naosul pare acum mai luminos, după ce am curățat mizeria de pe ferestre, nu mai e sumbru și mucegăit.

— Mersi, îi zic din nou. Apreciez.

Flutură mâna pe care are o mănușă cu gălbenele.

— Nicio problemă. Cu toții avem grijă unii de alții aici, la Chapel Croft.

— E bine de știut.

Zâmbește. Trebuie să aibă spre cinzeci și cinci de ani, dar pare mai tânără, chiar și cu părul cărunt. E adevărat că unele femei încep să arate mult mai bine odată cu trecerea anilor

— Poate ar trebui să uiți un pic de toate astea? îmi spune. De ce nu vii la cârciumă cu mine și cu Brian în seara asta? E concurs de cultură generală.

Probabil s-a uitat la expresia mea.

— Nu te dai în vânt după concursuri?

— Nu prea.

— Ce zici de un vin roșu?

— Da, cu asta sunt de acord!

— Bun. Ne-ar mai trebui un membru în echipă.

— Cine mai e?

— Eu, Brian și Mike Sudduth. Nu sunt sigură dacă…

— L-am cunoscut.

— A, da? Lucrează pentru ziarul local. I se luminează privirea. Știi, ar putea scrie un articol despre tine…

— Nu prea cred, îi spun un pic prea precipitat.

— Nu?

— Sunt destul de plictisitoare. Nu prea ar avea ce să scrie.

— Jack, sunt sigură că nu e așa. Mă tachinează: Pariez că ai ce povesti.

Îi susțin privirea.

— Le păstrez pentru Jackanory[{14}].

Râde.

— Bine. Oricum, dacă te răzgândești, Mike e foarte de treabă, deși a avut niște ani foarte grei. Se oprește. Știi de fiica lui?

— Da, mi-a zis.

— Sfâșietor. Era o fetiță așa de drăgălașă. Doar opt ani.

Simt cum mă înțeapă inima când mă gândesc la Flo la vârsta aia. Așa de inocentă, când personalitatea începea să i se formeze. Numai la gândul că cineva ar putea să mi-o ia mi se pune un nod în gât.

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident nefericit. Se juca în grădina unei prietene. Aveau un leagăn făcut din frânghii. Cumva, Tara a reușit să-și prindă o funie în jurul gâtului. Era prea târziu până și-a dat seama cineva.

— Ce îngrozitor!

— Au încercat să o resusciteze, dar Mike și soția lui au trebuit să ia decizia de a o deconecta de la aparate.

— Sinistru!

— Da, familiile s-au îndepărtat. Mamele fuseseră bune prietene. După asta, Fiona nu a mai vorbit niciodată cu Emma.

— Emma *Harper*?

— Da, acasă la ea s-a întâmplat. Poppy și Tara erau bune prietene. Toți au rămas marcați. Poppy nu a scos un cuvânt timp de aproape un an. Abia vorbește și acum.

Îmi amintesc cum ne-am întâlnit în fața bisericii. Cât de ciudat de tăcută era Poppy! Acum începe să aibă mai mult sens. Să-și vadă prietena murind așa. Îngrozitor!

Clatin din cap.

— Îmi pot imagina câtă suferință au îndurat. Să te duci să te joci acasă la o prietenă și să nu te mai întorci.

— Și, desigur, Fiona a dat vină pe Emma.

— E de înțeles, dar nu poți să stai mereu cu ochii pe copii.

— Emma nu era acolo.

— Poftim?

— Se dusese până la magazin. Era pe aceeași stradă un pic mai departe, dar…

— Le-a lăsat singure?

— Nu. A lăsat-o pe Rosie să se ocupe, sora lui lui Poppy. Ea le supraveghea când a murit Tara.

CAPITOLUL 26

Am cununat sute de cupluri pline de speranță (și multe mahmure). Am îngropat trupurile celor tineri, bătrâni și cele ale nou-născuților. Am miruit capetele moi și cu puf ale multor bebeluși și am consolat victimele unor traume îngrozitoare. Am fost la închisori, am servit mâncare la cantina săracilor și am făcut parte din juriul multor competiții culinare.

Dar nu cred că toate astea vor însemna ceva pentru Emily și pentru Dylan, logodnicul ei.

Tânăra se uită bănuitoare la mine:

— *Sunteți* vicar cu adevărat?

— Practic meseria asta de peste cincisprezece ani.

Se încruntă.

— Și ați terminat cu practica?

Doamne sfinte, va fi o dimineață lungă!

Mă forțez să zâmbesc.

— Da.

— Vrem doar să fie o nuntă foarte *tradițională*, spune ea și îl strânge pe Dylan de mână. E un tânăr solid cu barbă și cu păr vâlvoi.

Desigur. E nunta voastră. Poate fi cum doriți voi. De asta discutăm azi.

Se uită unul la altul.

— Ne plăcea tare mult celălalt vicar, îmi spune Dylan.

— E un preot foarte bun, le răspund pe un ton neutru. Dar vreți să vă căsătoriți pe 26 septembrie și reverendul Rushton nu e disponibil atunci, iar eu voi fi vicar la Chapel Croft.

— În ordine.

— Vreți să vă căsătoriți la capela asta, nu-i așa?

— Da. Părinții noștri s-au căsătorit aici. Așa că știți, e…

— Tradiția?

— Da.

— Bine, atunci spuneți-mi mai multe despre voi.

Tăcere. Se uită iar cu emoție unul la altul. Oftez și pun jos stiloul.

— Sau spuneți-mi ce vă deranjează.

— Nu credem că nu o să faceți o treabă nemaipomenită, începe Emily.

— Suntem siguri că sunteți calificată, adaugă Dylan.
— Bun.
— Pozele sunt problema, spune Emily.
— Ce poze?
— Ei bine… Se uită de sus în jos la mine. Nu credem că o să arătați bine în poze.

•

Pun apa la fiert și scot niște pâine să prăjesc. Le-am spus lui Emily și lui Dylan să se gândească la ce e mai important pentru ziua lor specială: nunta la capelă sau faptul că nu am penis (deși nu cred că m-am exprimat chiar așa).

Discuția nu mi-a îmbunătățit dispoziția. Păpușa din ramuri și tăietura din ziar mă tulbură. Nu mă sperii și nu mă las intimidată ușor. Dar o am pe Flo la care să mă gândesc. Nu vreau să se repete experiența din Nottingham.

Le-am băgat la fundul coșului de gunoi, dar mă întreb cine mai știe. Cine ar fi putut să citească articolul din ziar sau pe net? Nu e greu de căutat. Primul meu gând a fost Simon Harper. Mi se pare genul răzbunător și agresiv. Dar nu sunt sigură că are atâta imaginație. Așadar cine altcineva? Doar Rushton, Aaron și cu mine avem cheia de la capelă. Dar oare e adevărat? Cheile pot să dispară, să fie copiate, împrumutate. Mă gândesc la Clara cum stătea în pragul capelei și se uita la mine.

Trântesc pâinea în prăjitor. Însă acum, tot văd cioara moartă cu sângele care mânjea ferestrele capelei și mi-a cam trecut pofta de mâncare.

Caut gemul când Flo coboară. Mă uit la ceas. E zece jumate.
— ’Neața. Cum ai dormit?
Cască.
— Bine.
— Vrei pâine prăjită?
— Nu, mersi.
— Cafea?
— Nu.
Deschide frigiderul și ia niște lapte.
— Ai ceva planuri azi?
— Mă gândeam să mă duc în Henfield.
Henfield este orășelul cel mai apropiat de Chapel Croft.

— A, da. De ce?

— Droguri, alcool. Poate niște filme porno.

Mă uit lung la ea. Dă din cap.

— Ce e cu toate întrebările astea?

— Scuze. Ai dreptate. De ce să-mi pese ce face singura mea fiică? Nu e ca și cum aproape a fost ucisă ieri.

Se uită urât la mine.

— O s-o lași baltă vreodată?

— Poate când o să ai treizeci, patruzeci de am!

Toarnă lapte în pahar.

— De fapt, mă duc în Henfield pentru că au un magazin foto.

— Pe bune?

— Da. Am căutat pe Google și fac reparații.

— Ai semnal la telefon sus?

— Abia. Apropo, când *vin* cei de la British Telecom?

— Nu știu. O să mă țin de capul lor, zic eu și parcă încep să mă domolesc. Vrei să te duc cu mașina?

— Nu. Am descărcat orarul autobuzului.

— Bine atunci.

Uneori sunt mândră că fiica mea e așa de descurcăreață, matură și autonomă. Alteori mi-aș dori să aibă nevoie de mine mai mult. Pe la cincisprezece ani începi să-i pierzi. Deși cred că începi să-i pierzi din momentul când ies din tine și respiră prima oară.

— Te descurci să iei autobuzul de una singură?

Mă săgetează cu privirea.

— *Am* mai luat autobuzul de multe ori. Face doar un sfert de oră.

— Știu, dar…

— M-am prins. Aproape am fost ucisă. O să încerc să nu deranjez cine știe ce pensionar criminal în autobuz.

— Știi că unii chiar au arme.

Zâmbește puțin.

— O să fiu bine, mamă. Vreau doar să-mi repar aparatul. OK?

— Bine.

— Și chiar vreau să ies din casa asta, nu te supăra. Undeva unde să am acces la internet. Nu am reușit să fiu la curent cu ce fac Leon și Kayleigh. Vreau să mă întorc în civilizație. Mă rog, se gândește ea, „semicivilizație”.

Sigur că mea. Vina mă izbește ca un pumn în stomac. Am scos-o pe fiica mea dintr-un oraș agitat și am adus-o aici, la dracu-n praznic. Pentru ce? Ca să-mi îndrept greșelile. Pentru că Durkin nu mi-a dat de ales. Din cauza propriului sentiment de vinovăție? Îmi pot spune că mă simt în siguranță aici, dar sunt mai îngrijorată ca oricând în privința lui Flo.

Mă forțez să zâmbesc.

— În regulă. Dar, dacă se întâmplă ceva, mă suni și vin să te iau, da?

— Mamă, mă duc la magazinul foto și apoi să caut o cafenea cu Wi-Fi. N-o să fie nicio problemă.

— Bine.

Ridic mâinile de parcă m-aș preda.

— Ai suficienți bani de bilet și de cafea?

— De fapt, îmi dai zece lire cu împrumut?

Oftez. A zis că n-o să fie probleme.

După ce pleacă Flo, îmi fac o cafea, rezist tentației de a fuma și scot cutia lui Fletcher de sub chiuveta din bucătărie.

Mă uit la caseta spartă. Bandă adezivă. Sunt aproape sigură că de asta am nevoie ca să o repar, dar sunt și absolut sigură că nu avem. Pun caseta într-o parte și iau dosarul pe care scrie „Martirii din Sussex”.

Multe sate au un trecut întunecat. Istoria însăși e pătată de sângele inocenților și scrisă de cei cruzi. Binele nu triumfă mereu asupra răului. Rugăciunile nu câștigă bătălii. Uneori avem nevoie de diavol de partea noastră. Problema e că, odată ce e lângă tine, e greu să te descotorosești de el.

Mă așez și încep să parcurg paginile. Unele au fost imprimate de pe net. Altele par scanate din cărți. Textul e academic, sec și plin de date și de referințe istorice despre domnia reginei Maria și despre masacru în general. Parcurg aproape jumătate din dosar până când să dau de Chapel Croft. Pare un articol foarte vechi, poate luat chiar dintr-un fel de jurnal. Scrisul e greu descifrabil, iar limbajul e arhaic, dar Fletcher a făcut un rezumat și a luat notițe pe margine.

> În sat s-a făcut o razie, martirii au fost smulși din paturi și încolonați. Cei care s-au dezis de credință au fost însemnați, dar li s-a dat drumul. Cei care au refuzat au fost condamnați pentru erezie și arși pe rug. Abigail și Maggie, două fetițe, s-au ascuns în capelă. Au fost trădate. Le-au scos de acolo cu forța. Pedeapsa pentru ele a

fost și mai barbară. Lui Maggie i-au scos ochii, Abigail a fost dezmembrată și decapitată înainte. Apoi au fost arse amândouă pe rug.

Înghit în sec. Dezmembrată și decapitată.

„Nu avea cap sau brațe”.

Flo nu avea cum să știe așa ceva. Mă întind după cafea. S-a răcit, dar o dau pe gât oricum. Iar Fletcher a scris: „Cine le-a trădat?”

Următoarea foaie e mai mare și împăturită de câteva ori. O deschid și o întind pe masă. Îmi ia o clipă să-mi dau seama la ce mă uit. Planul arhitectural al capelei sau al bisericii care a fost aici înainte să fie construită capela. E o coală veche și aproape ștearsă.

Mijesc ochii la schițe. Are aceeași mărime. Văd naosul, sacristia. Dar mai sunt și alte părți pe care nu le pot vedea cu ochii minții. Zone care par să se fi schimbat cu timpul. Altă cămară? O pivniță? Nu credeam că ar putea exista o pivniță în capelă. Poate arcade? Mă uit cu atenție și apoi pun toate hârtiile înapoi în dosarul pe care îl închid.

Mă duc la al doilea dosar. „Merry și Joy”. Dorința de a fuma e acum așa de puternică, încât îmi tremură mâinile. Deschid dosarul și încep să răsfoiesc prin articolele de ziar imprimate. Nu sunt așa de multe cum v-ați putea imagina. Dispariițiile nu au atras prea mult atenția opiniei publice la nivel național. Ceea ce este straniu. Merry și Joy erau tinere, albe și fete. Genul de fete care stârnesc interesul presei și al poliției. De la început, forțele de ordine au considerat că sunt două fugare. Fetele au fost rugate să vină acasă, să-și contacteze mamele. Nu a părut să existe vreo bănuială că nu ar putea să o facă. Și ceea ce e trist – ceea ce știu prea bine lucrând cu persoanele fără adăpost – e că poliția își petrece cu siguranță timpul căutând fete moarte și nu în viață.

Ziarul local pare să publice articole despre fete mai multă vreme, dar, în cele din urmă, și acestea ajung de pe prima pagină pe alte pagini, unde nu li se mai dă importanță.

Toate ziarele au folosit aceleași poze de la școală ale fetelor. Și nu erau poze bune. Neclare, vechi. Ambele par mai tinere decât în poza din camera lui Joy. Mă întreb dacă din cauza asta s-au împotmolit căutările.

Și apoi, în cele din urmă, găsesc un articol mai lung. Pare să fi fost scris cândva după dispariția fetelor. Și nu pentru un ziar. Mijesc privirea. În susul paginii e un titlu cu scris mic:

„Povești din Sussex – Mistere locale și legende. Martie 2000. Numărul 13”.
Încep să citesc.

CAZUL MISTERIOS AL FUGARELOR DIN SUSSEX

Merry și Joy erau cele mai bune prietene. Mulți spuneau că erau nedespărțite. Au crescut împreună, au mers la școală împreună, se jucau împreună, se dădeau cu bicicletele împreună. Și, într-o săptămână din primăvara lui 1990, la cincisprezece ani, au dispărut împreună.

Este ciudat, dar nu au urmat căutări neobosite. Sătenii nu au pornit printre tufe. Scafandrii nu au scotocit pe fundul râurilor și al lacurilor. Aproape de la început s-a presupus că ambele fete fugiseră de acasă. Ancheta poliției s-a făcut în grabă, ca să nu spunem mai mult, iar cazul nu a atras atenția ziarelor naționale. Ca să înțelegem de ce dispariția fetelor nu a interesat, este cel mai bine să începem de la satul în care au crescut.

Chapel Croft este un sătuc din East Sussex. Agricultura și biserica sunt principalele puncte forte. E o zonă religioasă. Protestantă, cu o istorie însângerată de martiriu.

În timpul persecuțiilor religioase din timpul domniei reginei Maria, în 1556, opt săteni au fost arși pe rug, inclusiv două fetițe. În cimitirul capelei a fost înălțat un memorial. În fiecare an, la aniversarea masacrului, se dau foc unor păpuși făcute din crenguțe, numite „fetele care ard”, pentru a-i comemora pe martiri.

Trebuie să spunem că Chapel Croft, ca multe sate, este o localitate izolată, care își protejează biserica și tradițiile.

Familia lui Merry și cea a lui Joy erau religioase. Amândurora le muriseră tații la vârste fragede. Dar aici se terminau similaritățile. Joy a crescut într-un mediu strict, dar iubitor. Doreen a fost o mamă bună. Joy era singurul copil, iar fiica ei era totul.

Pe de altă parte, Merry a crescut într-un mediu mult mai haotic. Maureen, mama ei, era profund religioasă și totuși alcoolică. Merry și fratele ei nu se duceau mereu la școală. Hainele erau murdare și de la mâna a doua. Adeseori Merry avea vânătăi pe care nu le putea justifica.

Acum ar fi probabil considerate semne de abuz și de neglijență. Dar, într-un sătuc de acum zece ani, oamenii lăsau familiile să se ocupe de propriile probleme.

Reverendul Marsh, parohul din vremea aceea, a mărturisit mai târziu că regretă că nu a făcut mai mult: „Era evident că era ceva în neregulă cu familia. Poate că, dacă ar fi intervenit cineva, s-ar fi putut evita o tragedie”.

Poate că da. Singurul răgaz al lui Merry de la suferința de acasă erau prietenia cu

Joy și timpul petrecut împreună. Însă și acest lucru era pe cale să fie în primejdie.

Mama lui Joy nu fusese niciodată încântată de relația fiicei ei cu Merry. Nu credea că Merry era o prietenă „potrivită”. Ambele fete se duceau la ore de studiul Bibliei cu reverendul Marsh. Dar se hotărâse ca Joy să facă mai multe ore ca să „nu se abată de la calea cea dreaptă”.

Joy făcea lecțiile suplimentare cu un tânăr preot ucenic de la capelă, Benjamin Grady. Acesta era tânăr, de doar douăzeci și trei de ani, și ambițios, chipeș, fermecător. Multor fete din sat le sfârâiau călcâiele după el. Dar, oare, îi stârnise și lui Joy interesul?

Joy era o fată frumoasă și bârfele nu conteneau că fusese văzută noaptea la capelă și nu când erau stabilite orele. Însă, cu câteva săptămâni înainte de dispariție, Joy nu s-a mai dus la orele lui Grady.

Oare Joy a fugit din cauză că fusese îndurerată sau pentru că Grady nu-i împărtășise sentimentele? Sau dintr-un motiv mult mai sinistru? Până la urmă, Grady era un adult într-o poziție de putere.

Poliția a vorbit cu Grady. Dar, când Joy fusese văzută ultima oară într-o stație de autobuz din Henfield, Grady avea un alibi. Pregătea o slujbă cu reverendul Marsh.

Joy nu a mai fost văzută niciodată.

Poliția a fost la Merry acasă să o întrebe despre dispariția prietenei celei mai bune, dar li s-a zis că e „bolnavă”. Dintr-un motiv sau altul, nu a mai sunat.

Nicio săptămână mai târziu, Merry a dispărut.

Această întorsătură de situație a convins poliția că Joy fugise. Joy își făcuse bagajele. Merry lăsase un bilet: „Îmi pare rău. Trebuie să plecăm. Te iubesc”.

Folosirea persoanei a doua plural sugera clar că fetele plănuiseră să fugă împreună. Poate că voiseră să fugă separat și să se întâlnească mai târziu. Grija pentru siguranța fetelor s-a transformat în rugăminți să-și sune familiile.

Evident că nu au făcut-o niciodată.

E ciudat – poate e o coincidență, poate nu –, dar imediat după dispariția lui Merry, și Grady a părăsit brusc satul. Nu mai există vreo evidență că a mai lucrat ca preot. Poate nu a mai slujit în biserică, poate și-a luat alt nume. Dar de ce?

Și mai ciudat, la aproape un an după ce Merry a fugit, mama și fratele ei mai mic au dispărut, plecând de acasă și neluând nimic cu ei. Din nou, nu s-a mai auzit nimic de ei.

Nimeni din Chapel Croft nu vrea să vorbească despre fete. Mama lui Joy suferă de demență și crede că fiica ei e pe drum spre casă. Pare o cruzime să i se spună adevărul.

Poate că Merry și Joy chiar au fugit ca să ducă o viață mai bună. Poate că au avut

parte de o soartă crudă. Poate că nu vor să fie găsite.

Dar nu poți să faci abstracție de faptul că cineva, pe undeva, trebuie să știe ce s-a întâmplat cu cele două prietene, fugarele din Sussex. Merry și Joy. Numele lor sunt încă inseparabile.

Mă ridic o clipă și mă încearcă tot felul de emoții. Tristețe, pe de o parte. Și furie, pe de altă parte. Mă uit cine a semnat articolul. Și îmi pică fisa. Mă duc în spate ca să caut numele reporterului care a scris despre dispariția fetelor pentru ziarul local. E același. Desigur. Odată reporter, mereu reporter.

„J. Hartman”.

Joan.

CAPITOLUL 27

— Aș zice că o să coste cam o sută de lire plus piesele de schimb.

Bărbatul de la magazinul foto se uită la ea cu compătimire.

Flo oftează.

— Da.

— Nu asta voiai să auzi.

— Nu, dar mă așteptam.

— Îmi pare rău, scumpo.

— Mersi oricum.

— Poate dacă le ceri bani părinților?

— Mda, poate.

Se duce spre ușă.

— Stai un pic.

Se întoarce. Ține în mâini o rolă de film.

— Am scos filmul pentru tine. Nu cred că e avariat.

— Mersi.

Bagă în buzunar rola de film. Cel puțin nu a pierdut fotografiile. Nu e o consolare prea mare. De unde naiba o să găsească o sută de lire?

Iese descurajată din magazin, iar clopoțelul de la ușa scoate un clinchet vesel în urma ei, ceea ce doar îi accentuează proasta dispoziție. *Țărănoi nenorocit cu armă care împușcă ciori.* Se simțise un pic prost că-i făcuse praf nasul lui Tom, dar acum spera să-i rămână strâmb. Spera să aibă probleme cu sinusurile cât i-a mai rămas din viața asta nenorocită.

Nu e creștinește, își imaginează că i-ar spune mama ei, dar futu-i! Multe lucruri bune i-a mai și adus religia până acum! Au fost izgonite din casă. Forțate să se mute în văgăuna asta. Da, devotamentul față de Dumnezeu chiar dădea roade!

Vede o cafenea vizavi și traversează. Acum i-ar prinde bine să stea de vorbă cu Leon și Kayleigh și să se simtă măcar o dată normal. Intră. În cafenea e lume, dar vede o masă la geam. Își pune hanoracul pe spătarul scaunului, se așază la coadă pentru cafea și ia un *mocaccino* și o brioșă.

Soarbe din cafea și se conectează la Wi-Fi. Are semnal complet. Aleluia. Deschide Snapchat. Flo nu se prea dă în vânt după rețelele de socializare.

Nu-i place cum toți se prefac că au o viață uimitoare și își pun un milion de filtre pe față, de nici nu mai par oameni. Totul e fals și contrafăcut. Nici nu-i place să facă poze cu telefonul și ar folosi mai degrabă Nikonul (deși n-o să mai poată prea curând), dar Kayleigh și Leon sunt pe Snapchat și e singurul fel prin care poate să păstreze legătura.

Îi e dor de ei. Și ar vrea să-i vadă în carne și oase. Încearcă să nu se deprime, dar uneori e greu. Când mama i-a zis prima dată de mutare, a fost furioasă. Se certaseră, trântise ușile – tot tacâmul. În regulă, *știa* că trebuie să plece de la Biserica Saint Anne. Devenea copleșitor tot ce se întâmpla. Mama era încordată și îngrijorată tot timpul. Era greu.

Dar de ce *aici*? De ce nu la altă biserică din Nottingham? Sau măcar nu la sute de kilometri depărtare? Singura speranță de care se agățase era că nu o să fie pentru mult timp. Era doar vicar temporar aici. Când va sosi unul permanent, se vor putea muta înapoi la Nottingham și poate că tot tam-tamul se va fi potolit.

Se uită pe postările recente și zâmbește la câteva dintre selfie-urile făcute de prietenii ei. Găsește poza cu păpușa aia ciudată din crenguțe și scrie un mesaj: „Ce fac localnicii ca să se «distreze» (emoticon care urlă). Trimiteți vești din civilizație”. Așteaptă răspunsurile, soarbe din *mocaccino* și se uită pe fereastră fără chef.

O siluetă îi atrage atenția. E în stația de autobuz, un pic mai sus. Un adolescent slăbănog îmbrăcat numai în negru: blugi, hanorac, păr lung negru. *O fi Wrigley*? Mijește privirea. Pe geam e trecut numele cafenelei și o poză cu cești de cafea, așa că nu vedea prea bine. Dar seamănă cu el. Se uită fix la ea. Oare o urmărește? Un autobuz oprește și nu mai vede nimic. După ce pleacă, necunoscutul a dispărut.

Se încruntă. Nu e sigură că era el. Nu poate fi singurul slăbănog din Sussex căruia îi place să se îmbrace în negru. Și de ce *nu ar fi* aici? Până la urmă, Henfield e cel mai apropiat oraș de Chapel Croft. Nu prea ai unde să te duci.

Se întoarce din nou la *mocaccino*. Ca pentru a-i arăta că avusese dreptate, o umbră întunecată se profilează pe masă. Ridică privirea.

— Pe bune?

Rosie zâmbește.

— Ce faci, Vampirina?

Flo s-o uită urât la ea.

— Te ții după mine?

Rosie zâmbește și își trage celălalt scaun.

— Ai vrea tu!

— Ce cauți aici?

— Mă întâlnesc cu niște prietene. Ne facem manichiura. Ne-a dat mama bani.

— Super! Ce norocoasă ești!

— Nu prea. Javra aia ar plăti oricât să nu-i mai stau în drum. Tu?

— Mă întreb unde am fost ultima oară și *nu* ți-ai făcut tu apariția.

— E un oraș mic, Vampirina. O să vezi că e greu să scapi de oameni.

— Încep să-mi dau seama.

Flo își încrucișează brațele.

— Ce vrei?

— Am venit să-mi cer scuze, de fapt.

— Pe bune?

— Pe bune!

— Nu ești îngrijorată că poate m-am dus la poliție să depun plângere?

— Te-ai dus?

— Încă nu.

Rosie se uită la Nikonul spart.

— Știi că aș putea să-ți dau bani de reparație.

— N-am nevoie de banii tăi.

— Bine.

— Atât?

— Nu văd de ce nu am fi prietene.

— Sunt multe motive.

— Deci preferi să ieși cu Wrigley Tremurici? Nu ți se pare dezgustător tremuratul ăla? Sau te excită?

— Du-te în pizda mă-tii!

— Așadar îl placi?

— Doar ce l-am cunoscut.

— Vrei să vezi o poză cu scula lui?

Flo s-o uită lung la ea. Rosie râde.

— I-am supt-o o dată. Era un pariu.

— Nu te cred.

— De ce? Crezi că e special? Crede-mă, e ca orice alt băiat. Nu-i pasă unde și-o bagă. Maturizează-te!

Flo dă din umeri.

— De parcă mi-ar păsa.

Deși îi pasă. Oarecum. Avea ceva. Sau așa a crezut.

— Am o poză belea pe care am dat-o tuturor. Ești probabil singura din sat care n-a văzut-o. E destul de mare.

— Ești bolnavă.

— De ce? Nu-ți place puța? Mai degrabă păsăricile?

— Hai, marș de aici!

— De fapt, am venit aici să te previn, ca prietenă.

— Da?

— Ți-a zis Wrigley ce a făcut la ultima școală?

— Ți-am zis că abia l-am cunoscut.

— A fost exmatriculat.

— Așa și?

— Nu ești curioasă de ce?

— Sunt curioasă de ce aș crede un cuvânt din ce-mi spui.

— A încercat să-i dea foc. Aproape a ucis o fată.

— Rahat!

— Caută! Școala e în Tunbridge Wells – Academia Ferndown.

— Cum am zis, nu-mi pasă!

Rosie se ridică în picioare și dă din umeri.

— E înmormântarea ta. Dar, dacă aș fi în locul tău, aș sta al naibii de departe de Wrigley. Îi face cu ochiul. Dacă știi ce e bine pentru tine.

Flo s-o uită la ea cum pleacă legănându-și șoldurile și își dorește să-i arunce cineva cafea opărită-n față. Se uită în jos la telefon. Are un mesaj de la Kayleigh. Stă cu degetul deasupra lui. Apoi deschide Safari și scrie „Academia Ferndown”.

CAPITOLUL 28

— Scriai pentru ziarul local.

Joan vine împleticindu-se la masă, cu două cești de cafea. Tremură periculos de mult în mâinile ei noduroase, dar reușește să le așeze fără să verse o picătură.

— Așa e.

— De ce nu mi-ai zis înainte?

— Dacă dai cuiva toate răspunsurile, nu o să mai pună întrebări.

— Dar poate că aș fi luat mai în serios ce ai spus despre reverendul Fletcher.

Se preface mirată.

— Adică nu m-ai luat în serios? Credeai că sunt rătăcirile unei bătrâne țicnite?

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. M-am obișnuit. Când ești bătrân, indiferent de ce ai reușit în viață, oamenii nu-ți văd decât vârsta. Îi face cu ochiul. Desigur că poți folosi asta și în avantajul tău. N-am mai cărat o pungă cu niscaiva cumpărături la mașină de ani întregi!

Zâmbesc.

— Dispariția fetelor a fost cu siguranță o știre importantă pentru ziarul local.

— La început. Dar treptat lucrurile s-au schimbat.

— De ce?

— Satele sunt locuri ciudate. Un pic înapoiate, într-un fel. Știu că oamenilor nu le convine să audă, dar așa e. Nu suportă schimbarea. Familiile de aici locuiesc de generații și au obiceiurile lor.

Sorb cafeaua.

— Toată lumea știe pe toată lumea, reia ea. Sau mai degrabă așa cred. Adevărul e că știu ce vor să știe și cred ce vor să creadă. Fac front comun împotriva a tot ceea ce le amenință comunitatea, tradițiile, biserica.

Are dreptate. Și nu doar cei de la sate. Orice comunitate mică. Și la oraș se întâmplă. Așa se transformă anumite zone în ghetouri. Noi și ei. Oricât de răi am fi „noi”, tot protejăm ce e al nostru.

— Ți-a zis cineva să nu mai scrii despre fete?

— Nu direct. Dar editorul meu m-a descurajat cu siguranță să pun prea multe întrebări. Cred că inspectorul Layton, ofițerul de poliție care se ocupa de caz, nu voia să pară incompetent, iar biserica era foarte influentă în comunitate. Era aproape o erezie să spui că s-au comis greșeli.

— Și când zici greșeli te referi la ucenicul Benjamin Grady?

— Da.

— L-ai cunoscut?

— Știam *de* el. Pe atunci locuiam în Flenfield. Am vorbit o singură dată cu el după dispariția lui Joy.

— Și?

Ezită.

— Nu mi-a plăcut…

— De ce?

— Avea ceva. Nu puteam să spun ce anume. Însă știu că o mulțime dintre fetele de la sat îl plăceau.

— Se întâmplă des ca fetele să se amorezeze de preoți. Desigur, mulți nu ar abuza de statutul lor.

Dă din cap că da.

— Grady era cu siguranță conștient de calitățile sale fizice. Și Joy era o fată atrăgătoare.

— Sună romantic, îi spun eu încordată. Era un adult într-o poziție de putere. Ea avea cincisprezece ani.

Încuviințează.

— Da.

— A fost considerat vreodată suspect în dispariția lui Joy?

— Nu la modul serios. Desigur că poliția îl luase în vizor. Dar, când Joy a fost văzută ultima oară de un martor, Grady avea deja alibi. Se pregătea să oficieze o slujbă cu reverendul Marsh.

— Martorul nu putea să se înșele?

— Descrierea se potrivea cu ce a zis mama lui Joy că purta.

— Cine a fost martorul? Nu e menționat în niciun raport.

— Clara Rushton.

Mă uit lung la ea.

— Adică soția reverendului Rushton?

— Da, deși pe atunci era Clasa Wilson. Preda la liceu.

— Știu… Adică a adus vorba. Deci le știa pe fete *și* pe Grady?

— Da. De fapt Clara și Grady au crescut împreună în Warblers Green. Apoi Grady s-a dus la facultate și apoi, la Teologie. Când s-a întors, Clara l-a ajutat mult la capelă. Reverendul Marsh nu condamna, iar Clara făcea adesea comisioane pentru biserică.

— Chiar ai făcut o cercetare amănunțită.

Zâmbește.

— Mereu!

Ceva din tonul ei mă face să mă gândesc deodată dacă mi-a cercetat și mie trecutul. Continui repede:

— Așadar e *posibil* ca, de fapt, Clara să-l fi acoperit pe Grady?

— Dar de unde să fi știut ce purta Joy în seara aia?

— Poate a văzut-o mai înainte, când Grady nu avea alibi?

— Poate că da. Dar să mintă și să înșele justiția?

— Poate a manipulat-o?

— Posibil. Cum am mai zis, Grady era foarte conștient de calitățile sale fizice. Poate Clarei i se încinseseră călcâiele după el. Dar pe atunci era supraponderală și se simțea ciudat din cauza înălțimii. Cred că am niște poze pe undeva.

Încearcă să-și ridice trupul fragil de pe scaun. Aproape uitasem ce vârstă are, pe când vorbea. Are încă o minte ascuțită. Iese pe hol. Aștept și mă gândesc la Clara cea senină și elegantă, care fusese stângace și supraponderală. Dar trecerea anilor ne schimbă pe toți până la urmă. În bine sau în rău.

Când Joan se întoarce, are două poze vechi în mână. Mi le întinde. Le iau și mă uit la ele. În prima e o Clara mult mai tânără. Grăsuță, brunetă, aproape imposibil de recunoscut. E serioasă și îmbrăcată demodat. E clar o poză de la școala unde lucra. O și văd pusă la intrare. Și cu numele sub ea. „Domnișoara Wilson”.

Pun poza pe măsuța de cafea și mă uit la a doua. Mi se taie răsuflarea.

Grady. Stă jos, cu fața la aparat. Cu spatele drept, mâinile împreunate în poală, zâmbind aproape în zeflemea. Are o față catifelată și feminină. Pomeți proeminenți, buze cărnoase. Părul blond îi e dat pe spate, are fruntea înaltă. Un bărbat atrăgător și totuși… chiar și în nemișcarea fotografiei are ceva care mă înfioară.

— Ai observat inelul? mă întreabă Joan.

Se apleacă și atinge poza cu un deget strâmb. Mă uit la ea mai cu atenție, simțindu-mă obligată. Majoritatea preoților nu poartă bijuterii, cu excepția unei cruci. Dar Grady are pe un deget un inel argintiu de sigiliu. Disting o persoană pe față și cuvinte în latină. Înghit în sec și îmi simt gura uscată.

— E ciudat, nu-i așa? Textul este dintr-o rugăciune către Sfântul Arhanghel Mihail. Am avut nevoie de o lupă s-o descifrez. O știi?

Dau din cap că da.

— *Sancte Michael Archangele, defende nos in proelio.* „Sfinte Arhanghele Mihail, ocrotește-ne pe noi în bătălie”. E o rugăciune de apărare. Împotriva forțelor întunericului.

Pun poza pe măsuța de cafea și mă forțez să nu-mi frec mâinile de blugi.

Joan se uită cu un aer curios la mine.

— Te simți bine, draga mea?

— Da. Numai că nu știu ce pot face. Sunt vicar, nu detectiv. Și totul s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Așa e. Dar ar fi un început bun să afli ce știa Matthew.

Se așază din nou pe scaun. Simt că are dureri. Suferă de artrită sau, poate, de osteoporoză. Aștept.

— Chiar crezi că l-a omorât cineva?

În cele din urmă, se așază și spune:

— L-am văzut cu câteva zile înainte să moară. Nu părea să aibă tendințe suicidale. Dimpotrivă, avea un scop!

— Cei care vor să se sinucidă se pricep să se ascundă.

— O zici de parcă știi din experiență.

Ezit și apoi mă trezesc că îi spun:

— Jonathan, soțul meu, a încercat să se sinucidă. Nu doar o dată.

— Îmi pare tare rău, draga mea.

— Suferea de depresie. Avea zile bune, ceea ce era extraordinar, dar cele rele… erau cu adevărat groaznice.

— Cred că ți-a fost tare greu.

Mă gândesc cum stătea cu orele trântit pe canapea în fața televizorului. La paranoia care l-a făcut să ia un ciocan și să-și distrugă telefonul. Când a fost găsit mergând desculț pe un drum cu două benzi. Unele boli se văd cu ochiul liber. Dar depresia e o afecțiune zdrobitoare a minții, care îți transformă persoana iubită într-una pe care n-o mai recunoști.

— Mă pregăteam să divorțez de el când a murit, îi mărturisesc, simțind

vinovăția de atunci. Chiar și cu ajutorul lui Dumnezeu, nu am făcut față. Nu cu un copil mic. Nu când îmi făceam griji în fiecare zi că boala lui putea să ne pună fiica în pericol.

— S-a sinucis în cele din urmă? mă întreabă Joan cu blândețe.

— Nu. Zâmbesc amar. A fost ucis de un intrus în biserică. Sună cumva ironic.

— O, Doamne! Ce îngrozitor. L-au prins pe făptaș?

Mă gândesc la scrisoarea din torpedou.

— Da. A fost condamnat la optsprezece ani de închisoare. Dar nu i-a făcut pe toți.

Își pune mâna ridată peste a mea.

— Ai trecut prin multe.

— Nu le spun de obicei oamenilor despre Jonathan. Cred că am încercat să dau uitării. Nici nu-mi mai folosesc numele de căsătorie.

— Vezi tu, noi, reporterii, ne pricepem să scoatem totul la iveală.

— Foarte adevărat.

Și, dacă mărturisești un adevăr, e o metodă bună să le eviți pe celelalte.

Joan se sprijină de spătar și își strânge mai tare jerseul în jurul umerilor. Îmi amintesc că are în jur de optzeci de ani și vorbim deja de ceva vreme. Cu siguranță e un efort pentru ea.

— Ar trebui să plec. Ești obosită.

Dă din mână.

— Am optzeci și cinci de ani. Sunt mereu obosită. Ți-a pomenit cineva de Saffron Winter?

— Scriitoarea? Da, Aaron mi-a zis că era prietenă cu reverendul Fletcher.

— Dacă vrei să afli mai multe despre Matthew, vorbește cu ea. Erau apropiați.

— Adică într-o relație?

— N-a zis niciodată, dar aveam impresia că era *cineva* important pentru el.

Interesant. Telefonul îmi vibrează în buzunar. Mă gândesc să-l ignor și văd că mă sună Durkin.

— Scuze, te deranjează dacă…

— Nu, te rog. Cred că e semnalul mai bun afară.

— Mersi.

Mă ridic, o iau prin bucătărie și ies în grădină.

— Alo.

— Jack. Ai primit mesajul meu?

— Scuze, nu mi-am verificat căsuța vocală.

Durkin pare încordat, nu ca un vierme alunecos, ca de obicei. Instantaneu, simt să mă panichez.

— E vreo problemă?

Oftează adânc.

— Am niște vești destul de supărătoare și mi se pare că trebuie să fii prima care află.

— În regulă.

— Îl știi pe reverendul Bradley?

— Da, înlocuitorul meu. Ce-i cu el?

— A fost atacat noaptea trecută în biserica Saint Anne.

— Cum se simte?

O pauză. Genul de pauză care precedă vești îngrozitoare.

— Mi-e teamă că a murit.

CAPITOLUL 29

Își reazemă capul de fereastra trenului. Mișcarea îl liniștește. Sticla rece îi diminuează durerea sfâșietoare de cap. Face aproape două ore până la Londra și, de acolo, trebuie să ia alt tren până în Sussex. Apoi va trebui să vadă ce autobuz e bun sau dacă poate merge pe jos.

A avut noroc că preotul gras avea destui bani în portofel. Așa a reușit să plătească biletele de tren și tot a mai rămas cu ceva. Dormise în biserică noaptea trecută. Era curat și nu prea frig. Chiar avea și o baie mică în care să se spele de sânge.

Preotul gras îi spusese ce voia să afle destul de repede. Nu prea își amintea acum de ce simțise nevoia să-l tot lovească atât de mult și cu atâta putere. Poate se uitase la el într-un fel sau poate pentru că îi spusese cu blândețe că-l iartă pentru păcatele comise. Poate că îi amintise un pic prea mult de mama lui.

„Atât de mult te iubesc”.

— Biletele la control, vă rog.

Tresare și ridică privirea. Instinctiv, își încleștează pumnul. Luptă-te sau fugi! Atacă sau scapă! Nu, își amintește! Are biletul în buzunar. E în regulă. Are tot dreptul să fie în trenul ăsta. Doar trebuie să se poarte normal. Să aibă mintea limpede. Să-și amintească de ce face asta. Altfel, totul va fi în zadar.

Controlorul se apropie. Se ridică în capul oaselor cu biletul pregătit, încercând să-și oprească tremurul mânii.

— Bună dimineața, domnule.

— Bună dimineața.

Îi dă biletul. Controlorul i-l perforează, i-l întinde, apoi se oprește.

Îl cuprinde panica. Ce e? A zis sau a făcut ceva greșit? Oare controlorul îi citește vina pe față sau îi vede sângele de pe mâini?

Controlorul zâmbește și îi dă înapoi biletul.

— Să aveți o zi bună, domnule reverend.

A, desigur.

Se relaxează și își atinge gulerul alb.

Preotul gras știuse ce îi rezervă soarta din momentul în care i-a zis să se

dezbrace. A văzut groaza în ochii lui mari și căprui și pata umedă de pe chiloți.

Costumul e un pic mare, dar nu într-atât încât să stârnească suspiciuni. Zâmbește și el.

— Să fiți binecuvântat, domnule.

CAPITOLUL 30

— Sigur nu vrei să vii în seara asta?

Flo s-o uită urât la mine.

— La un concurs de cultură generală într-un bar? Nu, mersi!

— O să fii bine, de capul tău?

— Atâta timp cât nu mă pui în țarcul de joacă.

— Ce amuzantă ești!

— O să fiu în regulă. Da?

Dar nu pare bine. Stă cu nasul înfundat într-o carte și pare palidă, îngrijorată și tristă.

Mă așez pe canapea lângă ea.

— Uite, o să încerc să fac rost de bani să repari aparatul. Poate pot cere o linie de credit.

— Parcă spuneai despre cardurile de credit că sunt lucru necurat?

— Ei bine, multe sunt și tot le fac.

— E-n regulă, mamă. Nu are legătură cu aparatul.

— Atunci ce te supără?

— Nimic, bine?

Se dă jos de pe canapea.

— Mă duc sus.

— La cină ce vrei să mănânci?

— O să fac ceva mai târziu.

— Flo?

— Mamă, las-o baltă, te rog eu! Nu sunt unul dintre enoriași tăi! Dacă vrei să știi ce e-n neregulă, uită-te în jurul tău!

Urcă apăsat treptele și trântește ușa de la dormitor, făcând toată casa să se zguduie.

În regulă. Poate că merit. Mă trântesc pe canapea și îmi iau capul în mâini. Simt cum mă cuprinde o durere de cap. Ultimul lucru din lume pe care mi-l doresc e să mă duc într-un bar, la un concurs de cultură generală. Pe de altă parte, mi-ar prinde bine să beau ceva. Mă tot gândesc la reverendul Bradley. *Atacat. Mort.*

Durkin mi-a zis că poliția e de părere că a fost un intrus, poate chiar unul

din bărbații fără adăpost de la cantina socială. Îi furase portofelul lui Bradley și hainele.

Dar am un presentiment. Saint Anne era fosta mea biserică. Oare mă căuta? Și reverendul Bradley i-a stat în cale?

Nu. Pun lucrurile cap la cap și mă sperii singură. S-a întâmplat cu paisprezece ani în urmă. Nu ar fi fost eliberat înainte de termen dacă nu avea remușcări și nu le arăta că se schimbase. De ce m-ar căuta acum?

Dar știu răspunsul. L-am lăsat în urmă. Și nu m-am întors niciodată după el.

Mă ridic în picioare. Suficient. Poate că e mai bine s-o las pe Flo să respire, să ies și să uit de tot câteva ore. Urc cu greu, fac duș și mă schimb. Mă uit în oglinda mare rezemată de perete. Blugi, cămașă neagră, cizme. Încep să-mi prind părul în coadă, apoi mă răzgândesc și îl dau după urechi. Îmi iau hanoracul. E tot îmbâcsit, dar s-ar putea să fie răcoare când mă întorc mai târziu.

Bat ușor la ușa lui Flo

— Bine, plec.

Niciun răspuns. Oftez.

— Te iubesc.

Aștept și se aude o voce înăbușită:

— Să nu te îmbeți prea tare.

Zâmbesc și simt puțină alinare. Chestii normale, de adolescenți! O să treacă. Poate o să treacă totul. Pe de altă parte, un pic de siguranță nu strică. Mă întorc în camera mea, deschid șifonierul și scot geanta veche din piele. O desfac și scot cuțitul cu plasele din os. Mă uit la petele de rugină. Apoi îl duc spre pat și îl bag sub saltea.

Dacă ne găsește, o să fiu pregătită.

•

Barul Barley Mow e puternic luminat. N-am mai fost într-unul de ceva vreme. Nu beau prea des. Uneori vin roșu, acasă, dar cam atât. Ca vicar, nu poți să bei shoturi de tequila în văzul tuturor. Plus că nu-mi place să pierd controlul. Să mă pierd, să nu fiu sigură de ce aș putea spune.

Ajung la ușă. Șapte treizeci și șapte. Ezit și îmi ating gulerul bisericesc. E un tic nervos. Un gest liniștitor, de relaxare. Aș putea să nu-l port. Uneori nu o fac. Dar gulerul poate fi și un scut. Oamenii îl văd, dar nu *te* văd.

Împing ușa. În bar pute. A grâu, a mâncare, a mobilă veche, a

transpirație stătută. Se aud râsete și clinchet de pahare. Cineva din bucătărie strigă ceva ininteligibil. Intru și arunc rapid o privire prin încăpere. E un obicei, ca acela de a-mi atinge gulerul. Evaluez situația. Dibuiesc dușmanii și prietenii. Caut ieșirile.

Barul e intim și are tavanul jos. În stânga, e tejgheaua și o zonă restrânsă, unde se stă la masă. În dreapta mea, se află un șemineu mare, momentan neaprins, mai multe mese și scaune și câteva canapele din piele jerpelite. Pereții sunt din cărămidă și pe ei spânzură câteva plăcuțe „amuzante”:

> Banii nu pot cumpăra fericirea, dar pot cumpăra bere.
>
> Poate că alcoolul nu-ți va rezolva problemele, dar nici apa nu o va face.
>
> Câinii sunt bine-veniți, copiii, tolerați.

În jurul focului și al stivei de lemne sunt agățate tigăi din cupru și fiare de călcat. Majoritatea clienților sunt mai în vârstă, câțiva au câini. E genul ăla de bar.

În stânga mea, un grup de bărbați mai tineri stau în jurul barului și vorbesc cu un chelner, un tânăr îndesat cu ochi negri și nas borcănat. Ridică privirea pe când intru și îi spune ceva altui tip. Râd. Încerc să-i ignor, dar simt cum îmi încordez maxilarul.

— *Jack,* aici suntem!

Mă întorc când aud vocea lui Rushton. Îmi face cu mâna de la o masă rotundă din colț. Clara stă lângă el, dar Mike Sudduth încă nu a ajuns. Îmi fac drum până la ei, săltând pasul ca să evit câțiva câini. Rushton are în față o halbă de bere, iar Clara, un pahar cu vin. Imediat ce ajung la masă, Rushton se ridică și mă îmbrățișează cu căldură.

— Mă bucur că ai ajuns. Ce vrei să bei?

— Păi…

Mă gândesc să cer o Cola Zero și apoi mă gândesc: Ce mama mă-sii?

— Un pahar cu vin roșu, te rog. Malbec sau cabernet dacă au.

— Nicio problemă.

Pleacă înspre bar și eu îmi trag unul dintre scăunelele libere și mă așez în fața Clarei. Are părul despletit în seara asta, iar pe umeri, o haină albă strălucitoare. Mă gândesc la pozele vechi pe care mi le-a arătat Joan. Clara cea neîngrijită. Grady cel arătos.

Oare a mințit pentru el?

— Ce mai faci? mă întreabă cu căldură.

— Bine.

— Cum a mers discuția cu cei doi logodnici?

— Se rezolvă totul cu o schimbare de sex sau cu o barbă falsă.

Râde.

— Își revin. Unii oameni sunt cam înguști la minte.

— Știu. Nu e prima situație.

— Desigur.

Rushton se întoarce cu un pahar cu vin roșu în mână și cu Mike Sudduth.

— Uite cu cine am dat nas în nas la bar!

El radiază și îmi pune paharul cu vin în față.

— Cabernet. Și înțeleg că l-ai cunoscut deja pe Mike, așa că nu trebuie să vă fac prezentările.

— Nu, zic, zâmbind politicos. Cum mai e mașina?

— Are patru roți din nou. Mersi de ajutor.

— Nicio problemă. Și în legătură cu ce am zis…

— Nu-ți face griji. Se așază pe scăunelul de lângă mine și pune un pahar cu suc de portocale pe masă. Și la ce materie te pricepi cel mai bine?

Mă uit în gol la el o clipă.

— A, la concurs!

— Clara e expertă în cultură generală, spune Rushton. Eu le am cu sportul.

— Tu? îl întreb pe Mike.

— TV și filme.

— În regulă. Beau o gură de vin. Mie-mi place să citesc.

— Bun. Atunci, cărți.

— S-ar putea să mai fi uitat.

Rushton chicotește.

— Nu-ți face griji. E distractiv.

Mike și Clara se uită unul la altul.

— Poftim?

— Nu-l lăsa să-ți ia mințile cu distracția, zice Mike. Concursul e treabă serioasă.

— Mă îngrijorezi.

— E-n regulă, face Clara. E doar o chestiune de viață sau de…

Se oprește și se uită spre ușă. Mă întorc. Se simte o pală de aer rece când intră două persoane. Simon și Emma Harper. Mă uit la Mike. E furios și are maxilarul încordat. Durerea pe care o transmite e aproape palpabilă. Își coboară privirea, concentrat dintr-odată pe foaia de concurs de pe masă.

— Cum se va numi echipa? întreabă Rushton. Cred că ar trebui să avem alt nume, dacă avem un membru nou.

— Clar, îl aprobă Clara. Un început nou.

Se uită la mine așteptând ceva. Un alt motiv pentru care urăsc concursurile astea în baruri.

— Păi…

— Cei Patru Muschetari, intervine Rushton.

— Sfânta Treime, zice Clara.

— Într-o trinitate sunt doar trei, îi reamintesc.

— Ah.

— Cei Patru Cavaleri ai Apocalipsei, sugerează Mike. *Molimă, război, foamete și moarte.*

Zâmbesc.

— Sună bine!

•

Pierdem. Rușinos și previzibil. Câștigă un grup de bărbați cu fețe triste, cu cizme de cauciuc în picioare și cu geci Barbour care își spun cu ironie Fermierii Veseli, deși bănuiesc că au fost ajutați de numărul suspect de mare de întrebări despre tractoare. Totuși, m-am simțit neașteptat de bine. Rushton și Clara sunt o companie plăcută, iar Mike are un umor sec. Încep să mă relaxez puțin.

— E rândul meu să fac cinste! Mike se ridică.

— O halbă de Speckled Hen pentru mine, spune Rushton. Clara îi aruncă o privire. Bine, atunci juma de halbă.

Mike se uită la mine.

— Aceeași băutură?

Mă gândesc. Am băut un pahar mare. Poate ar trebui să beau ceva fără alcool.

— Da, mă aud spunând.

Dă din cap că da și se duce spre bar. Îmi dau seama că ar trebui să mă duc la toaletă.

— Mă duc la baie, zic și mă ridic de pe scaun.

Toaleta e ascunsă în spatele barului. O cameră cu acoperiș înclinat, cu două WC-uri, o chiuvetă mică și o oglindă. Abia trag apa când aud cum se deschide ușa de la bar. Ies și mă trezesc față în față cu Emma Harper. Dintr-un motiv sau altul, am impresia că m-a urmărit până aici. Ne zâmbim cu stânjeneala oamenilor care se întâlnesc la toaletă.

— Bună.

— Bună.

Dau drumul la robinet ca să mă spăl pe mâini și mă aștept ca Emma să dispară într-una din toalete. Nu o face. Vine lângă mine, netezindu-și părul în oglindă. De aproape, în lumina fluorescentă puternică, pielea ei are un aspect strălucitor și pare un pic întinsă. Oare un lifting facial? Sau injecții? Și nasul e ascuțit ca de la o rinoplastie. Nu că lumina mi-ar pune tenul păstos în valoare. Opresc robinetul și mă întind după șervețelele de hârtie.

— Nu mă așteptam să te văd aici, îmi spune.

Parcă i se împleticește puțin limba.

— M-a invitat Clara. Pentru concurs.

— Ți-a plăcut?

— Da.

Mototolesc șervețelul și îl arunc în coș.

— Deși nu mă dau în vânt după concursuri.

— Nici eu, dar e un fel de tradiție a satului. Zâmbește strâmb. Simon e cu tradițiile. Sunt peste tot pe aici.

— Nu ești din părțile astea?

— Eu? Nu. L-am întâlnit pe Simon la universitate, în Brighton. Am locuit acolo câțiva ani. Ne-am mutat aici după căsătorie.

— De ce?

— Ferma. Tatăl lui se pensiona. Voia ca Simon să o preia.

— Am înțeles. Și tu ai fost de acord?

— Nu prea aveam de ales. Eram gravidă cu Rosie – și, când Simon vrea ceva, Simon primește.

E greu să nu sesizezi tonul amar. Alcoolul chiar e minunatul ser al adevărului.

— Și tu? mă întreabă.

— Mă acomodez.

Scoate un ruj din buzunar și începe să se dea cu el.

— Pare că te înțelegi cu Mike de minune.

— Încerc să mă înțeleg cu toți enoriașii, îi spun pe un ton egal.

— Cred că ai auzit ce s-a întâmplat cu fiica lui?

— Da, și îmi pare rău. Moartea unui copil este o tragedie. Pentru toți.

Se uită la mine în oglindă. Are pupilele contractate. Mâna cu care ține rujul tremură puțin. Poate că a băut mai mult de două pahare. Să fi luat și niște pastile?

— N-a fost vina mea.

— Știu.

— De unde?

— A fost un accident groaznic.

— Nici n-ar fi trebuit să stau cu Tara în după-amiaza aia. Îi făceam un serviciu lui Mike. A sunat și m-a implorat să o iau de la școală.

— De ce?

Zâmbește puțin, mai degrabă rânjind.

— Pentru că era beat. Prea beat ca să conducă. Și nu era prima dată.

Îmi amintesc că Mike mi-a zis că nu mai bea. Paharul cu suc de portocale.

— Avea o problemă cu alcoolul?

— Era alcoolic. Se agravase așa de mult că Fiona se gândea să-l părăsească. I-a mai dat o șansă. Dacă o rata, avea să plece cu Tara. Nu suporta ideea de o pierde pe Tara.

Ironia parcă îmi zgârie gâtlejul.

— Așadar ai decis să-l acoperi?

— Încercam să-l ajut. Știu că n-ar fi trebuit să o las pe Rosie cu fetele, dar am fost plecată doar câteva minute…

— Nu te poți învinovăți.

Deși să pleci din casă și să lași alt copil responsabil era neglijență, în opinia mea. Rosie cred că avea treisprezece ani. Dar îmi amintesc apoi de câte ori am scăpat-o pe Flo din ochi pentru că eram ocupată sau distrată. Nimeni nu e perfect. Și toți credem că nu se va întâmpla nimic rău. Chestiile nasoale li se întâmplă mereu altora, nu?

Clatină din cap.

— Te străduiești să fii mamă, să îi ții în siguranță. Și, într-o clipă, îți pot fi luați.

— N-ai fi putut să prevezi ce urma să se întâmple.

— Dar ar fi trebuit. Se uită la mine mai cu luare-aminte. Reverendule, crezi în rău?

Ezit.

— Cred în fapte grave.

— Nu crezi că cineva se poate naște malefic?

Vreau să spun că nu. Vreau să-i spun că ne naștem puri. Că ucigașii, violatorii și pedofilii sunt un produs al mediului lor și nu al unui suflet întunecat. Și totuși, am vizitat mulți infractori în închisoare. Unii sunt victimele unor circumstanțe îngrozitoare și ale unui mediu familial sinistru. Un tipar abuziv care se tot repetă. Dar alții? Alții se trag din familii normale, cu părinți iubitori, și totuși decid să ucidă, să tortureze și să mutileze.

— Cred că toți putem fi buni și răi. Dar, pentru unii, o parte e mai puternică decât cealaltă.

Dă din cap că da și își mușcă buza. O privesc cu atenție. E ceva acolo. Sub suprafața netedă și strălucitoare. Abia ținută în frâu de Botox și de pastile.

— Emma, dacă vrei să vorbești despre orice, poți veni oricând la capelă. Aș fi…

Deodată se deschide ușa dinspre bar. O babetă în tweed și cu cizme de cauciuc în picioare intră bălăbănindu-se, ne salută și dispare într-o toaletă.

— Emma?

Zâmbește și masca e iar la locul ei.

— Mersi pentru discuție, reverend. Și chiar trebuie să le facem cunoștință fetelor. La revedere.

Și apoi a dispărut într-un nor de parfum și de durere.

Oftez și mă uit în oglindă. Uneori mă surprinde ce față am. Pungile de sub ochi, maxilarul greu. Dacă Emma a ales să apeleze la ace și la bisturiu, eu am făcut opusul. M-am neglijat. Am lăsat anii să șteargă fetița care eram, m-am ascuns în spatele ridurilor și m-am lăsat pradă vârstei mijlocii.

Mă gândesc din nou la ce mi-a zis. „Crezi în rău?” Oare se poate naște cineva complet rău? Natura împotriva mediului. Și, dacă așa e cazul, se poate schimba? Sau nu pot spera decât să-și nege natura, să ascundă întunericul din suflet, să încerce să se adapteze și să se comporte precum ceilalți? Nu am răspunsul, dar mă întreb despre cine vorbea.

Intru din nou în bar și mă așez. Mike îmi împinge paharul cu vin pe

masă.

— Poftim.

— Mersi.

— Ai stat ceva acolo.

— Era coadă.

Dă din cap că da și își ia paharul cu suc de portocale. Are sens acum să nu bea. Își ispășește păcate. Se învinovățește pentru moartea fiicei sale, deși nu a fost vina lui, ci doar o tragedie de neprevăzut. Cum sunt toate tragediile. De asta sunt așa de greu de suportat. Acceptarea faptului că viața e haotică și adeseori crudă. Căutăm să învinovățim pe cineva. Nu putem accepta că lucrurile se întâmplă fără motiv. Că nu avem totul sub control. Ne considerăm mici dumnezei ai propriului univers, fără mila, fără înțelepciunea sau bunăvoința Domnului.

Iau vinul și beau o gură.

— Jack, spune-mi, intervine Rushton, întrerupându-mi șirul gândurilor. Tocmai discutam chestiuni teologice importante.

— Serios?

— Da. Cine e cel mai bun diavol de pe marele ecran? Al Pacino sau Jack Nicholson?

Zâmbesc.

— Cine spune că diavolul trebuie să fie bărbat?

CAPITOLUL 31

„Stai dracului departe de Wrigley. Dacă știi ce e bine pentru tine”.

Nenorocita de Rosie! Fata era o javră și o bătăușă, dar și mincinoasă? Flo era destul de sigură că Rosie Harper putea răsuci adevărul până când urla ca din gură de șarpe. Dar fața ei arăta într-un fel când a avertizat-o în legătură cu Wrigley. Lui Flo nu i-a plăcut.

Flo găsise știrea on-line. Fusese pe prima pagină a tabloidului local. Cineva dăduse foc intenționat sălii de sport de la Academia Ferndown. Incendiul pârjolise holul, dar nu ajunsese la restul școlii. Pompierii salvaseră o fată care fusese prinsă într-o magazie.

Un elev a fost arestat sub suspiciunea de incendiere. Nu se menționa că elevul fusese și acuzat. Nu s-au dat publicității nici numele piromanului, nici cel al fetei. S-ar putea să nu fi fost Wrigley. Și, chiar dacă ar fi fost, dacă nu fusese pus sub acuzare, evident că nu aveau suficiente dovezi. Putea fi doar bârfă. Zvonurile se răspândesc iute, ca un incendiu într-o școală.

În cel mai rău caz, Wrigley pusese focul. Asta a fost rău, da. Dar nu însemna că știa că era cineva în magazie. Poate că a fost un accident.

Pe de altă parte, cât de bine îl cunoștea?

„Dacă voiam să te omor, nu ți-aș fi zis de puț”.

Încercase să uite când a ajuns casă, concentrându-se asupra unui roman mai vechi de Clive Barker. Dar degeaba. Gândul tot era acolo, ca o mâncărime. Apoi intrase maică-sa, pălăvrăgind despre un știu ce concurs stupid. Îi sărise țandăra. Își pierduse cumpătul. Nu ar fi trebuit să-și verse nervii pe maică-sa. Chiar nu era vina ei.

Stă întinsă pe pat. Ce rahat! Și care-i cel mai de căcat lucru? Nici măcar incendierea nu o mai deranjează cel mai mult, ci ce a spus Rosie de Wrigley și de sexul oral. E mai deranjată că Rosie i-a supt-o, decât că o fată ar fi putut muri în incendiu. E geloasă. Ce cretină! A petrecut doar câteva ore cu el. Dar crezuse că e diferit. E singurul prieten pe care și l-a făcut aici. Și acum se dovedește că e piroman și genul de idiot care ar lăsa-o pe-o ticăloasă ca Rosie să i-o sugă.

Se aude o bătaie în ușa de la dormitor.

— Bine, plec.

Nu răspunde. E furioasă la culme.

— Te iubesc.

Nu e vina ei.

— Nu te îmbăta prea tare! îi strigă posacă.

Își aude mama cum se întoarce mai întâi în cameră, apoi cum coboară cu greu. Ușa de la intrare se trântește și Flo e singură. Se întoarce și încearcă din nou să se concentreze asupra cărții. Dar e prea cald în camera mică, chiar și cu geamul deschis. Și tăcerea claustrofobică a casei o distrage. Se simte încordată, așteptând pe cineva să o spargă, deși știe că e singură. *Care e cel mai înspăimântător sunet?* O treaptă care scârțâie într-o casă părăsită. Pașii făcuți de picioarele inexistente. Care poate aparțin unei fete în flăcări fără cap și fără brațe.

Creierule, oprește-te! Se întinde după căști și le pune, alege ceva tare și punk ca să o distragă. Frank Carter și The Rattlesnakes.

Ascultă aproape tot albumul și citește mai multe capitole din carte înainte ca mațele să pornească a-i chioră. Deși i-a spus altceva mamei, e lihnită. Azi a mâncat doar jumătate de brioșă.

Se dă jos din pat și deschide ușa de la dormitor. Coboară. Deși nu s-a întunecat de tot afară și luminile sunt aprinse, casa tot pare cuprinsă de umbre. E ceva cu camerele. Lumina nu pare să ajungă în toate colțurile strâmbe.

Tremură în ciuda căldurii. Iar a citit prea multe cărți horror. Apoi o să vadă clovni nenorociți. Intră în bucătărie și deschide frigiderul ca să studieze ce e înăuntru. Maică-sa a fost la cumpărături, dar tot nu par să fie multe chestii. Gătitul și treburile casnice nu sunt atuurile ei. Își dă silința, dar nu o să fie niciodată ca mamele alea de la televizor care pregătesc o masă ca la carte, trebăluind prin bucătărie cu un șorț în talie.

Vede niște ouă, brânză și ardei. Ar putea face o omletă. Ia ingredientele, trântește ușa frigiderului și le aruncă pe masă. Apoi se duce la bucătărie să ia un cuțit din suportul de vase.

Pe fereastră îi atrage ceva atenția. Cineva în mișcare. Ceva alb printre pietrele cenușii de mormânt. Din unghiul în care e, distinge doar o parte a cimitirului din stânga capelei și apoi capela. Mijește ochii. Iat-o! O siluetă. O fetiță oare? Se mișcă repede, din cimitir spre capelă. Flo se întoarce instinctiv și caută aparatul, apoi își amintește că e stricat. Când se uită din

nou, fata a dispărut. *Asta, dacă a fost acolo de la bun început!*

Stă pe gânduri. Simte o nevoie puternică să se țină după ea. Dar e și conștientă că, dacă ar urmări o fantomă care intră într-o capelă părăsită la înserare, ar fi exact ca eroina prostuță din filme. Ar putea fi un clișeu și mai și dacă ar purta un sutien cu burete și pantaloni scurți.

Însă fata are ceva care o emoționează pe Flo își ia telefonul și pornește spre ușă. Într-o mână are cuțitul pe care îl luase din chiuvetă, un cuțitaș ascuțit, pentru legume. Îi trece prin cap să-l ducă la loc, însă îl pune în buzunarul de la spate, în caz de nevoie.

Afară nu este mai răcoare. Încearcă să strivească niște muște. Maică-sa le spune mereu muște de tunet. Semn de furtună. În oraș, felinarele ar începe deja să pâlpâie la ora asta. Aici, în afară de o lumină difuză în spatele ferestrelor casei, e doar o nuanță cenușie dată de întunericul care se lasă. Cerul e argintiu și negru.

Se uită la capelă. Pare ea însăși o fantomă în seara asta. Un spectru al trecutului. Pășește pe aleea denivelată până spre ușă. Se deschide larg. Oare, seara, nu o încuie maică-sa?

Ezită. Ar putea să o sune pe Jack, dar apoi s-ar speria și ar veni grăbită înapoi. Deja era suficient de alertată din cauza armei cu aer comprimat. Flo nu vrea să îi mai dea motive să o trateze ca pe un copil. În plus, ușa arată normal. Nu a forțat-o nimeni. Și cine să intre într-o capelă? Ce era de furat? Perdelele vechi, mucegăite? Florile artificiale de lângă altar? Probabil că mama ei a uitat. Fusese îngrijorată de când s-au mutat aici, nu era în apele ei.

Flo deschide ușa mai larg. În capelă e mai întuneric decât afară. Se oprește în vestibul ca ochii să apuce să i se obișnuiască. Apoi intră în naos și se uită în jur. Lumina slabă și prăfuită se profilează prin ferestrele înalte. Stranele sunt ca niște enoriași întunecați, de fiecare parte a altarului. Par goale. Tot naosul pare gol. Sigur că nu vede ce e sus.

Mai face câțiva pași pe culoar. A ajuns la jumătate, respiră normal, când se aude o bufnitură care zguduie clădirea. Tresare și se întoarce. S-a trântit ușa. Clipește. Praful dansează în aer.

Și apoi o vede. În fața altarului. Rochie albă, păr negru. Nu e aceeași fată pe care a văzut-o înainte. Fata asta are cap și picioare. Flo simte fiori reci pe șira spinării și inima cum îi bate un pic mai repede. Scotocește după telefon. *Va face* o poză de data asta.

Fata pornește încet spre ea, cu capul plecat și cu părul negru, încurcat, acoperindu-i fața. Poartă un halat alb, murdar, e desculță. E minioną, dar nu e un copil.

— Te simți bine?

Fata nu scoate o vorbă.

— E-n regulă. Nu-ți voi face rău.

Tot nu răspunde.

— Sunt Flo Pe tine cum te…

Fata ridică privirea.

Flo țipă. Fața fetei este neagră și arsă, topită până la os și are niște dinți mici. În loc de ochi, sunt doar niște orbite goale și întunecate. Flo s-o dă în spate, iar groaza îi taie răsuflarea.

Nu, nu, nu! Nu e posibil!

Pe când se uită îngrozită, părul fetei scapără și ia foc. Din vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare ies mai multe limbi de foc, ridicându-se lacome pe membrele ei, înnegrindu-i pielea până când cade ca hârtia care arde.

Un coșmar îngrozitor, care pare sinistru de real. Trebuie doar să se trezească!

Fata se apropie mai mult, cu mâinile în flăcări întinse spre ea. Flo simte căldura, mirosul insuportabil de carne arsă, aude cum îi sfârâie carnea.

E prea real!

Mai face un pas în spate. Se izbește cu spatele de altar. Fata încă înaintează. Flo simte furnicături pe cap. Transpirația îi scaldă subsuorile. Nu e vis. Trebuie să fugă de acolo.

O ia la fugă orbește în dreapta, lovindu-se de barierele improvizate din jurul lespezilor rupte. Se împiedică, își recâștigă echilibru și sare peste bariere. Atinge podeaua cu piciorul… și se scufundă.

Urlă. Durerea îi săgetează piciorul. Telefonul îi zboară din mână.

Iisuse Hristoase! Piciorul i s-a blocat. Nu-l poate mișca. Se uită în jur, cuprinsă de panică. Apoi capela și tot ce o înconjoară devin neclare, apoi iar clare. Cu tot șocul și durerea pe care le resimțea, își dă seama că au dispărut și căldura, și mirosul, și fata. E singură.

Se uită în jos. Piciorul stâng i-a dispărut pe jumătate prin podeaua capelei. Cu siguranță, piatra fărâmițată a cedat și are genunchiul prins între dalele crăpate. Încearcă să-l scoată. Durerea nouă și orbitoare îi fulgeră în

tot membrul. Telefonul e departe. Desigur! Oricum, probabil nu are semnal, dar tot face eforturi să se întindă după el, rugându-se ca degetele să-i crească vreo câțiva centimetri. Nu e bine! Nu e nici măcar foarte aproape.

Încearcă să nu plângă. Mama ei nu se va întoarce decât peste o oră cel puțin. Dacă nu verifică și camera lui Flo? Nu! O va face. Desigur c-o va face. Și apoi, sigur că va verifica și capela, nu? Dar dacă n-o face? Dacă e sigură că Flo doarme în pat? *Termină!* își spune. *Nu te panica! Va veni cineva și… Stai!*

Aude ceva. Scârțâitul ușii de la capelă. Pași. Da, sigur sunt pași. Încearcă să se răsucească. De unde se află, pe podea, nu vede cine e. Dar sigur e mama ei. Sigur s-a întors acasă mai devreme. O cuprinde un val de ușurare.

E pe cale să strige când vede o persoană spre capătul stranelor. Cuvintele îi pier pe buze. Ridică privirea și nu mai poate înghiți de groază.

— Flo.

Se scotocește în buzunarul din spate și scoate un cuțit.

— Întoarce-te! Stai dracului departe de mine!

CAPITOLUL 32

Rushton dă berea pe gât și se uită în jurul mesei cu regret.

— A fost plăcut, dar cred că ar trebui să mergem acasă. Clara se ridică de la masă.

— Jack, mă bucur că ai venit. În sfârșit cineva nou.

— Da, cred că a fost cea mai bună prestație a noastră, adaugă Rushton, îmbrăcându-se cu un hanorac albastru ponosit.

— N-aș fi vrut să fiu martoră la cea mai proastă.

Rushton râde.

— Nu o aducem în discuție.

— M-aș fi distrat, îi zic, și îmi dau seama că vorbesc serios. Atât seara, cât și compania au fost plăcute.

— Bun, mă bucur să aud și ne vedem curând.

Mă uit la Rushton și la Clara cum pleacă și mă întind după hanorac.

— Pleci? mă întreabă Mike.

Ezit. Ar trebui. Am băut două pahare cu vin. În general, e limita mea. Flo mă așteaptă. Pe de altă parte, mă simt relaxată și în largul meu. E doar nouă jumate seara. Cred că nu mai strică încă unul.

— Știu și eu?

— Pot să te duc cu mașina acasă.

— Doar un păhărel.

— În regulă.

Las hanoracul pe scaun și el se duce cu pași mari spre bar. Observ că Emma și Simon Harper au plecat și mă minunez din nou de ce discuție am avut la toaletă. Emma clar băuse și poate mai luase și altceva. Nu înseamnă că o judec! Vina seamănă cumva cu durerea. E un cancer al sufletului. Amândouă te golesc pe dinăuntru. Dar, pe când înveți să trăiești cu durerea, vina doar crește pe măsură ce trec anii și își întinde tentaculele maligne. Cine nu ar lua o pastilă?

Mike se întoarce de la bar cu un păhărel cu vin pentru mine și cu o cafea neagră pentru el.

— Nu mai aveau cabernet. Sper că e bine merlot.

Încuviințez din cap.

— Poate crezi că-s novice, dar, după primul pahar, sunt de părere că majoritatea vinurilor au același gust.

Zâmbește.

— A trecut ceva vreme, dar tind să fiu de acord.

Ridic paharul.

— Pentru bolta noastră palatină needucată.

Ridică și el ceașca de cafea.

— Însă acum am devenit un adevărat snob al cafelei.

— Cum e asta?

Ia o gură.

— Nu e rea. Un pic cam slabă, dar s-a străduit, mai ales că l-am văzut că lua cu lingura dintr-o cutie.

Râd. Sorbim din băuturi. E o pauză jenantă, apoi începem amândoi să vorbim în același timp.

— Așa…

— Tu, prima, îmi spune.

— Voiam să-mi cer scuze că am început cu stângul ieri. O fac mereu de oaie.

— Cred că e o problemă când ești vicar.

— Mă descurc și eu cum pot.

El mimează o lovitură de cimbal. Apoi se uită mai atent la mine.

— Nu mi-o lua în nume de rău și nu vreau să par arogant, dar nu prea ai aerul unui vicar.

— Pentru că sunt femeie?

— Nu, nu. Se înroșește.

— Glumesc.

— Mi se pare că nu ești așa de… conservatoare.

Râd.

— Conservatoare? Pe asta n-am mai auzit-o.

— Vreau să zic că, în general, îți dai seama dacă cineva e vicar și fără guler bisericesc. Ca reverendul Rushton. Dar ești mult mai… normală. O, Doamne! Își îngroapă fața în mâini.

— Lasă, îi zic. Să-ți iau lopata până nu te îngropi mai mult. Iau o gură de vin. Știu ce vrei să zici.

— Da?

— Am cunoscut mulți vicari. Bărbați și femei. Și ai dreptate.

Majoritatea sunt cam… conservatori. Mulți care se alătură bisericii provin din medii religioase. Mulți se trag și din medii privilegiate. Nu prea au experiență în afara bisericii. Și nu sunt la curent cu viața de zi cu zi.

— Și nu ăsta e mediul din care provii?

— Nu. Ezit. N-am avut o copilărie foarte fericită. Mama noastră era, cum să zic, „labilă psihic”. Nu mi-a fost bine acasă. Am plecat imediat ce am putut. Am dormit pe străzi, am cerșit. Aș fi putut deveni cu ușurință parte dintr-o statistică. Și apoi, un om bun, care s-a nimerit să fie vicar, mi-a dat o mână de ajutor. Mi-a arătat că poți face mult bine dacă lucrezi în slujba Domnului. Să-i ajuți pe cei fără adăpost, pe cei rătăciți, pe cei abuzați.

— O poți face și altfel, dacă lucrezi pentru asociații caritabile, ca asistent social.

— Așa e, dar eu am simțit și că aparțin mediului. Nu avusesem parte de așa ceva până atunci. Dumnezeu a avut nevoie de mine și s-a dovedit că și eu aveam multă nevoie de el.

Se uită lung la mine, așa că-mi plec privirea și iau o gură mai mare de vin decât am vrut. I-am spus mai multe decât altora. Și tot e versiunea edulcorată. Una fără părțile dificile. „Singura diferență dintre adevăr și minciună este cât de des le repeți”.

— Eram ateu, spune el.

— Erai?

— Da. Convins. Nu există Dumnezeu. Religia e sursa tuturor relelor. Suntem niște animale. Nu e nimic după moarte. Raiul și iadul sunt doar utopii etc.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

I se întunecă fața.

— Am avut un copil, o fiică minunată… și am pierdut-o.

— Îmi pare atât de rău, îi zic din nou.

— Deodată mi-am dat seama că toată retorica, toată convingerea mea arogantă și isteață era un rahat. Pentru că fiica mea nu a fost doar în carne și oase. Mica mea sumă adorabilă de contradicții. Inima ei bună, curiozitatea, visurile, vitalitatea și energia. Toate astea nu puteau să *dispară* pur și simplu. Ca și cum nu au însemnat nimic. De parcă *ea* nu a însemnat nimic. Trebuie să cred că sufletul ei există pe undeva. Nu aș mai putea trăi dacă nu aș crede-o.

I se frânge vocea. Coboară privirea. Instinctiv întind mâna și îl iau de braț.

— Sufletul fiicei tale e foarte viu. O simt în tot ce ai spus. E o energie minunată care plutește în jurul nostru. Așa trăiește ea, prin *tine.*

Ridică ochii și-i întâlnește pe ai mei. Văd ceva în privirea lui și, preț de o clipă, mă simt goală, expusă. Apoi clipește.

— Mulțumesc.

Își ia ceașca de cafea cu mâini tremurătoare.

— Scuze. Încă mă…

— Desigur.

Mereu va fi așa. Poate că durerea s-ar putea ameliora, să nu mai fie așa de apăsătoare. Dar va fi mereu acolo până când, în cele din urmă, nu-și va mai aminti cum a fost viața fără ea.

— Așadar am spus ce am pe suflet. Tu?

— Eu?

— Ți-am simțit ostilitatea ieri… pentru jurnaliști?

— A, nu e nimic, pe bune.

— Serios?

„Pic, pic, pic. Nu mi-o iei tu pe Ruby”.

Poate e de la vin, poate simt că îi sunt datoare, dar mă trezesc că îi spun:

— S-a întâmplat ceva groaznic la ultima mea biserică. A murit o fetiță. Presa nu a fost deloc îngăduitoare.

„Vicar cu mâinile pătate de sânge”.

— Te-am căutat pe Google. Scuze. Nu a durat mult până am găsit știrea despre fosta ta biserică. Dar am mai găsit și asta în cutia mea poștală, în dimineața asta. Se caută în buzunar, de unde scoate o coală împăturită de hârtie. O pune masă. Nu am vrut să aduc vorba când erau ceilalți aici.

Iau coala și o despăturesc. E o copie a aceluiași articol lipit de păpușa din capelă. Dedesubt, cineva a scris la calculator:

> Cel ce-și acoperă propria sa răutate nu va propăși, dar cel ce cu grai se învinuiește pe sine va fi iubit.
>
> Proverbe 28:13

Vinul mi se acrește în stomac. Mă uit la Mike.

— Ai idee de la cine ar putea fi?

— Nu. Dar, cumva, nu cred că sunt singura persoană care a primit mesajul.

Înghit în sec. Super!

— Aveam de gând să merg la poliție, dar mă gândeam să-ți zic înainte.

— Mulțumesc! Aș prefera să nu amestec poliția.

— În regulă.

— Nu vreau să iasă totul iar la suprafață. Locul ăsta trebuia să fie șansa noastră să uităm totul.

— Am înțeles. Și cum merge?

Îi zâmbesc slab.

— Nu prea bine.

— Vrei să vorbim?

Mă uit la el. Și, de fapt, îmi dau seama că da.

CAPITOLUL 33

— Flo?

Wrigley se apropie, alb la față ca hârtia.

— Stai departe de mine!

Încearcă să se târască peste lespedea aspră și deteriorată, dar piciorul ei e bine prins.

— Stai! Nu încerca să te miști. O să-ți faci rău.

— Ce cauți aici?

— Eram afară și te-am auzit țipând.

— Ce făceai afară, bântuiai prin cimitir?

— Nu bântuiam.

— De ce ești aici?

— Am venit să te văd.

— Și nu puteai să mă suni?

— Nu mi-ai dat niciodată numărul tău.

— Ah.

— De ce fluturi un cuțit înspre mine?

— Pentru că… mi-era frică.

— De mine?

Își amintește cuvintele lui Rosie: „Stai naibii departe de Wrigley”. Dar în cine să aibă cu adevărat încredere?

Lasă încetișor cuțitul lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu… credeam că e cineva aici și… am căzut și mi-a intrat piciorul în podea.

— Căcat! Trage un pic de piatră. Cred că nu era nimic pe dedesubt. Nu e de mirare că au pus bariere.

Încearcă să încuviințeze, dar îi bubuie capul. Se simte extenuată și îi e tare frig. Începe să tremure.

— Poftim.

Wrigley își dă jos hanoracul și i-l întinde. Și-l trage peste cap recunoscătoare.

— Mersi.

— Acum dă-mi cuțitul ăla.
— Ce? De ce?
— O să încerc să-l folosesc să mișc un pic din pavaj.
Flo ezită și apoi îi întinde cuțitul.
— Dar ce aveai de gând cu cuțitul?
— Credeam că e vreun intrus pe aici.
— Și a fost?
Bagă cuțitul pe sub lespede și îl învârte. Flo s-o gândește la fata în flăcări cu brațele întinse spre ea.
— Nu.
El dă din umeri.
— Și eu aveam cuțit la mine.
— Poftim?
— Ca să mă apăr.
Piatra cedează puțin. Ea își înăbușă un vaiet.
— De cine?
— De copiii de la școală.
— Aveai cuțit *la școală*?
— Știu, era o prostie. Dar nu știi cum a fost! Ce se întâmpla!
Cuțitul zgârie piatra. E foarte aproape de piciorul ei, dar simte lespedea cum se lasă.
— Așa nasol era la fosta ta școală?
El se încordează.
— Cine ți-a zis?
— Rosie…
— Desigur.
— Mi-a zis că ai încercat să omori o fată.
— E o minciună.
— Deci nu ai dat foc școlii?
Pauză. Singurul sunet e scrâșnetul făcut de cuțit pe piatră. Flo e convinsă că nu va primi un răspuns.
Oftează și se uită la ea.
— Nu. Chiar am încercat să dau foc școlii, zice, zâmbindu-i ușor. Și acum știi. Sunt un psihopat.
— De ce?
— Cred că așa m-am născut.

— Nu. De ce ai vrut să dai foc școlii?

Li se întâlnesc privirile. *Ce ochi ciudați! se* gândește ea. *Verdele ăla cenușiu, atât de straniu. Hipnotizant.*

— Pentru că detestam locul ăla. Uram totul la școala aia. Profesorii, pe ceilalți elevi. Mirosul. Regulile. Uram felul în care tratau pe oricine nu se potrivea cu sistemul lor. Școlile se laudă în fel și chip despre cum se ocupă de puștii agresivi. Dar nu fac nimic. Le pasă doar de copiii buni și normali, care le măresc punctajele. Odată m-a înconjurat un grup de copii pe terenul de joacă. M-au pus să mă dezbrac și să mă târăsc pe burtă în mizerie. Apoi m-au forțat să mănânc viermi. Când am ajuns la școală, plin de noroi și gol, știi ce au făcut profesorii? Au râs.

— Dumnezeule!

— Deși mama s-a dus la școală să depună plângere, nu s-a schimbat nimic. Nu au fost zile mai bune. Nici măcar una. Ci doar zile când nu mă torturau așa de rău.

— Îmi pare rău.

— Doar am cedat psihic. Voiam… voiam să distrug școala aia din temelii.

— Care-i faza cu fata?

— Nu știam că era acolo.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a sunat la pompieri. Au scos-o. M-am simțit groaznic. Nu aș face niciodată rău cuiva.

— Dar tu?

— Am scăpat ușor. Mama a plătit un psiholog de fițe. Am avut parte de terapie și de supraveghere. Ne-am mutat și m-am dus la altă școală. Nu crede că lucrurile ar fi mai bune aici. Se întoarce iar la lespede. Aproape am reușit.

O bucată cedează. Își poate elibera piciorul. O doare, dar poate să-l miște. Îl scoate cu grijă. Are blugii sfâșiați și vede o rană adâncă și vânătăi prin denimul rupt. Îl mișcă. Doare ca naiba. Dar ar fi putut fi mai grav.

— Mersi, îi zice lui Wrigley.

— Trebuie să te cureți.

— Ar trebui să o sun pe mama.

Se uită în jur și ia telefonul de pe podea.

— Nu sunt sigur că o să meargă. Pare cam zdrobit.

I-l dă. Degetele li se ating. Deodată, Flo își dă seama cât de aproape sunt unul de celălalt. Foarte aproape. Înghite în sec. Apoi se gândește la ce i-a zis Rosie.

— Wrigley… mai e ceva.

Dar el se uită peste ea.

— Rahat! Ai văzut asta?

Se uită în groapa unde îi fusese prins piciorul.

— Poftim? întreabă ea.

— E foarte adâncă. Ai avut noroc că n-ai căzut cu totul.

Se întoarce cu greu. Se uită în groapa din podea. Nu vede mult, dar își dă seama că Wrigley are dreptate. E adânc. Mai adâncă decât ar trebui, nu? Doar dacă nu mai e ceva sub capelă. Vreo pivniță?

— Ai lumină la telefon? îl întreabă.

Wrigley își scoate telefonul ca să lumineze groapa.

— Ce mama mă-sii?

Flo exclamă.

— E cumva…

Se uită unul la altul, apoi iar în jos, în groapă.

Sunt sicrie.

CAPITOLUL 34

Pe Ruby am văzut-o prima oară când a adus-o mătușa ei să fie botezată. Tocmai împlinise cinci ani. Era bucălată și avea cei mai mari ochi căprui pe care îi văzusem vreodată. Nu-i știam povestea atunci, dar am aflat totul ulterior, de la alți enoriași. Comunitatea religioasă era foarte unită. Oamenii știau unii de alții. Cam ca în satele mici.

Mama lui Ruby murise de la o supradoză de droguri. Tatăl nu era prin preajmă. Sora mamei sale se oferise să aibă grijă de ea. Mătușa Magdalene era o femeie masivă și jovială, care nu reușise să aibă copii. Locuia cu prietena ei Demi, o negresă pe atât de slabă, pe cât era Magdalene de plinuță.

Nu le cunoșteam prea bine. Înainte să o ia pe Ruby în îngrijire, se duseseră la altă biserică, dar apoi au decis să se alăture congregației mele. Cele două femei au adus-o pe Ruby la Saint Anne în fiecare duminică pentru slujba de familie și uneori la cercul de artă pentru copii, joi seara.

Lena (așa cum am ajuns să o cunosc) era vorbăreață, toată numai zâmbet. Demi era mai tăcută, mai rezervată. Însă păreau un cuplu devotat, chiar dacă uneori aveam impresia că mai degrabă Lena își dorise un copil decât Demi. Dar nu am văzut semnele de rău augur. Nu la început. Sau poate că da și doar încercam să le ignor. Așa cum facem toți.

La botez, îmi amintesc că Lena îmi spunea că era ușurată că îl făcuse. Părea o alegere ciudată de cuvinte, așa că am întrebat-o de ce.

— Mama ei era fără de Dumnezeu, mi-a zis. Și-ar fi lăsat fiica să moară și Ruby ar fi rămas în purgatoriu.

I-am spus politicos și cu blândețe că Dumnezeu primește toți copiii, chiar și pe cei nebotezați. M-a privit ciudat și mi-a zis:

— Nu, reverend. Vor cutreiera mereu pe pământ. Vreau ca Ruby să ajungă în rai.

Nu o luasem în seamă. Dar ar fi trebuit. Ar fi trebuit să știu că e o linie foarte subțire între a fi religios și a fi bigot. Dar majoritatea enoriașilor era mult mai devotată Vechiului Testament decât mine. Am încercat să le modernizez convingerile, să îi încurajez să se gândească mai mult la dragoste și la toleranță decât la focurile iadului și la pedepse, dar ceea ce

credeau nu îi făcea oameni răi.

Cred că prima oară când mi-am dat seama că e ceva în neregulă a fost când Ruby a venit la cercul de artă cu o vânătaie mare pe frunte. „A căzut”, mi-a zis Lena. Și copiii mici chiar se împiedică și cad. Mult. Știam. Flo era mereu plină de vânătăi când era de vârsta lui Ruby. Îmi amintesc când Flo venise ca o furtună în sufragerie, s-a împiedicat de covor și s-a lovit cu capul de șemineu. I-a apărut pe loc un cucui rotund și am dus-o la spital într-o suflare, cuprinsă de o panică oarbă. Mai au loc și accidente.

Dar Ruby părea să aibă mereu parte de ele. Vânătăi, julituri. Și apoi, un braț rupt. *A căzut de pe cadrul de cățărat din grădină,* mi-a explicat Lena. Explicații rezonabile și plauzibile, pe care Lena mi le dădea cu un zâmbet și cu tonul ei reconfortant.

Știam unde locuiesc. Lena m-a invitat odată la ceai. Era o casă modestă, la marginea parohiei Saint Anne. Bine îngrijită, când am fost. Jucăriile lui Ruby erau strânse în cutii roz de plastic. Știam că, venind neanunțată, depășeam o limită. Dar neliniștea mea creștea. Nu o mai puteam ignora. Am cumpărat niște dulciuri pentru Ruby și mi-am zis că doar încercam să-mi liniștesc conștiința.

Când am ajuns la ele, nimeni nu părea să fie acasă. Și casa nu mai părea atât de curată și de îngrijită ca atunci când le vizitasem cu câteva luni în urmă. Chiar și de afară. Perdelele erau trase, dar vedeam prin găurile din gard că grădina era năpădită de buruieni. Prin iarbă, erau împrăștiate jucării vechi. Tomberoanele de gunoi dădeau pe dinafară. Și nu mai era niciun cadru de cățărat, ceea ce m-a neliniștit.

Atunci a fost prima oară când m-am dus la Durkin să-i spun că eram îngrijorată. Mi-a zâmbit binevoitor.

— Nu sunt sigur că o grădină neîngrijită e semn de abuz.

— Dar cadrul de cățărat?

— Poate se referea la unul din parc.

— Mi-a zis clar că era în grădină.

— Poate s-a înșelat.

— Nu e problemă doar cu vânătăile. Ruby slăbește.

— Copiii au perioade de creștere.

— Sunt îngrijorată.

— Jack, dacă era vreo problemă, cred că cineva de la școală ar Fi observat, nu? Și, fiind adoptată, cei de la Asistența socială trebuie să treacă

pe acasă.

— Cred că da, dar…

— Știu că ești foarte interesată de bunăstarea tinerilor din parohia ta și e de admirat. Dar niciun părinte nu e perfect până la urmă. Sunt sigur că nici măcar tu. Flo n-a suferit niciodată vreun accident?

Sigur, dar tot mă indignasem.

— Să arunce primul piatra cel care e fără de păcat, mi-a zis Durkin.

— Desigur.

Du-te naibii, am gândit.

În după-amiaza aia, am sunat la Ruby la școală ca să stabilesc o întrevedere cu învățătoarea ei. Dar nu am putut. Pentru că Ruby fusese retrasă de la școală cu câteva săptămâni înainte. Directoarea mi-a zis că mătușile ei făceau școală acasă cu ea. Lena nu-mi spusese nimic. Nici Ruby. Dar atunci mi s-a părut să Ruby devenise mai tăcută în ultima vreme. Nu mai era fetița bucălată care zâmbea atunci când începuse să vină la biserică.

Panica mea ajunsese la cote maxime. Însă am încercat să le găsesc scuze. Poate că Lena și Demi aveau probleme. Un copil te solicită. Am încercat să vorbesc cu Lena după slujbă.

— E totul în regulă cu Ruby?

Mi-a zâmbit larg și mi-a zis:

— Desigur, reverend. Trebuie să veniți din nou la ceai.

— Ar fi minunat, i-am zis, știind că niciuna nu vorbea serios.

Și apoi am întrebat-o nonșalant:

— Cum mai e la școală?

S-a întunecat la față.

— Reverendule, trebuie să vă mărturisesc că am fost cam neglijente. Ruby a fost agresată la școală și nu am știut. Un alt copil îi făcea rău, îi luă prânzul. Ar fi trebuit să facem ceva mai devreme și ne învinovățim. Dar acum învață cu noi acasă, unde putem să o îngrijim cum trebuie.

Mi-a zâmbit iar larg, atât de sincer! Deși povestea ei era plauzibilă, știam în adâncul sufletului că mințea de înghețau apele.

Am sunat la asistența socială fără să-mi dau numele. Am așteptat. Nu s-a întâmplat nimic. Ruby tot venea la biserică, arătând din ce în ce mai slabă cu fiecare săptămână care trecea. Nu puteam vorbi cu ea, pentru că Lena sau Demi erau mereu acolo. Am observat că Lena purta haine noi, iar Demi

avea un lanț de aur nou la gâtul ei scheletic.

Am sunat din nou la asistența socială. Iar am așteptat. Iar apoi, într-o zi, în timpul orei de pictură, când Lena era la toaletă, am profitat și m-am lăsat pe vine lângă Ruby.

— Bună, iubito, ce faci?

Ea se uita la desen: mult lipici și sclipici.

— Bine.

— E totul în regulă acasă? Mănânci bine?

— Da.

— Ești sigură?

A ridicat privirea. În ochii ei negri se citeau frica, deznădejdea și disperarea.

— Sunt o fată rea. Am diavolul în mine. Trebuie să fiu purificată.

Apoi a izbucnit în lacrimi.

— Ruby…

— Ce faci?

Am văzut cu colțul ochiului materialul roșu în aer. Lena venise valvârtej prin cameră și m-a tras într-o parte.

— Ce ai întrebat-o? De ce superi copilul?

— Lena, îmi fac griji pentru ea.

O apucase pe Ruby de braț, ridicând-o de pe scaun și m-a privit cu ură.

— *Tu erai,* nu? Tu ai sunat la ăia. Ne faci necazuri. Javră albă ce ești!

Am privit-o insistent, șocată.

— Sunt o femeie respectabilă, care încearcă să-și crească fata cum trebuie și tu vii aici și îndrugi minciuni despre noi. O iubesc. Fac ce e mai bine pentru ea.

Am încercat să mă calmez, conștientă că toată lumea se holba la noi.

— Desigur, dar nu arată bine, Lena.

— Asta crezi? Că oamenii ca *noi* nu pot să-și crească copiii cum trebuie? Nu ca voi, albii perfecți, nu?

— Nu, nu despre asta e vorba.

— Cum îndrăznești? Nu mi-o iei tu pe Ruby, ai înțeles? Nimeni nu mi-o ia.

Și ieșise ca o furtună târând-o pe Ruby după ea.

Ar fi trebuit să mă duc la poliție atunci. Ar fi trebuit să le dărâm ușa celor de la asistența socială ca să mă asculte. Ar fi trebuit să mă duc după

ea. Ar fi trebuit să fac *ceva.* Dar nu am făcut nimic. Eram speriată. Eram speriată de cum se uitaseră ceilalți părinți la mine. Eram speriată de ceea ce spusese – poate că era o fărâmă de adevăr pe undeva. Oare le judecam pe Lena și pe Demi mai aspru din cauza culorii pielii, chiar și în mod involuntar? Oare comiteam o greșeală gravă?

Nu am mai văzut-o deloc pe Ruby în săptămâna următoare. Am trecut cu mașina pe lângă casa lor și părea baricadată. Poate se mutaseră. O pierdusem.

Am venit ca de obicei la biserică, duminica următoare. Îmi plăcea să mă duc devreme, să aranjez și să am puțin timp de gândire în liniște. La începutul lui februarie, diminețile erau întunecate până pe la opt. Deschisesem porțile, am pășit înăuntru și imediat am simțit că totuși ceva nu e în regulă.

Era ceva în biserică. Mirosul. Metalic. Un miros greu și grețos. Am aprins lumina și am mers până în mijlocul naosului. Puteam să văd că era ceva întins pe treptele de sub altar. Și auzeam ceva. Ceva care picura. Încet și constant. *Pic, pic, pic.*

Cumva, picioarele mă purtau înainte. Trebuia să văd. Trebuia să știu. Deși aproape fiecare părticică din trupul meu îmi spunea că nu voiam să văd, nu voiam să știu.

Zăcea acolo, încovoiată sub altar. Goală, atât de slabă că fiecare coastă ieșea în evidență ca o spiță de bicicletă, cu mâinile și picioarele micuțe și fragile. Încă ținea la piept un iepuraș ponosit de jucărie. Avea ochii larg deschiși, care se uitau acuzator la mine. Iar gura îi era deschisă într-un zâmbet viu și batjocoritor.

„Pic, pic, pic. Nu mi-o iei tu pe Ruby”.

Le-au arestat pe Lena și pe Demi în stația Toddington Services de pe M1. Cheltuiau banii primiți pentru îngrijirea lui Ruby. Își cumpărau lucruri frumoase și economiseau pentru o vacanță. O evadare. Fusese înfometată, bătută și apoi sacrificată. Asta fusese scuza Lenei.

„Copila era posedată”, așa le-a zis mai târziu polițiștilor. „Trebuia să exorcizăm demonii. Acum, sufletul ei va fi în rai”.

Până astăzi, nu știu dacă asta credea cu adevărat sau pur și simplu spera să scape invocând lipsa de discernământ. Oricum, presa a avut o zi bună! Din cauza aberațiilor spuse de Lena, Biserica, a intrat în colimator. Cumva, am ajuns vicarul care a lăsat să se întâmple toate astea. Comunitatea m-a

învinovățit, ca și presa. Dar cel mai mult mă învinovățeam eu. Vicarul cu sânge pe mâini.

•

Mike se uită înțelegător la mine.

— Dar nu a fost vina ta. Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri să o ajuți pe fetiță.

— Nu a fost suficient.

— Uneori, nimic nu e. Se uită în cafea. Bănuiesc că Simon și Clara ți-au zis cum a murit Tara.

— Mi-au spus că a fost un accident.

Clatină din cap.

— Un accident care nu s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi greșit eu. Ar fi trebuit să o iau de la școală în acea zi. Dar eram beat. Nu puteam să conduc. Am rugat-o pe Emma să aibă grijă de ea. Tara nici n-ar fi trebuit să fie acasă la ei.

— Dar s-ar fi putut întâmpla în altă zi. Nu ai provocat tu accidentul. Doar s-a întâmplat. Cel mai greu lucru e să accepți că nu e nimeni vinovat, că tragedia nu are un motiv. Dar trebuie să o facem, altfel, nu vom depăși niciodată momentul.

— Și tu ai reușit în cazul lui Ruby?

— Încă nu. Zâmbesc slab. Cum am zis, e cel mai greu lucru pe care îl poți face.

— Dacă n-o să poți accepta niciodată?

— Viața merge înainte. E alegerea noastră dacă să continuăm drumul.

— Și dacă nu putem?

— Mike!

Telefonul îmi vibrează pe masă. Mă uit la ecran. Nu recunosc numărul. Mă încrunt. Doar câțiva oameni au numărul meu și sunt toți trecuți în agendă. Nu mă sună numere necunoscute.

Mike se uită la telefon.

— Nu vrei să răspunzi?

Sunt cu mâna deasupra. Apoi iau telefonul și apăs pe „acceptă”.

— Alo?

Se aude o răsuflare greoaie la celălalt capăt al receptorului. Mă încordez.

— Mama A?

— Flo? Ce se întâmplă? Al cui e telefonul?

— Al lui Wrigley.

Încerc să nu mă enervez la auzul numelui. Dar iată-l! Din nou.

— De ce mă suni de pe telefonul lui Wrigley?

— E o poveste lungă. Mamă, poți veni înapoi?

— De ce? Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Da, sunt bine. Mă rog, m-am lovit puțin la picior. Dar nu-ți face griji. Trebuie să vezi ceva. În capelă.

Am multe întrebări în minte. Cum de s-a rănit la picior? De ce e Wrigley acolo? Ce făceau în capelă noaptea așa de târziu? Dar încerc să fiu calmă și rezonabilă.

— Vin acum.

Bag telefonul în buzunar. Mike se uită nedumerit la mine.

— Probleme?

— Fiica mea. Trebuie să mă duc acasă.

— Te duc cu mașina.

— Mersi.

Mă ridic și îmi dau seama că-mi tremură picioarele. Mă sprijin de marginea mesei. Pentru o clipă, când am văzut numărul necunoscut, am avut o premoniție îngrozitoare că ar putea fi *el*. Că a reușit cumva să dea de mine. Ca înainte.

Bărbatul care l-a ucis pe soțul meu.

Fratele meu. Jacob.

CAPITOLUL 35

Își pune capul pe paie. Stelele strălucesc prin mozaicul de găuri din acoperișul de fier ruginit. În hambar e frig, mizerie și miroase a bălegar de vacă. A dormit în locuri și mai nasoale. Și ea e aproape, atât de aproape că o simte.

Ceea ce face și mai frustrantă situația delicată în care se află. Glezna îi pulsează dureros. Crede că e luxată, nu ruptă. Însă tot e o problemă. Are gulerul murdar și costumul ponosit. Și o altă problemă – nu are bani. O fi aproape, dar ar putea fi și la un milion de kilometri depărtare. Simte cum îi crește furia. A ajuns așa de departe! Planificase totul până în ultimul amănunt.

•

Trenul lui ajunsese la timp la Saint Pancras. Coborâse într-o mulțime de necunoscuți care se împingeau. Crezuse că la Nottingham era aglomerat. Aici simțea nevoia să se urce la loc în tren și să se ghemuiască pe locul său.

La închisoare era multă lume, dar, în mare parte, stătea singur în celulă. Chiar și în sala de mese și în zona de recreere, fluxul de persoane era ordonat. Contactul fizic era limitat, căci unul accidental s-ar fi putut solda cu un nas spart sau ceva mai grav.

În gară era haosul de pe lume. Așa de mulți oameni îmbulzindu-se! Valizele târâte pe peron făceau zgomot. Vocile se spărgeau de acoperișul înalt și arcuit. Te asurzeau scrâșnetul frânelor de tren și ecoul robotizat al boxelor prin care se anunța mersul trenurilor.

A scrâșnit din dinți și a făcut un efort să meargă încet și cu calm prin mulțime, spre turnicheți. Aici a fost un pic buimăcit. La Nottingham, turnicheții fuseseră deschiși. Ce trebuia să facă?

— Domnule, aveți nevoie de ajutor?

A tresărit. O femeie scundă și brunetă în uniformă se uita la el.

— Sa, da, scuze. Nu călătoresc prea des.

— Aveți bilet? l-a întrebat cu blândețe.

A pescuit biletul din buzunar și i l-a dat. S-a uitat la el și a deschis turnichetul.

— Poftiți, domnule reverend.

— Mulțumesc. Domnul să vă aibă în pază!

S-a alăturat mulțimii care se îndrepta să coboare cu scara rulantă. Pe un afiș scria să stea pe partea dreaptă a scării. S-a supus instrucțiunilor. Se pricepea să respecte instrucțiuni.

Cei de la casa de bilete i-au fost de ajutor. Desigur. O uniformă – orice uniformă – îți aducea respect. Gulerul bisericesc reprezenta autoritatea. Oare de asta îi plăcea surorii lui? Sau era oare caracterul anonim? Nu erai cineva cu un guler bisericesc, ci un preot.

Se întreba dacă îl găsiseră deja pe preotul mort.

Era după-amiază târziu când s-a îmbarcat în trenul spre Sussex. Un tren mult mai mic, pe jumătate gol. S-a rezemat de fereastră și a privit cum trenul se îndepărtează cu un huruit de gloata londoneză, trece prin suburbiile întinse și apoi prin zona rurală. A simțit o împunsătură, o dorință ciudată. Trecuse așa de multă vreme de când văzuse câmpii, animale, cerul limpede!

O oră jumătate mai târziu, trenul a ajuns la gara Beechgate. Era doar un hangar și un peron îngust cu o bancă unde să stai. A fost singurul care a coborât. Oile pășteau pe câmpul de lângă șine. Dacă fusese dezorientat de haosul londonez, atâta spațiu și liniște erau și ele copleșitoare în felul lor. A privit în jur, trăgând aer în piept și uitându-se la cer. La cerul liber!

Pe un semn alb de lemn din fața gării, scria că mai sunt șaisprezece kilometri până la Chapel Croft. Nu era nicio stație de autobuz și mai avea doar 50 de cenți, oricum. Și-a îndreptat gulerul și a început să meargă.

Drumul era îngust și șerpuia. Nu exista trotuar, așa că mergea pe mijloc și sărea pe margine când auzea o mașină apropiindu-se. Din fericire, nu se întâmpla foarte des. Drumul era aproape părăsit.

După o oră, începuse să se întunece. Nu avea ceas – nu simțise nevoia în închisoare –, dar își dădea seama ce oră e. Probabil opt. A început să meargă mai repede. Nu voia să-l prindă noaptea pe drum.

Tocmai trecuse de o curbă a drumului, când a auzit mașina cum se apropie. Repede. În viteză. Mai rapidă decât celelalte. S-a întors și a văzut puțin din grilajul mare, apoi scârțâind frânelor când lua curba. S-a dat în lături, dar glezna i s-a sucit sub el și a căzut într-un șanț. Jeepul nu a oprit. Nici nu era sigur că șoferul îl văzuse.

Zăcea acolo în apa mocirloasă și împuțită a șanțului. Îl durea partea pe care căzuse. Iar glezna îi pulsa cu o durere cruntă, ceea ce era și mai rău. S-

a chinuit să stea în capul oaselor și apoi să iasă din șanț pe marginea drumului. Dar, când a încercat să se ridice în picioare, glezna l-a săgetat și s-a prăbușit din nou în genunchi. Nu putea merge. Ce să facă? Vedea în depărtare o fermă, printr-o spărtură din gardul viu. Mai departe, un hambar dezafectat pe câmpul următor. Avea să fie de ajuns.

A început să se târască spre el.

•

Acum închide ochii, dorindu-și să fi avut ceva să-i atenueze durerea. Poate că *are* glezna ruptă. Se ridică în capul oaselor și își suflecă pantalonul. Nu arată bine. E mai umflată ca niciodată, iar pielea întinsă e neagră, mov și roșie. Icnește și se lasă din nou pe paie.

•

Nu poate merge departe, cu glezna luxată. Și nimeni nu o să-l ia în mașină în halul în care arată, chiar dacă are guler bisericesc. Trebuie să se spele. Are nevoie de analgezice. Se întoarce și se uită prin spărtura căscată în peretele hambarului. De-a lungul câmpiei, se văd lumini aprinse la ferestrele de la fermă.

Porți un guler bisericesc. Spune-le că ai avut un accident. O să te primească.

Și apoi ce? Nu o să mai fac rău nimănui.

Dar o să aibă analgezice. Alcool. Poate și bani.

Nu. Ar putea avea și copii. Sunt nevinovați. Nu poate face rău oamenilor nevinovați.

Nimeni nu e complet nevinovat.

Glezna radiază durere. Încearcă să o ignore, dar degeaba. Se ridică în capul oaselor. Se uită la fermă. *Analgezice. Alcool.* Poate nu trebuie să le facă rău. Nu mult. Poate e suficient să-i lege. Până ia ce are nevoie. Cum altfel o să dea de ea?

Se forțează să se ridice în picioare.

CAPITOLUL 36

Mă așez în genunchi și luminez spărtura ce are circumferința unei mingi de fotbal. Sub biserică este o catacombă. Disting zidurile boltite. Spre stânga mea, sunt niște trepte de piatră. Și sicrie. Trei. Stivuite la întâmplare într-un colț. Lemnul pare să fi putrezit și să se fi strâmbat. Capacul de la un coșciug a crăpat și văd un craniu cum se uită chiorâș.

— Pot să arunc și eu o privire? mă întreabă Mike.

M-a însoțit afară din capelă, deși i-am spus că sunt bine și că n-am nevoie de ajutor. După ce i-am îngrijit piciorul lui Flo, care e julit foarte rău, dar nu rupt, din fericire, am lăsat-o cu Wrigley în casă, bând lapte și mâncând biscuiți. Presupun că nu-și pot face rău dacă au o cutie de biscuiți Hobnobs cu ciocolată.

Flo mi-a zis că i s-a părut că a văzut pe cineva intrând în capelă, așa că s-a dus să arunce o privire, s-a împiedicat și i-a intrat piciorul prin lespezile de piatră fărâmițate. Wrigley, care se întâmpla să fie în trecere (ca aproape toată lumea din sat), i-a auzit țipetele și i-a sărit în ajutor. Povestea e cusută cu ață albă, e mai șubredă decât podeaua capelei, dar interogatoriul mai poate aștepta pentru moment.

Îi dau lanterna lui Mike.

— Te rog.

Se lasă în genunchi și se uită prin spărtură.

— Uau, ce descoperire! Cât de veche crezi că e?

Mă gândesc.

— Rushton mi-a zis că biserica inițială a fost distrusă într-un incendiu. Capela a fost construită în același loc. Cu siguranță că intrarea spre catacombă a fost probabil astupată.

Deși de ce ai închide o catacombă veche? O catacombă privată ar fi un semn de prestigiu pe care familiile celor îngropați ar vrea să-l păstreze.

Mike încă se uită cu atenție la lespezile de piatră.

— Nu știu. Arată mult mai recent. Uite, piatra asta e mult mai subțire, mai nouă decât restul podelei. Și vezi că cimentul e mai proaspăt. E o cârpeală.

— Nu știam că ești expert în dale.

— Am multe talente!

— Și modestia nu e unul dintre ele?

Zâmbește larg.

— Bine. Am scris despre restaurarea bisericilor anul trecut în ziar.

Ridic o sprânceană.

— Cred că zilele tale trec tare repede.

— Au!

Mă uit la gaura din podea, iar mintea îmi lucrează febril. Dacă are dreptate și podeaua a fost reparată la un moment dat, atunci cum de nimeni nu a observat catacomba asta mare și nenorocită de sub capelă?

— Ce vrei să faci? mă întreabă Mike.

Oricât ar fi de tentant să iau un cric și să aflu acum ce se ascunde sub capelă, nu sunt sigură că mă voi face foarte plăcută puterii, și nu mă refer la Dumnezeu.

— Cred că trebuie să sun un zidar calificat pe care să-l pun să scoată cu grijă lespezile ca să putem cerceta în amănunt.

— Păi îți pot da o mână de ajutor…

Scoate telefonul.

— Încă mai am numărul zidarului pe care l-am urmărit pentru documentare.

— Super!

— Am ieșit să bem ceva de câteva ori după aia.

— Am înțeles.

Încerc să nu par surprinsă. Presupusesem că Mike era hetero, fiindcă fusese însurat cu o femeie înainte.

— E foarte pricepută, adaugă el.

— Da.

Ea. Jack, proasto! Ar fi trebuit să mă fi obișnuit cu presupunerile oamenilor.

— Ai AirDrop?

— Ăăă, da.

Scot telefonul care bipăie de la mesajul lui Mike. Apăs pe acceptă.

— Mersi.

— Ce crezi că e dedesubt? mă întreabă.

— Ei bine, catacombe ca asta erau construite sub biserici pentru cei bogați și influenți din sat.

— Da. Mormintele lor private, departe de toți țăranii.

— Exact.

Amândoi ne uităm în spate la criptă.

— Așadar nu ce e, ci cine?

•

Mă așez pe marginea patului lui Flo, ceea ce nu am mai făcut de când era mică. Stă rezemată de perne și piciorul bandajat îi iese de sub pătură. E albă la față și are cearcăne.

— Ești supărată pe mine?

— Nu, îi spun. Nu mai sunt. Doar îmi fac griji pentru tine. Vreau să te protejez.

— Știu, mamă. Dar nu mă poți proteja de orice. A fost un accident ce s-a întâmplat la capelă.

— Bine. Mă uit mai atent la ea. Și silueta după care te-ai ținut înăuntru?

Ezită. Am prins-o. Știam că e ceva ce nu mi-a zis.

— Bine. Te rog să-mi promiți că n-o să crezi că am luat-o razna!

— Promit.

— Credeam că am văzut altă fetiță, ca atunci, în cimitir.

— Aceeași fetiță.

— Nu, fata asta avea cap și brațe, dar era în flăcări și complet pârjolită. A fost groaznic.

Mă uit fix la ea. Fetele care ard.

— Nu inventez!

— Știu, zic oftând. Ești sigură că nu ți-a mai pomenit nimeni de povestea fetelor care ard? Poate Wrigley?

— De ce? Crezi că mi-a zis cineva ceva și mintea mea a halucinat?

— Caut explicații raționale. N-am crezut niciodată în fantome.

— Nici eu.

— Dar *te* cred.

Ceea ce nu mai adaug este că mai cred că ultimele săptămâni au fost traumatizante. Toate problemele din Nottingham. Mutarea subită aici. Flo nu mi-a dat motive să mă îngrijorez de sănătatea ei mintală. A fost mereu destul de echilibrată. Dar Jonathan se pricepea de minune să se prefacă. Și mai sunt terapeuți care sunt de părere că problemele de sănătate mintală sunt ereditare.

— Și ce o să facem? mă întreabă Flo.

— Nu știu.

— Exorcizare? Adică ai trusa.

Îi zâmbesc slab.

— Dacă sunt suflete pierdute și prinse aici pe pământ, nu cred că smulgerea lor violentă de aici, tocmai când sunt furioase, e cea mai bună cale, tu ce zici?

— Cred că nu.

— În popor se spune că fetele care ard li se arată celor care sunt în pericol.

— Și crezi că sunt în pericol?

Mă uit cu luare-aminte la piciorul ei.

— E un accident, repetă.

— Al doilea în două zile.

— Iar o luăm de la capăt. O să dai sigur vina pe Wrigley, nu?

— Te-ai văzut cu el de două ori și s-a întâmplat ceva rău.

— În seara asta m-a salvat.

— Și îi rămân recunoscătoare că te-a găsit.

— Dar?

— Dacă pe *el* i-ai văzut intrând în capelă?

— Nu era el.

— Bine, dar ce știi cu adevărat despre el?

— Stă în afara satului cu mama lui.

— Și?

— Nu l-am supus unui interogatoriu complet.

— Aș vrea să-i cunosc mama.

— Nu suntem iubiți.

Ridic din sprâncene.

— Nu e așa cum crezi, zice Flo.

— *El* știe asta?

— Da. Dar tu cu Mike, tipul ăla?

— Clar nu despre asta e vorba.

— I-ai zis?

— Suficient, domnișoară. Mă ridic. Mai vorbim de dimineață.

Se întoarce și se întinde să stingă lumina, apoi se oprește.

— Mamă, ale cui crezi că sunt cadavrele din catacombe?

— Chiar nu știu. Va trebui să așteptăm să vedem mâine. Odihnește-te. Crezi că o să poți dormi?

Cască.

— Fetele care ard bântuie doar capela, nu?

— Bănuiesc că da.

— Atunci ar trebui să pot.

— Noapte bună. Te iubesc până la stele și înapoi.

Așa îi spuneam când era mică.

— Te iubesc până la univers și înapoi.

— Te iubesc până la infinit și înapoi.

— Te iubesc până la Big Bang și înapoi.

Zâmbesc și mă duc până la baie. Fac un duș, mă spăl pe dinți și mă pregătesc de culcare. Mă simt epuizată, dar și la limită, de parcă aș fi pe muchie de cuțit. Ceva rău e pe cale să se întâmple. Sentimentul mă copleșește ca un vertij.

Ceva rău stă să vină.

Ating lanțul de argint de la gât. Și apoi mă duc în dormitor și îngenunchez lângă pat. Dar nu mă rog. Bag mâna sub saltea. Caut cu degetele și ating șipcile din lemn. Mă încrunt. Ridic salteaua și mă uit, fiindcă nu-mi vine să cred.

Cuțitul a dispărut.

CAPITOLUL 37

Rugăciunile nu ar trebui să fie egoiste. Așa mi-a zis Blake, mentorul meu. *Dumnezeu nu e recepționer. Nu stă după tine zi și noapte. Desigur, cere-I un sfat, dar, dacă ai nevoie de ajutor, trebuie să înveți să te descurci singură.*

Am încercat mereu să-i urmez sfatul. Și o altă învățătură biblică importantă: totul arată mai bine după un somn odihnitor, o cafea tare și o țigară.

Mă îmbrac, cobor, îmi fac o cafea tare și scot cutia cu tutun și foițe. Apoi duc totul sus, deschid fereastra de la dormitor și mă așez pe pervaz. Știu că nu e igienic și nici sigur să fumez pe fereastra de la dormitor, dar trebuie să mă gândesc și trebuie să dau niște telefoane. Aici e singurul loc unde pot să le fac pe amândouă.

Rulez o țigară și mă uit de-a lungul câmpiilor ce mărginesc drumul. Iarba strălucește de la rouă. Soarele e un disc argintiu pe cerul albastru încețoșat. E frumos, dar nu prea îmi ameliorează dispoziția.

Cuțitul a dispărut. Am verificat din nou când m-am ridicat din pat. Nu e sub saltea. Nu e în șifonier, nu e în valiză. Cum a putut să dispară? Cine să-l fi luat? Ei bine, practic, doar două persoane au fost singure în casă noaptea trecută – Flo și Wrigley.

Să-l fi găsit Flo? Să-l fi luat la fel cum îmi ia și ascunde tutunul? Poate pentru siguranța mea? Pentru că era îngrijorată în privința mea? Dar cum să-l fi găsit? De ce să se uite sub saltea?

Primul meu instinct a fost să o întreb pe loc, încă de noaptea trecută. Dar apoi m-am răzgândit. Era târziu. Eram amândouă obosite. Și, dacă nu l-a luat ea, atunci discuția ar fi devenit incomodă. De ce am ascuns un cuțit sub saltea? Și cine mai fusese în casă azi care să aibă prilejul de a-și băga nasul? *Wrigley*?

Mutarea asta trebuia să fie șansa noastră de a scăpa de probleme. De a evada. De a rezolva lucrurile. Dar nu dau decât peste mai multe griji și întrebări fără răspuns. Mă simt de parcă am călcat într-o baltă care se dovedește a fi ca nisipul mișcător și, cu cât încerc să ies, cu atât mai repede mă afund în mlaștină.

Scrisoarea de eliberare din închisoare încă zace în torpedou. Moartea reverendului Bradley îmi stă pe creier. Deși încerc să-mi spun că nu e nicio legătură între cele două, îndoiala rămâne. Și ce e cu obiectele misterioase lăsate aici pentru mine? Ca să nu mai vorbesc de tăieturile din ziar? Cine le-a lăsat? Ce mesaj încearcă să-mi transmită?

Trag mai tare din țigară și scot telefonul. În regulă. Primul lucru de pe agendă. Să sun zidăria și să o rog să afle ce e sub capelă și de ce nimeni nu pare să știe. E trecut de opt și jumătate. Poate că nu e deschis, dar merită să încerc. Sun și aștept să intre căsuța vocală dar, spre surprinderea mea, îmi răspunde o voce caldă, de femeie.

— Bună dimineața, TPK.

— Bună dimineața. Sunt reverendul Brooks de la Chapel Croit.

— ’Neața.

— Mă întrebam dacă ați putea să veniți să vă uitați la o podea avariată de la capelă?

— Da, desigur. Ce fel de stricăciune e? S-a spart, s-a crăpat?

— E o gaură mare în podea și o catacombă ascunsă dedesubt.

— Uau, asta sună interesant. Mi s-a anulat o lucrare în dimineața asta. Aș putea să ajung în jumătate de oră, e bine așa?

— Ar fi minunat. Mulțumesc.

— Ne vedem curând.

Las telefonul jos. Prima sarcină încheiată. Acum nu pot să-mi risc viața pentru trei liniuțe la telefon. Trebuie să sun. la BT și…

— Bună ziua acolo sus!

Tresar, mă clatin pe pervaz și mă prind de tocul ferestrei.

— Dumnezeule!

Mă uit în jos. Un bărbat chelios ce pare îmbrăcat cu o uniformă de la BT stă sub fereastra mea. Eram așa de preocupată că nu am auzit duba.

— Îl caut pe reverendul Brooks. Sunteți doamna Brooks?

Zâmbesc. *Mulțumescu-ți Ție, Doamne.*

— De fapt, sunt reverendul Jack Brooks.

— O, da. Eu sunt Frank de la BT.

— *Tu* ești efectiv răspunsul la rugăciunile mele.

•

Pe când Frank de la BT se ocupă de conexiuni și dă găuri în peretele din sufragerie, eu fac duș și mă îmbrac. Tocmai cobor, când Flo scoate capul cu

păr ciufulit pe ușa dormitorului.

— Ce e cu zgomotul ăsta?

— Este sunetul reîntoarcerii la civilizație.

— Internet?

— Da.

— Aleluia!

Mă uit la ea o clipă. *Cuțitul.*

— Ce-ți mai face piciorul?

— Mă doare un pic, dar e bine.

— Vrei cafea sau ceai?

— O cafea mi-ar prinde bine.

— Bine. Îți aduc o ceașcă sus.

Se uită bănuitoare la mine.

— De ce ești așa de drăguță cu mine?

— Pentru că te iubesc.

— Și?

— Îmi mai trebuie alt motiv?

Îi zâmbesc iubitoare.

— Te porți ciudat, îmi spune și se duce înapoi în camera ei. Cobor și îi fac o cafea cu lapte cu un cub de zahăr. Îmi bag capul în sufragerie să văd ce face Frank.

— Cum merge?

— Aproape am terminat aici, scumpa. Apoi trebuie să mă duc să verific conexiunea în sus, pe stradă.

Îi zâmbesc politicos și încerc să nu mă supăr că mi-a zis „scumpa”.

— Mersi. Nu pot să-ți zic cât de fericite vom fi că o să avem net din nou.

— Ce amuzant! Nu m-am gândit niciodată că un vicar folosește internetul.

— Din păcate, nu prea merge să trimiți rugăciuni la Sainsburys pentru cumpărături.

Se uită lung la mine, apoi râde jenat.

— Așa e. Bună, asta.

Se uită în jur.

— Știți, mi-l amintesc pe tipul de dinainte.

Desigur. Sat mic. Chiar și tipul de la BT e localnic.

— Pe reverendul Fletcher?

— Da, un tip decent. Ce păcat că s-a întâmplat nenorocirea!
— Da, e foarte trist.
— Credeam că avea să fie sfârșitul, ca să fiu sincer.
— A ce?
— Al capelei de aici.
— De ce?
— La un moment dat, era de vânzare.
Pe asta n-o mai auzisem.
— Serios?
— Da. După ce s-a pensionat Marsh, vicarul bătrân, capela a fost închisă mai bine de un an. Apoi, reverendul Rushton a demarat o campanie să o salveze. Au primit o donație mare și au decis să o deschidă.
— Ei bine, ce noroc! Cine a fost donatorul generos?
— Un tip de aici. Simon Harper. Nu mi se părea religios, dar cred că vorba de istoria satului, nu?
— Bănuiesc că da, îi zic.
— Exact. Se ridică în picioare. Mă duc să verific afară. Mă întorc într-un minut.
— În regulă.
Îi duc lui Flo cafeaua sus, cufundată în gânduri. Așadar, Simon Harper a făcut o mare donație bisericii. Rushton menționase că familia „făcuse multe” pentru biserică. Era clar că se referea la salvarea ei de la ruină. Dar mă întreb de ce oare? Ca să dea bine? Sau din cu totul alt motiv?
Bat la ușa lui Flo
— Intră!
Pășesc înăuntru. E întinsă pe pat cu căștile pe urechi. Îi pun cafeaua pe noptieră.
Ea murmură:
— Mersi.
Aștept. Mă vede că stau în prag și își dă căștile jos.
— Da?
Cuțitul.
— Voiam să te întreb ceva legat de noaptea trecută?
— Biiine?
— Când erai în casă cu Wrigley, ați fost tot timpul împreună?
— Da. De ce?
A răspuns prea rapid. Minte.

— Deci nu s-a dus la toaletă sau ceva.

— Poate. De ce mă întrebi?

Dau din umeri.

— N-a pus colacul jos.

— E o crimă?

— În casa asta, da.

Mijește ochii

— Ce vrei să întrebi *de fapt*?

Ezit. Nu vreau să-l acuz pe Wrigley fără dovezi și nu vreau să încep altă ceartă. Din fericire, sunt salvată de o bătaie în ușa de la intrare. Frank.

— Trebuie să răspund.

— Fă ce vrei. Își pune la loc căștile pe urechi.

Oricum, am primit răspunsul. Se pare că trebuie să mai port o discuție cu tânărul Lucas Wrigley. Cobor și deschid ușa, așteptându-mă să văd chelia lui Frank strălucind în soare. În schimb, în prag e o femeie tânără cu păr scurt care are un craniu tatuat pe braț ce i se zărește parțial de sub mâneca tricoului. Pare cunoscută.

— Bună din nou, îmi spune.

Și apoi îmi pică fisa. E aceeași tânără pe care am cunoscut-o la consiliul local. Kirsty?

— Bună, cu ce pot să te ajut?

— Sper să *vă* pot ajuta eu. Ridică o trusă mare de unelte pe care scrie „Zidarii TPK” într-o parte.

Zâmbește larg.

— Ziceați ceva de o catacombă ascunsă?

CAPITOLUL 38

Nu au copii.

Au însă un terier mic, alb cu maro, care ba stă la picioarele bărbatului, ba se uită la sandviciul cu șuncă pe care acesta îl mănâncă, ba se agită, lovind cu laba în ușa care dă spre sufragerie.

— Potolește-te, îi spune și îi aruncă o bucată de grăsime. Câinele se uită la ușă, se vaită și apoi se duce să mănânce șunca. *Cel mai bun prieten al omului*, se gândește el. *Sigur*. Devotamentul unui câine începe și se termină cu mâncarea. Deși, ca să fie sincer, terierul probabil nu prea înțelege de ce stăpânii lui nu îl vor mai plimba vreodată.

Se uită la ușă. Nu a vrut. Dar nu a prea avut de ales. Până când a ajuns la fermă, îi durea așa de tare glezna că abia putea să șchiopăteze. Chiar și dacă ar fi reușit să îi convingă să-l lase să intre, nu avea cum să se impună în fața lor. Avea doar elementul surprizei. Găsise toporul printre niște lemne afară, într-un șopron mic. Îi vedea pe cei din casă prin ușile terasei. Nici măcar nu fuseseră închise. Bătrâni. Prea încrezători. Nu erau conștienți de ororile ce puteau sta la pândă afară, chiar și aici, în pustietate.

Fusese rapid. Sângeros, dar rapid. Amândoi stăteau cu spatele la el și se uitau la televizor. Dintr-o lovitură, aproape o decapitase pe femeia cu păr cărunt și ondulat. Soțul ei, la fel de cărunt și de veștejit, dăduse să se ridice în picioare, dar îi despicase pieptul cu o lovitură de topor. Când l-a lovit ultima oară, aproape că i-a despicat craniul în două. Terierul schelălăise întruna isteric și apoi, când s-a întors spre el cu toporul din care picura sânge, fugise și se ascunsese în culcușul lui.

Se holbase la cadavrele căzute într-o baltă de sânge pe covorul ros de vreme. Durase câteva minute ca viețile lor să se curme. Dar s-a gândit că erau bătrâni. Deja își trăiseră viețile. Probabil mai aveau doar câțiva ani. Nu s-a simțit așa de prost. Fusese necesar.

Se dusese sus și devastase baia în căutare de analgezice. Un alt avantaj al faptului că erau bătrâni era că aveau dulăpiorul de medicamente ticsit. Luase patru tablete cu codeină și apoi coborâse ca să caute alcool. A găsit două sticle de sherry și una decentă de coniac, în dulapul din bucătărie.

Deschisese coniacul și luase câteva guri. În cele din urmă, se întinsese pe patul lor dublu și închisese ochii.

A visat. O casă, cândva, cu multă vreme în urmă. Sora lui mai mare. Cum se ghemuia în pat lângă el când plângea, cum îl lua în brațe și îi cânta despre ziua de mâine. Până în noaptea când l-a părăsit. Și nu s-a mai întors niciodată.

•

Își termină sandviciul și se întinde după ceașca de ceai. Apoi se răzgândește și ia sticla de sherry pe care a deschis-o mai devreme. Trage o dușcă și savurează arsura dulce de pe gât.

Are glezna încă roșie și neagră și mai umflată ca oricând. Pielea pare crăpată și e din ce în ce mai convins că *e* ruptă, până la urmă. Dar, după ce a luat pastilele și băutura, abia mai simte durerea.

E conștient că miroase destul de rău. Se gândește că trebuie să facă duș. Apoi o să ia Toyota bătrânilor și se va duce la Chapel Croft să arunce o privire. Are deja cheile pe masă. N-a mai condus de ceva vreme. Dar e o mașină nouă și speră că e automată. Bătrânii conduc de obicei automate, nu?

Iar se întinde după sherry… și se încordează. A crezut că a auzit ceva. Alt motor de mașină, cauciucurile scrâșnesc pe pietrișul de pe aleea de afară. Terierul fuge din bucătărie prin arcadă și în hol, lătrând. Se ridică de pe scaun și îl urmează. E o ferestruică lângă ușa din lemn de la intrare. Se uită.

Un Nissan argintiu e parcat pe alee. Pe lateral scrie „Firma de curățenie a lui Cathy”. Ce să facă? Nu poate să răspundă la ușă, dar probabil are cheie. Plus că terierul ăsta nenorocit latră ca turbatul. Futu-i!

Se uită și vede o femeie slabă – de vreo treizeci și cinci de ani, cu părul blond-închis –, ieșind din mașină. Privește înspre sufragerie. Toporul e încă înfipt în țeasta bătrânului. Se duce șchiopătând până în bucătărie și deschide sertarul cu tacâmuri. Alege un cuțit ascuțit de tăiat pâinea și se duce înapoi la ușa de la intrare, cu inima bătându-i ca un ciocan în piept.

Se uită pe fereastră. Femeia se duce la portbagaj și scoate un aspirator Henry Hoover și o cutie cu produse de curățat. Duce cutia până la ușă. Mâna i se strânge pe cuțit. Pune cutia jos pe prag, apoi se duce iar la mașină. Închide portbagajul și ia aspiratorul. Apoi se oprește, clar și-a amintit ceva. Deschide ușa din spate și scoate o tunică purpurie cu logo pe

care și-o pune peste tricou. Se uită lung. Pe bancheta din spate e un scaun de bebeluși.

Încuie mașina și vine spre ușă. Se uită în jos la cuțit. Apoi, la ușă. Vede că are lanțul scos. Îl pune la loc rapid. Apoi se dă în spate. Soneria sună. Terierul se bulucește la ușă, lătrând isteric. O aude spunând:

— Bună, Candy, ești bine?

Iar sună. Urcă scările și stă pe palier, în afara razei vizuale. O aude băgând cheia în ușă și deschizând-o. Se lovește de lanț.

— Bună… Roz, Geoff? Ați pus lanțul?

Câinele dă cu labele prin deschizătură.

— Bună, Candy. E-n regulă, iubita.

Iar trage de ușă. O aude țâțâind. De ce nu pleacă? Ce face? I se răspunde la întrebare când aude un mobil sunând în casă. Se oprește după cinci cicluri. Îi aude vocea de afară:

— Bună, sunt Cathy. Sunt în față, dar nu pot să intru, ați pus lanțul. Mașina voastră e aici. Sunteți bine? Sunați-mă! Acum o să plec, dar pot să mă întorc mai târziu. Bine. Pa.

Așteaptă.

— Pa, Candy. Bagă nasul înăuntru.

Închide ușa și el rămâne încordat cât îi aude pașii scrâșnind pe pietriș spre mașină. Câteva secunde mai târziu, mașina demarează din nou. Scoate un suspin de ușurare.

Intră în bucătărie și ia cheile de la Toyota. Din bucătărie, e o ușă care dă într-o parte a casei. O deschide și merge șchiopătând pe lângă fermă.

Nu poți să iei mașina.

De ce?

Pentru că e primul lucru pe care îl va căuta poliția când o să dea de cadavre.

Inima îi bate mai tare. Desigur. Acum nimeni nu știe cine e sau cum arată. Dar, dacă ia mașina, poliția o va căuta. Mașinile nu sunt ușor de ascuns, nici chiar dacă le dai foc.

Se uită în jur și apoi o vede. O bicicletă. Proptită de magazia de lemne. Se duce grăbit spre ea și își trece piciorul peste șa. Din pricina gleznei, abia reușește să pedaleze. Terierul latră și urlă disperat din casă – suficient de tare cât să facă un stol de coțofene să-și ia zborul cârâind de pe acoperiș. Ai fi trebuit să omoare și câinele.

Se uită în urmă la fermă și se gândește. Apoi iese cu bicicleta de pe alee, stârnind praful. Lătratul câinelui răsună în urma lui.

CAPITOLUL 39

— Credeam că lucrezi la Consiliul Local.

Mergem spre capelă de la mine de acasă. I-am spus lui Flo să-i zică lui Frank unde suntem, dacă are nevoie de mine.

— Pe bune, dau o mână de ajutor la cafenea, îmi spune Kirsty. Bunicii îi plăcea să bea cafeaua de dimineață pe când trăia, așa că am impresia că dau ceva înapoi comunității. La fel și cu clubul de tineret. Îmi plăcea să mă duc acolo când eram adolescentă.

— E super. Și asta e slujba ta cu normă întreagă?

— În mare. Conduc firma cu tatăl și cu fratele meu. Uneori avem un proiect mare, alteori stăm și ne uităm pe pereți.

— Am înțeles. Ei bine, mă bucur că v-am prins.

Deschid ușa de la capelă și intrăm.

Kirsty se uită în jur.

— Mereu mi s-a părut ciudat și înfricoșătorul locul ăsta. Se uită la mine. Scuze, fără supărare.

— E-n regulă. Zâmbesc. Ai dreptate.

Mergem pe culoarul naosului și ne uităm la gaura din podeaua capelei. Kitty trage aer în piept.

— Măiculiță! Asta da, dezastru.

— Mda.

— Nu mă refer doar la gaură, deși *e* varză, evident. Se așază în genunchi. E piatră. Cine a încercat să o repare a făcut o treabă de mântuială.

Deschide trusa, ia o daltă și începe să lovească piatra fărâmițată.

— Lucru de doi lei. Piatra e ieftină. Modernă, nu e autentică, iar cimentul e prost amestecat. Se încruntă. Nu înțeleg nici ce credeau că fac. Se pare că lemnul a putrezit sub podea aici. Nu ar trebui să pavezi peste o fundație putrezită. Podeaua va ceda iar. Din fericire, nu a căzut nimeni cu totul.

— Eu era cât pe ce.

Ne întoarcem amândouă. Flo stă în prag. Vine spre noi șchiopătând.

— Mi-a intrat piciorul prin podea.

— Rahat, face Kirsty. Ești bine?

— Da. Doar mi l-am julit, din fericire.

— Ai avut mare noroc. Toată bucata asta de podea ar fi putut ceda oricând.

Flo s-o așază într-o strană din apropiere.

— Frank a plecat? o întreb.

— Da. A zis că internetul ar trebui să funcționeze peste o oră.

— În regulă. Bun așa.

Kirsty se lasă pe vine.

— Bun. Întâi de toate, trebuie să scoatem toate lespezile astea ieftine.

— Atunci putem coborî? Aș vrea să mă uit la sicrie.

— Trebuie să mă asigur că totul e în regulă. Nu vrei să ți se prăbușească tot tavanul în cap. Luminează cu o lanternă în groapă.

— Văd niște trepte, continuă ea, deci cred că intrarea inițială e în stânga noastră. Tot nu înțeleg de ce a fost pavată în primul rând.

— Nici eu. Cât de recent crezi că a fost?

— Din câte văd, în ultimele câteva luni.

Luni? Deci cât timp mai era Fletcher. Deodată mă gândesc la schițele din cutie. Oare a descoperit catacomba? Poate a găsit o cale să coboare? Dar de ce să paveze la loc?

— Da. Kirsty ia un ciocan și altă daltă din trusă, precum și ochelari de protecție și o mască antipraf. Cred că mai bine vă dați în spate. Să-i dăm bice!

Sunetul făcut de dalta care lovește piatra răsună în capela goală. Reverberează prin mine, de parcă cineva dă cu dalta în oasele mele. Mă uit la Flo. Se strâmbă și își bagă degetele în urechi.

Kirsty iar izbește dalta cu ciocanul, apoi scoate o bucată de lespede de piatră.

— Nu ar trebui să mai dureze mult. Parcă e hârtie poroasă.

Din păcate, nu sună așa. Mă strâmb pe când lovește iar dalta cu ciocanul, în alt colț al podelei. De data asta, totul se fărâmițează și se surpă, creând o gaură și mai lată. Aud bucățile de piatră cum cad în catacombă.

Kirsty își dă masca jos și se uită la ce a făcut.

— În regulă, cred că, dacă ridic piatra asta mai veche de aici, putem scoate la vedere partea de sus a scării.

Se apleacă și încearcă să ridice piatra. Mă duc să o ajut.

— Cu grijă, îmi spune. Nu vreau să o avariem.

Reușim să o scoatem din cimentul desprins.

— Unu, doi, trei… spune Kirsty. Ridică!

Ridicăm piatra – spatele mă înțeapă – și o punem într-o parte.

— Uau! murmură Flo, când se apropie.

Ne uităm în gaură. Dând la o parte dalele de piatră, am scos la iveală o scară abruptă și neregulată care duce la tunelul boltit.

Kirsty se lasă pe vine și cercetează acoperișul tunelului cu lanterna.

— Restul fundației arată bine. Doar porțiunea asta pare să fi putrezit.

— În regulă, îi zic pe când scot propria lanternă din buzunar. Cobor eu prima. Flo, cred că ar trebui să rămâi aici.

— Nici să nu te gândești, își încrucișează brațele. Mergem împreună.

Nu are rost să mă cert cu ea. Privirea ei mi-e cunoscută.

Doar eu am inventat-o!

— Bine. Mergem împreună.

Aprind lanterna și cobor cu grijă pe treptele de piatră. Abia sunt suficient de late ca să pun jumătate din picior și nu am de ce să mă țin pentru echilibru, doar de peretele neted și jilav. Mă gândesc că la un moment dat cu siguranță a fost o ușă ascunsă.

— Aveți grijă unde puneți piciorul, le spun lui Flo și Kirsty, care sunt aproape în spatele meu.

Lanterna luminează doar patru sau cinci trepte în față. Umerii ating cărămida. Pe când mă apropii de partea de jos, catacomba se deschide. Mă îndrept și luminez. O aud pe Kirsty fluierând. Camera subterană este mică și îngustă. Tavanul se curbează deasupra noastră. Sunt trei sicrie stivuite sub o arcadă, într-o parte a catacombei.

Flo murmură.

— E fix ca în cărțile lui Bram Stoker.

Simt cum mă ia frigul. Ceea ce e ridicol, desigur. Sunt vicar. Am de-a face cu moarte și sicrie destul de des. Și totuși, aici în adânc, sub pământ, în întuneric…

— Deci e o criptă, remarcă Kristy.

— Da, așa sunt catacombele. Morminte de fițe pentru cei considerați de vază din sat sau din oraș.

Acum curiozitatea e mai puternică decât claustrofobia. Mă duc spre sicrie și le luminez cu lanterna. Sunt un pic mucegăite și strâmbe, dar doar cel de deasupra s-a deschis complet, dezvăluindu-și locatarul.

Sau poate locatarul încerca să iasă din răsputeri de acolo?

Dau deoparte acel gând foarte util și încerc să mă concentrez. Fiecare sicriu are deasupra o placă de alamă destul de ruginită pe care e gravat numele decedatului:

James Oswald Harper, 1531 – 1569. Isabel Harper, 1531 – 1570. Și, în cele din urmă, *Andrew John Harper, 1533 – 1575.*

Cripta familiei Harper. Însă ceva nu e în ordine. Ceva mă preocupă.

— Nu are sens, zic.

— De ce? mă întreabă Flo Tocmai ai zis că familiile bogate își puneau sicriele în catacombe.

— Da, dar, familia Harper a fost printre martirii de la Sussex, au fost arși pe rug pentru că nu s-au lepădat de religie.

— Așa e, confirmă Kristy. Numele lor sunt pe monument. L-am restaurat anul trecut.

Asta nu-mi dă pace. Numele de pe monument. Aceleași nume. Dacă familia Harper a fost arsă pe rug, de ce sunt îngropați aici?

— Când a avut loc masacrul de la Chapel Croft?

— Am învățat asta la școală, intervine Kirsty. Masacrul protestanților de la Chapel Croft a avut loc în noaptea de 17 septembrie 1556.

Arăt spre plăcile de pe sicrie.

— Atunci, de ce sunt diferite datele morții… peste un deceniu mai târziu?

Cu toții ne uităm la sicrie.

— Deci te gândești că nu au fost arși ca martiri? o întreabă Flo

— Nu par să fi fost.

Se pare că, la un moment dat, cineva a decis să rescrie istoria. Ceea ce e ușor. În secolul al XVI-lea, nu prea se consemnau bine faptele istorice. Și nu a zis Rushton că incendiul a distrus mare parte a arhivelor parohiei?

Iar istoria e scrisă de cei nemiloși.

— Dar *toată lumea* știe că familia Harper s-a numărat printre martirii din Sussex, spune Kirsty. E o chestie destul de importantă. Dacă nu e adevărat…

Lasă propoziția în suspensie.

Dacă nu e adevărat, atunci reputația familiei Harper ar fi pătată iremediabil. Ar putea să însemne chiar că *ei* au fost cei le-au trădat pe *fetele în flăcări* ca să-și salveze propria piele. Și asta *e* ceva foarte important într-

un sat. Oare Simon Harper știe că reputația familiei lui se bazează pe o minciună? De asta a „donat” oare bani bisericii? Ca să țină totul ascuns? Dar, dacă e așa, însemnă că cineva din sânul bisericii a fost complice la mușamalizare.

Mă uit la craniul lui James Oswald Harper. E într-o stare surprinzător de bună. Mă încrunt. Și apoi luminez interiorul sicriului. *Ce naiba?*

— Kirsty, poți să îndrepți lanterna aici?

— Desigur.

— Ce e? întreabă Flo

Nu răspund. Bag lanterna în gură și trag cu ambele mâini de lemnul crăpat al coșciugului rupt.

— Mamă, face Flo, părând îngrijorată. Ce faci?

Gem și trag din nou. Se aude un trosnet care răsună în încăperea mică și cade tot capacul sicriului din lemn. Mă dau în spate și apuc capacul rupt. Sicriul se dă într-o parte și din el cade un schelet.

Flo urlă. Chiar și Kirsty murmură:

— Căcat!

Mă uit la rămășițele de pe jos. Apoi mă uit la sicriu, unde mai e un schelet, mai descompus și maro. Asta am văzut. Un al doilea craniu. Un al doilea cadavru în coșciug.

— De… de ce sunt două? icnește Kirsty.

Bună întrebare. Mă las pe vine lângă primul sicriu. Doar un pic îngălbenit. Îmbrăcat cu sutana neagră a unui preot și cu un guler alb. De scalp mai atârnă câteva fir de păr blond. Și apoi mai văd ceva.

Pe un deget, este un inel gros de sigiliu.

Mă târăsc în față și ridic ușor degetele scheletului, uitându-mă mai cu luare-aminte la inel. Pe față e gravat un sfânt cu o cruce și o sabie în mână. Pe margine e scris în latină:

Sancte Michael Archangele, defende nos in proelio.

„Sfinte Arhanghele Mihail, ocrotește-ne pe noi în bătălie”.

Mă cuprinde un val de amețeală. Rămân acolo încremenită.

— Mamă? Vocea lui Flo pare îndepărtată. Ești bine? Ce ai găsit?

Dau din cap că da, dar nu sunt bine.

Cred că l-am găsit pe ucenicul care dispăruse.

Pe Benjamin Grady.

Se aude un zăngănit la fereastra ei. Niște degete scheletice zgârie geamul.

Merry s-a ridicat în capul oaselor în pat, clipind somnoroasă. Camera era plină de umbre. La fereastră se profila lumina lunii. Huruit, clic. Huruit, clic.

Nu degete. Pietricele. Pietre.

A mers tiptil prin cameră și a tras perdelele, uitându-se afară. făcut ochii mari când a văzut silueta de sub fereastră. Era Joy. A deschis-o larg.

— Ce faci aici?

— A trebuit să te văd.

— În toiul nopții?

— Era singura cale. Te rog.

A stat pe gânduri, apoi a dat din cap că da.

— Așteaptă acolo.

Și-a înșfăcat halatul și a ieșit tiptil din camera ei. Auzea sforăitul maică-sii. Băuse două sticle cu vin după ceai, așa că probabil dormea buștean. Însă Merry și-a dat seama că-și ține respirația, coborând încet și ieșind apoi pe ușa din spate. Simțea briza răcoroasă a nopții prin pijamaua subțire.

— Ce se întâmplă?

Joy a început să plângă cu sughițuri.

— Îmi pare așa de rău. Te-am dezamăgit.

Merry se uita panicată înspre casă.

— Nu plânge. Te rog.

Au mers pană la capătul grădinii și s-au așezat pe peretele dărăpănat, lângă puț.

— Am fost așa de proastă, suspina Joy. Credeam că e bun, dar e diavolul

— Cine? Despre ce vorbești?

Dar Joy doar clătina din cap.

— Știi despre ce vorbeam înainte? Să fugim de acasă?

Merry își amintea. Dar nu vorbiseră prea mult despre asta în ultima vreme. Abia se văzuseră.

— Credeam că te-ai răzgândit.

— Nu. Tot vrei să plecăm?

S-a gândit la mama ei. Starea ei se înrăutățea. Cu o noapte în urmă,

fusese convinsă că Merry era posedată și trebuia ca diavolul să iasă din ea. Merry fugise și se ascunsese în pădure când văzuse cada plină cu apă rece ca gheața.

— Da, a zis ea hotărâtă.

— Când?

S-a gândit.

— Mâine-noapte. Fă-ți o valiză. Ne întâlnim aici.

— Cu banii cum facem?

— Are mama niște bani ascunși pe undeva.

— Unde o să mergem?

Merry i-a zâmbit.

— Undeva unde n-o să ne găsească niciodată.

CAPITOLUL 40

I se pare că îi ia mult timp să ajungă pe bicicletă de la fermă până la periferia Chapel Croft, deși, pe un panou alb și degradat, scrie că e doar la opt kilometri depărtare.

Capul îi zvâcnește de la sherry (sau mai degrabă pentru că nu mai bea), iar glezna parcă îi e în flăcări. Se oprește de câteva ori ca să-și tragă răsuflarea și să-și frece glezna fără rezultat. Inflamația se întinde. Deasupra ciorapului, pielea e de un roșu-vinețiu care se întinde până sus, pe gambă. Dar trebuie să continue.

La un moment dat, se odihnește lângă un pârleaz. Vede un jgheab pentru oi pe partea cealaltă. Sare peste gard, își cufundă fața și bea. Apa e maro și acră, dar e destul de rece și îi potolește oarecum setea.

În cele din urmă, după ce trece de ultima cotitură, o vede. O capelă albă în depărtare. Asta trebuie să fie. Îi crește entuziasmul. Atât de aproape! Apoi vede rândul de mașini de poliție parcate afară; ofițeri în uniformă, un cordon de poliție pe drum. *Ce se întâmplă? De ce sunt aici? I s-a întâmplat oare ceva?* Lasă capul în jos și îi depășește pe bicicletă. Se oprește când e la o distanță scurtă, se dă jos de pe bicicletă, o pune pe piciorul de sprijin și se lasă pe vine lângă ea, prefăcându-se că meșterește ceva ia lanț cât trage cu ochiul spre capelă.

Și apoi o vede. Pentru prima oară în paisprezece ani. O vede ducându-se spre casă cu o femeie în vârstă, un bărbat înalt și o adolescentă. *Fiica ei*. Îl copleșesc emoțiile. Șoc. Fiica arată așa de mult ca ea când era mică. Ușurare. E aici și e bine. Confuzie. *De ce e așa de multă poliție?*

Nu are cum să fie legat: de ce a făcut la fermă. E prea devreme să fi găsit cadavrele. Dar are un presentiment. A făcut-o de oaie. Ar fi trebuit să stea în hambar. Nu în drumul oamenilor. Așa, nimeni nu ar fi pățit nimic. Singurul avantaj pe care-l are încă e că nimeni nu știe cine e sau cum arată. Dar nu va dura. Și nu prea poate trece neobservat, cu hainele sale sfâșiate și murdare și cu glezna roșie și umflată. Are nevoie de un loc unde să nu iasă în evidență. Să se adune. Să pună la cale un plan.

De ce? Dacă te iubește, nu contează cum arăți. De ce ți-e frică?

De nimic! Nu i-e frică de nimic. Vrea ca totul să fie perfect. Trebuie să

fie. Sau…

…s-ar putea să te respingă din nou. Oare o să te părăsească?

Nu. A comis o faptă gravă. A făcut o greșeală. Dar acum ea a avut timp. Să-l ierte. La fel cum a iertat-o și el.

Se suie înapoi pe bicicletă și pleacă. De data asta, nu se oprește până nu e în partea cealaltă a satului. Nu e nimeni pe drum. Doar câmpii și vaci de ambele părți. Și o poartă în stânga. Ruginită, cu lacăt. Un drum desfundat și năpădit de buruieni duce departe de drumul principal și dispare în niște tufișuri sălbatice. Vede în depărtare, printre ramurile întinse, vârful unui acoperiș degradat.

Duce bicicleta până la poartă. După ce stă o clipă pe gânduri, o aruncă peste gard. Apoi sare și el.

Fiecare oraș, sat și suburbie are clădiri abandonate. A aflat asta de când a stat pe străzi. Locuri care, dintr-un motiv sau altul, nu au fost revendicate de nimeni sau pe care, ca să fie mai precis, nu vrea nimeni să le revendice.

Chiar și în cele mai afluente cartiere, va exista o reședință care rămâne goală și nu se vinde niciodată. Poate din cauza formalităților sau a birocrației sau poate pentru că unele clădiri refuză să fie locuite. Pereții lor au absorbit prea multă durere și suferință. Sunt ticsite cu așa ceva. Se scurge din fiecare cărămidă crăpată și din podeaua strâmbă. De nelocuit, neprimitoare. Nu intra! Nu ești bine-venit! Stai departe!

Ca locul ăsta.

Se uită la casa în paragină. Ferestrele înnegrite se uită chiorâș la el, acoperișul prăbușit parcă e o frunte încruntată. Ușa se cască precum un urlet tăcut.

Merge prin iarba înaltă spre intrare. Se uită din prag și apoi pășește înăuntru. E întuneric în casă. Deși soarele e sus pe cer, lumina nu scaldă și camerele. Umbrele sunt prea adânci, întunericul e prea cuprinzător.

Nu-l deranjează. Nici mirosul, nici cutiile strivite și mucurile de țigară de pe jos sau desenele ciudate de pe pereții de sus.

Zâmbește.

E acasă.

CAPITOLUL 41

— E greu să fiu cu totul sigur, dar cu siguranță *pare* a fi același inel.

Detectivul Derek, în civil, pune la loc poza pe masa de la bucătărie și își scoate ochelarii. E un bărbat înalt, bonom, care se apropie de șaizeci de ani. Arată mai degrabă precum cineva care plantează legume, nu care anchetează crime.

— Așadar, e el? Grady? Joan se uită la el peste cana cu cafea, cu ochi strălucitori.

Am sunat-o imediat după ce am dat telefon la poliție. A insistat să vină imediat cu mașina. „N-am mai avut parte de atâta adrenalină de când mi-a intrat cineva în sufragerie cu tot cu căruța trasă de cal”.

Derek îi zâmbește lui Joan.

— Poate Grady a dat cuiva inelul sau i s-a furat.

Pufnește batjocoritor. Încerc să nu zâmbesc. Uneori tânjesc să fiu suficient de bătrână ca să fiu necioplită fără să-mi pese.

— E foarte probabil ca scheletul să fie al lui Benjamin Grady, recunoaște el. Dar nu putem spune cu siguranță decât după ce echipa de criminaliști va analiza oasele și hainele.

Mă uit pe fereastră. Un ofițer de poliție în uniformă păzește intrarea în capelă și altul stă pe trotuar, lângă poarta de la cimitir. Au pus un cordon de poliție pe drum. Mai devreme, mă uitam la echipa de criminaliști cum intră în capelă împreună cu un fotograf care avea o lampă circulară cu el. Mi-i imaginez punând indicatoare, făcând poze, strângând probe. Mă îndoiesc că a mai fost atâta agitație la capelă de la perioada cu martirii. Flo stă în fața cimitirului, uitându-se la tot ce se petrece și făcând poze pe ascuns cu telefonul.

— Grady a dispărut în urmă cu treizeci de ani, continuă Joan. În mai 1990. Imediat după ce au dispărut și două localnice, Merry și Joy. Știați?

— Sunt la curent cu cazul.

— Mai căutați și alte schelete în capelă?

— Celelalte din catacombă par să fie istorice.

— Va fi redeschis cazul? insistă ea.

— Dacă nu avem probe noi…

— Aveți un preot mort într-o catacombă a bisericii. De câte probe mai aveți nevoie?

De data asta, pufnesc eu, tare, de mai că scot cafea pe nas!

Derek zâmbește reținut.

— Acum nu e de ajutor să speculăm. Însă vom avea nevoie de numele tuturor celor care au lucrat aici sau au avut acces la capelă în ultimii treizeci de ani.

— Arhivele bisericii sunt într-un dulap în birou, îi spun. Dar nu sunt sigură că sunt date atât de vechi.

— Reverendul Marsh a fost vicar din anii ’80 până în urmă cu cinci ani, intervine Joan. Are sindromul Huntington și e foarte bolnav, dar e posibil să fi păstrat niște documente.

— Aaron, fiul lui, e paznic, adaug. Ar putea să vă ajute. Fac o pauză. Și reverendul Rushton e vicar la biserica învecinată din Warblers Green de aproape treizeci de ani.

Derek notează tot.

— Mulțumesc. O să vorbim cu amândoi.

Închide carnețelul, se întoarce spre mine și zice:

— Sigur a fost un șoc.

— S-ar putea spune și așa.

— Ce primă săptămână de pomină!

— A fost cu siguranță… plină.

— Dacă vă mai amintiți ceva, asta e cartea mea de vizită.

Mi-o întinde și o bag în buzunar.

— Mersi.

Îl însoțesc până la ușă și mă uit cum se duce grăbit spre capelă. Arunc o privire prin cimitir. Și apoi înjur. Ofițerul de pe drum pare să fie distras de întrebările câtorva săteni curioși. Între timp, cineva într-un MG vechi a parcat în spatele mașinilor de poliție, stă pe asfalt și face poze cu telefonul.

Merg pe cărare spre Mike Sudduth, care îmi zâmbește și îmi face cu mâna.

— Ce cauți aici? îl întreb fără menajamente.

Zâmbetul i se șterge.

— Ăăă, e meseria mea. Un schelet ascuns în cripta unei biserici? E o știre importantă pentru ziarul local.

— Cine ți-a zis de schelet? îl întreb. Nu, stai, lasă-mă să ghicesc. Kirsty

cumva?

Are prezența de spirit să se prefacă a fi stânjenit.

— Parcă a adus vorba. Scuze, nu și-a dat seama că e secret.

— Sigur.

Se uită nedumerit la mine.

— S-a întâmplat ceva?

— Adică în afară de toate astea?

Îi arăt cordonul poliției.

— Scuze. Ce întrebare stupidă am pus!

Oftez. Sunt nedreaptă. El își *face* treaba. Dar poliția și presa îmi stârnesc amintiri neplăcute.

— Uite ce e, e un pic cam copleșitor acum pentru mine.

— Îmi închipui. Au idee al cui e cadavrul?

— Nu.

— Deci nu e Benjamin Grady, ucenicul care a dispărut în urmă cu treizeci de ani?

Mă uit lung la el.

— Nu comentez.

— A fost ucis?

— E un interviu cumva?

— Nu. Ei bine…

Îmi încrucișez brațele.

— Chiar nu știu nimic. Așa că mai bine ai face poze și ai pleca. În regulă?

Se întunecă la față.

— În regulă!

Mă întorc și mă duc înapoi pe cărare și în casă. Am procedat prost. Nu-mi pasă acum. Joan ridică privirea pe când intru în bucătărie?

— E totul bine?

— Da, bine. Reușesc să schițez un zâmbet. Mai vrei cafea?

Clatină din cap.

— Nu, ar trebui să plec. Ai suficiente pe cap acum.

— Nu trebuie să…

— Am învățat ceva în optzeci și cinci de ani: să nu stai prea mult în casa omului.

Se ridică încet, apoi se uită pe fereastră.

— M-am înșelat în privința lui Grady, murmură ea.

— Cum?

— În toți anii ăștia, am crezut că e implicat în dispariția fetelor. Dar, dacă e mort, atunci iese din ecuație, nu?

— Bănuiesc că da.

Se întoarce și îngrijorarea i se citește pe chip.

— Dar cineva știa că Grady era acolo jos. Posibil chiar cineva din sânul bisericii. Mă atinge cu una din mâinile osoase. Ai grijă, Jack.

•

— Ce crezi că a pățit?

Flo s-o uită la mine peste castronul cu paste. E trecut de șapte seara. Poliția și echipa de criminaliști au terminat la capelă în urmă cu mai bine de o oră. Pe ușă e încă banda galbenă a poliției și mi s-a zis să țin ușa încuiată.

Împung cu furculița o bucată de broccoli.

— Cine?

Își dă ochii peste cap.

— Cadavrul din criptă. Grady?

Îmi ia o clipă să răspund.

— Cred că e de competența poliției să afle.

— Nu ești curioasă?

— Desigur.

— O fi fost ucis?

— Nu cred că s-a suit de unul singur în sicriu.

— Cine ucide un *vicar*... Deodată se oprește și se uită cutremurată la mine. Iartă-mă, mamă, n-am vrut…

Reușesc să-i zâmbesc slab.

— E-n regulă. Și, ca să-ți răspund la întrebare, oamenii ucid din tot felul de motive diferite. Pe unele le putem înțelege. Pe altele nu.

O pauză lungă. Flo tot împinge pastele în castron.

— Dacă cineva face ceva rău înseamnă că e malefic?

— Asta e ideea lui Iisus despre iertare.

— Nu vorbesc de Iisus sau Dumnezeu. Te întreb ce crezi *tu.*

Las furculița pe masă.

— Cred că, dacă *faci* ceva rău e diferit *de a fi* rău. Cred că toți putem comite rele, să facem rău. Depinde de împrejurări, de cât de mult suntem presați. Dar, dacă te simți vinovat, dacă ești în căutarea iertării, a izbăvirii,

atunci nu ești om rău. Cu toții ar trebui să avem șansa să ne schimbăm, să ne revanșăm pentru greșelile făcute.

— Chiar și cel care l-a ucis pe tata?

Am mai vorbit doar o dată când avea șapte ani despre ce i s-a întâmplat lui Jonathan. Mama unei prietene murise recent de cancer. Flo voia să știe dacă tatăl ei fusese și el bolnav și murise. Deși fusesem tentată să mint și să-i zic că da, îi răspunsesem la întrebări cât m-am priceput de bine și a părut să fie suficient. Flo era așa de mică atunci când a murit Jonathan că nu și-l amintește bine și cred că asta a ajutat-o să se distanțeze de tot ce privește moartea lui. Dar recunosc că uneori m-am întrebat – și da, mi-a fost groază uneori – când va începe să pună mai multe întrebări.

— Da, îi zic cu grijă. Chiar și el.

— L-ai vizitat la închisoare ca să-l ierți?

Ezit.

— Trebuie să-ți dorești iertarea. Trebuie să vrei să te schimbi. Cel care l-a ucis pe tatăl tău nu a putut.

— Mi-ai zis că era dependent de droguri.

— Da.

— Așa că, poate odată ce renunța la droguri, s-ar fi putut schimba.

— Poate că da. De ce mă întrebi acum? Ce te apasă?

— Nimic…

— Știi că poți vorbi cu mine.

— Știu.

— Are legătură cu Wrigley.

Și intră în defensivă.

— De ce spui asta?

— Mă întrebam…

— Iar o luăm de la capăt. Nu îl placi, nu?

— Nu m-am hotărât încă.

— Din cauza distoniei?

— Nu.

— Crezi că nu e normal, că nu e suficient de bun.

— *Nu.* Și nu-mi pune cuvinte în gură.

— M-a salvat noaptea trecută.

Aș vrea să-i zic: *Pentru că dădea târcoale pe la capelă, sigur nu punea ceva bun la cale,* dar nu o fac.

— Flo, nu eram sigură dacă să aduc vorba, dar noaptea trecută mi-a dispărut ceva din cameră.

— Ce?

— Cuțitul din trusa de exorcizare. Tu și cu Wrigley erați singurii din casă.

Face ochii mari.

— Și crezi că l-a luat *Wrigley*?

— Păi presupun că nu l-ai luat *tu.*

— Nu. Dar nu e ca și cum e singurul care l-ar fi putut fura. Ai fost plecată toată noaptea. Eu eram prinsă în capelă. Casa nu era încuiată. Ar fi putut intra oricine.

Are dreptate.

— Dar de ce să intre cineva să fure un cuțit?

— De ce l-ar fura Wrigley?

— Nu știu.

Mă pironește cu privirea. Pe față i se citesc durerea și nedumerirea, iar inima mi se frânge. E așa de greu când ai cincisprezece ani! Vrei să crezi că lumea e în alb și negru. Dar ca adult îți dai seama că oamenii sunt în nuanțe de gri. Toți prinși la mijloc, bâjbâind.

— Flo…

— Nu l-a luat, da? Crede că e stupid să ai cuțite după tine. *Bine?*

Nu, nu e bine. Dar nu pot dovedi nimic. Nu acum.

— Bine.

Își trage scaunul de la masă.

— Mă duc în cameră.

— N-ai terminat.

— Nu mi-e foame.

Mă uit neajutorată cum iese cu pași apăsați din bucătărie. Scara scârțâie și aud o ușă cum se trântește sus. Super. Îmi trec mâinile prin păr. Nu prea ne certăm de obicei. Dar, de când am venit aici, parcă totul se destramă, viața mi se deșiră în jur. Iau castroanele, arunc pastele nemâncate în coș și le pun în chiuvetă.

Am nevoie de o țigară. Iau cutia, îmi rulez una repede la masa din bucătărie și deschid ușa din spate. Pășesc afară și apoi mă dau înapoi.

E ceva pe prag. Două păpuși din crenguțe. Mai mari decât celelalte și în poziție așezată, cu picioarele întinse și brațele răsucite. Pe capul unei

păpuși au fost împletite fire de păr blond și pe al celeilalte, de păr castaniu. Și se mișcă ușor dintr-o parte în alta, de parcă sunt frământate.

Ce naiba?

Mă aplec să le iau de jos cu inima bătându-mi ca un ciocan în piept. Pe când o fac, ceva gras și alb iese dintr-o păpușă și cade pe jos.

— *Rahat!*

Le las să cadă iar, urlând dezgustată și frecându-mi mâinile de blugi.

Sunt pline de viermi.

CAPITOLUL 42

În dormitor e cald și sufocant. Stau goală pe cearșaf. Transpirația mi se scurge pe gât și printre sâni. Încerc să mă întorc ca să găsesc o porțiune mai răcoroasă pe care să mă întind. Nu pot. Încheieturile și gleznele îmi sunt legate de pat. Sunt captivă. Prizonieră.

Și vine cineva.

Aud cum urcă scările. Se apropie din ce în ce mai mult. Mă cuprinde panica. Încerc să-mi eliberez încheieturile, dar degeaba. Mă uit cum apasă clanța. Ușa se deschide. Intră un necunoscut în straie negre, la gât are ceva alb și într-o mână ceva ascuțit și argintiu. Un cuțit.

Îi aud cum șoptesc:

— *Sancte Michael Archangele, defende nos in proelio.*

„Sfinte Arhanghele Mihail, ocrotește-ne pe noi bătălie”.

Ridic privirea, implorând. Vă rog, nu! Dați-mi drumul, vă rog! Se apleacă peste mine. Le văd fața în întuneric și mă cuprinde groaza când îmi dau seama că nu au chip. Doar o masă de viermi care fojgăie…

Nuuu!

•

Tresar și mă trezesc dezorientată, atingând lenjeria de pat năclăită de sudoare. Mă întorc pe cealaltă parte. E 5:33. Îmi pun blugii pe mine și cobor tiptil. În loc să scot cutia cu tutun, iau cheia grea de fier, deschid ușa și merg pe cărarea scurtă spre capelă. Soarele e un disc argintiu palid pe cerul cețos. Simt aerul cald pe brațele goale. Simt miros de iasomie, un vag iz de bălegar și de iarbă uscată. Îmi aduce aminte de o altă dimineață, cu multă vreme în urmă. Când am stat marginea drumului, speriată, singură, întrebându-mă unde să mă duc.

Poliția mi-a zis să nu las pe nimeni în capelă, dar nu a menționat dacă nici eu nu am voie să intru. Întorc cheia în broască și împing ușa. Înăuntru e răcoare, din fericire. Merg de-a lungul naosului și mă așez într-o strană spre capăt. Intrarea în criptă se cască în întuneric. Banda galbenă a poliției încă-i înconjoară marginea. Mă uit. Ultimul loc de odihnă al lui Benjamin Grady. Cum de a ajuns aici? Și cine a știut?

Cine își ascunde păcatele nu va propăși, dar oricine le mărturisește și

renunță la ele va găsi milă.

Mă întorc spre altar, plec capul și mă rog.

După o vreme, mă simt mai calmă, refăcută. Credința nu e o resursă inepuizabilă. Poate seca. Chiar și preoții trebuie să se realimenteze. În cele din urmă, mă ridic în picioare, îmi fac semnul crucii și părăsesc capela.

Știu ce am de făcut.

•

Expresia „cutie cu bomboane” ar fi putut fi inventată pentru a descrie casa familiei Rushton. Cărămida roșie și caldă strălucește în soarele dimineții. Acoperișul de paie e fără cusur. Geamurile mici cu vitralii sunt scăldate în lumină și florile cățărătoare se întind pe zidurile casei. E între biserica din Warblers Green, pe de o parte și, pe cealaltă, un pârâu ce șopotește pe lângă barul din partea locului – Black Duck.

Îmi dau seama de ce îi place așa de mult lui Rushton. Și de ce ar face orice să-și apere traiul lipsit de griji de aici.

Când deschide ușa, fața lui zâmbitoare e sobră, chiar și cârlionții par tufliți. Nu pare surprins să mă vadă.

— Intră. Clara tocmai a ieșit la plimbare.

Mă conduce într-o bucătărie mare scăldată în lumină, din capătul casei. Ușile franțuzești deschise dau într-o grădină luxuriantă în care înfloresc flori viu colorate. Se simte o briză răcoroasă ce mai atenuează, din fericire, căldura zilei.

— Cafea?

— Nu, mersi.

Se așază la masă în fața mea și îmi zâmbește trist.

— Înainte să mă întrebi, am vorbit deja cu poliția… și îți datorez scuze.

— Știi de criptă?

— Da. Dar, așa cum le-am zis și polițiștilor, nu aveam habar de schelet. A fost un șoc îngrozitor, îmi spune el clătinând din cap.

— De cât timp știi?

Oftează din greu.

— Reverendul Marsh mi-a zis când am început. Mi-a zis că descoperiseră cripta cu un an în urmă, când reașezau niște dale de piatră stricate. Dar nu avea de gând să spună nimic pentru că ar fi afectat reputația familiei Harper.

— Pentru că strămoșii lor nu erau martiri?

Dă din cap că da.

— Ți se poate părea ciudat, dar înseamnă mult aici, în Chapel Croft. Chiar și acum sunt respectați descendenții martirilor. Cei fără strămoși sunt văzuți ca niște rude sărace.

— Dar adevărul e cu siguranță mai important decât mândria unei familii?

— Cred că și eu am zis cam același lucru. Reverendul Marsh m-a întrebat cine cred că plătise pentru reparațiile la acoperiș. Cine a sponsorizat petrecerea de la biserică? Cine a plătit pentru rechizite și echipamente pentru clubul de tineret?

— Familia Harper.

Dă din cap că da.

— În fiecare an fac o donație însemnată bisericii. Ca să-i conserve istoria.

— Așadar ai fost de acord să mușamalizezi totul.

Iar oftează adânc.

— Am fost de acord să nu dau nimic *în vileag*.

Dar o minciună prin omisiune tot minciună e. Și apoi, mă întreb dacă am căderea de a judeca pe altcineva.

— Cine mai știe? îl întreb.

— Până foarte de curând, doar eu, Aaron și Simon Harper. Face o pauză. Dar apoi, reverendul Fletcher a început să cerceteze istoria capelei.

— A găsit o copie a planului arhitectural?

— Da. Era foarte entuziasmat că ar putea exista o criptă secretă. Aaron a venit într-o dimineață la capelă și văzuse că ocupase jumătate de podea și găsise vechea intrare.

— Ce ai făcut?

— Am încercat să-l conving să nu spună nimănui. Dar simțea că atât cripta, cât și sicriele erau o descoperire istorică importantă. Așa că l-am rugat pe Simon Harper să discute cu el. A părut să conteze ce i-o fi zis. Fletcher a fost de acord să nu spună nimic și, la scurtă vreme, și-a depus demisia.

— Pur și simplu?

— Da. Am vorbit apoi cu un mozaicar să acopere intrarea. Credeam că s-a terminat.

— Și apoi Fletcher s-a sinucis?

— Din păcate, da.

— Tot mai crezi că a fost sinucidere?

— Da. Vorbește pe un ton hotărât și iritat. Nu poți crede că a fost ucis din cauza criptei?

— Poate că da, dacă cineva ar fi știut ce se ascundea acolo. Poate că erau îngrijorați că se apropiau prea mult.

Rushton clatină din cap.

— Știu satul, localnicii. Nimeni nu e capabil de crimă.

— Cadavrul din criptă sugerează altceva.

Înainte să poată răspunde, îl întreb:

— Crezi că Marsh știa că acolo e cadavrul?

— Poliția m-a întrebat același lucru și o să-ți spun ce le-am zis și lor. Marsh a fost un om onorabil. Profund religios. De ce ar fi mușamalizat o crimă?

Chiar, oare de ce? Mă gândesc la șirul evenimentelor. Probabil că Marsh a descoperit cripta cam atunci când a dispărut Merry, iar Joy și Grady (chipurile) au părăsit satul. La un moment dat, înainte să fie pavat, cadavrul lui Grady a fost ascuns acolo. Era o perioadă mică. Și un număr mic de suspecți, asta, dacă nimeni altcineva nu știa de criptă în afara prelaților.

— Joan mi-a zis de dispariția lui Merry și a lui Joy. Chipurile, Benjamin Grady a plecat din sat tot cam pe atunci. Numai că acum știm că nu a fost așa. Ar putea fi oare cele două evenimente legate?

— Nu văd cum. Fetele au fugit de acasă.

— Așa să fie oare?

— Jack, te rog oprește-te! Ridică tonul. E roșu la fața. Așa s-a întâmplat și cu Matthew. Joan fabulează. A devenit obsedat. Și amândoi știm cum s-a sfârșit.

Mă uit la el, întrebându-mă dacă nu e cumva o amenințare voalată.

Inspiră, încearcă să zâmbească, dar nu mă mai duce de nas personajul reverendului vesel.

— Îți înțeleg interesul. Evident că ai întrebări. Dar trebuie să lăsăm ancheta în seama poliției. În vremuri ca astea, trebuie să fim toți uniți. Pentru binele Bisericii și al satului.

— Și pentru binele familiei Harper?

— Chit că-ți place sau nu, într-un sătuc precum Chapel Croft, avem nevoie de o familie ca a lor. Afacerea lor a creat multe locuri de muncă.

Donează asociațiilor caritabile…

— Înțeleg. Dar, încercând să mulțumești o familie, ai mușamalizat o infracțiune.

Poate nu doar una.

Rushton se uită lung la mine.

— Jack, tu nu ai căutat să ascunzi niște mici adevăruri ca să-ți faci ție sau altcuiva viața mai ușoară?

— Nu e vorba despre mine.

Mă ridic. Ar trebui să plec.

Dă să mă conducă.

— E-n regulă. Mă descurc.

Ies din casă și sunt iar în soarele cald și strălucitor. Am parcat mașina la umbra unui copac, mai în jos de casa familiei Rushton. Chiar și așa, când mă sui la volan, parcă sunt într-un cuptor cu microunde. Deschid geamurile. Mi-e cald, sunt furioasă și, ce e mai rău, dezamăgită. Îmi plăcea de Rushton. Voiam să am încredere în el. M-am înșelat.

Mă pregătesc să plec când o văd pe Clara pe drum. Are o pereche de pantaloni scurți pe ea și bocanci de drumeție în picioare. Pe umăr duce o geantă din pânză. Pieptul i se ridică. Are ochii roșii. Plânge. Ceva îmi spune să mă duc să o consolez. Ceva îmi spune să nu o fac. S-a oprit intenționat în fața casei. Nu vrea să o vadă soțul ei.

Desigur, ar putea fi multe motive pentru care e supărată. Dar, ținând cont de descoperirea recentă de la capelă, nu mă pot gândi decât la unul. Grady. Și nu verși lacrimi amare pentru cineva care ți-a fost doar prieten.

Mă uit cum se șterge la ochi, cum își aranjează părul cărunt și deschide poarta. În clipa aceea îi cade geanta de pânză de pe umăr și se deschide larg.

Înăuntru sunt multe crenguțe.

CAPITOLUL 43

Flo pune un carton pe fereastra din baie și îl fixează în piuneze. Maică-sa a plecat, așa că a decis să developeze a doua rolă de film câtă vreme e singură în casă.

S-a gândit că așa mai uită de griji, dar nu a prea ajutat-o. Nici nu e de mirare! A fost terorizată de fantome în flăcări, aproape a murit când a căzut prin podeaua capelei și apoi a descoperit o mulțime de schelete vechi și un vicar mort în criptă. Doar o săptămână obișnuită în Salem, nu?

Iese cu grijă din cadă – piciorul stâng îi e încă amorțit – și aranjează tăvile de developare pe vasul de toaletă și pe podea. Pe de o parte, ar vrea să plece dracului de aici, să se întoarcă în Nottingham unde să aibă parte de niște normalitate. Dar, pe de altă parte, îi place ciudățenia. E mult mai bine să dea peste schelete într-o criptă decât să găsească seringi folosite pe pragul bisericii. Și poate mai e un motiv pentru care ar vrea să rămână. Un motiv brunet cu ochi verzi. *Wrigley.*

Îi place băiatul. Și, deși nu e vreo domnișoară la ananghie, el *chiar* a salvat-o noaptea trecută. Dar poate avea încredere cu adevărat într-un băiat care i-a mărturisit că a încercat să dea foc ultimei școli la care a fost? E destul de grav. Și cuțitul? I-a spus mamei că nu avea cum să-l ia, dar nu poate să fie total sigură. Se îngrijorează, o sâcâie. Poate că de asta s-a enervat așa de tare pe maică-sa. Nu a vrut să admită că ar putea să aibă dreptate.

Reușiseră să nu se ia la harță la micul dejun în dimineața asta. Ca să fie sinceră, mama ei păruse epuizată și Flo s-o simțise un pic prost. Lui Flo nu-i place să existe o stânjeneală între ele, dar maică-sa e așa de *circumspectă* cu Wrigley! Flo nu înțelege de ce nu-i poate da o șansă. Poate că ar fi la fel cu orice alt băiat care i-ar plăcea lui Flo Dar simte că e ceva mai mult. Ceva legat de faptul că sunt *aici.*

Flo își dorește să aibă pe cineva cu care să discute despre tot ce i se întâmplă. Se gândise să îi dea un mesaj lui Kayleigh, dar apoi și-a dat seama că nu ar ști ce să spună. Tot ce se întâmplă aici e foarte diferit de Nottingham. Parcă sunt lumi separate.

Când a reușit în cele din urmă să le dea mesaj prietenilor ei pe Snapchat

în cafenea, cu o zi în urmă, s-a simțit ciudat de detașată de toate chestiile pe care le turuiau. Totul i se păruse neimportant, neinteresant. Și simțise că nici lor nu prea le păsase de ce le spusese despre Chapel Croft. Leon nici măcar nu se prefăcuse că e interesant. Era prea ocupat să îi spună ultimele bârfe: o fată dintr-a unsprezecea e borțoasă, profesorul de chimie fusese văzut într-un parc, fumând iarbă, și două fete pe care le știa erau într-o relație. În cele din urmă, își dorise să nu le fi scris nimic. În loc să se simtă mai apropiată de ei, parcă se îndepărtase și mai mult.

Oftează și își înșiră echipamentul. Apoi se oprește. I s-a părut că aude ceva. Un bubuit. Din nou. Cineva bate la ușa de la intrare.

Dumnezeule! Ce mai e acum?

Trece peste tavă, deschide ușa și coboară. Merge pe vârfuri prin sufragerie și se uită printre perdele. O siluetă costelivă în negru stă afară, sărind de pe un picior pe altul. Se gândește o clipă. Apoi se duce înapoi pe hol și deschide ușa.

— Încep să cred că o să apari dacă mă uit în oglindă și îți spun numele de trei ori.

Wrigley zâmbește larg.

— Ce amuzantă ești.

— Ce cauți aici?

— Voiam să văd cum te mai simți. Și m-am gândit că ai vrea asta. Îi întinde un iPhone vechi. E de rezervă. Trebuie doar să pui o cartelă SIM.

— O, mersi.

— Am șters ce era pe el noaptea trecută.

— În caz că aș găsi ceva incriminatoriu?

— De fapt, e cel vechi al mamei…

— Nu o deranjează că-l împrumut?

— Poate că nu i-am spus. Dar n-o să observe. Era într-un sertar. Are un spasm și își dă părul negru din ochi. Ești bine?

— Da. Mersi.

— Super. Bine.

Ea ezită. Mama ei n-ar fi încântată să-l invite pe Wrigley în lipsa ei, dar i-a adus un telefon și ar fi urât din partea ei să-l țină afară. Și oricum maică-sa e plecată.

— Vrei să intri puțin?

— Nu pot sta prea mult, dar da, intru puțin.

Ea se dă la o parte și Wrigley intră pe coridorul mic. Se uită jenați unul la altul.

— Developam niște poze.

— În regulă.

— Vrei să vii să vezi?

— Da, ar fi marfă.

O urmează pe scări. Ea se oprește în capăt.

— Încearcă să nu atingi nimic, te rog.

— Bine.

Deschide ușa puțin și intră amândoi. Ea o închide din nou și aprinde lumina de siguranță.

— Deci asta e camera ta obscură? o întreabă Wrigley.

— E ceva temporar, îi spune. Trebuie să găsesc o soluție mai bună pe termen lung.

— Nu, adică e mișto.

Se uită în jur.

Ea ia tubul în care e rola de film și o scoate.

— Nu trebuie să o faci în beznă, nu?

— Nu, e un film alb-negru, așa că nu e sensibil la lumina roșie. Dacă era color, trebuia să scot filmul într-o geantă sigilată.

— Nu știam că se mai face așa.

Se apropie cât ea desfășoară filmul.

— Nu știu foarte mulți. E o artă pe cale de dispariție. Toată lumea vrea totul imediat. De ce să faci toate astea când poți face o poză cu telefonul pe care să trânteşti un filtru?

— Și de ce o faci?

Taie negativele.

— Îmi place să nu am răspunsul imediat. E ceva în așteptare, când nu știi cum o să iasă lucrurile. Mi se pare mai interesant să văd cum se developează pozele decât să fac sute de poze pe telefon și apoi să le las pe un computer și să nu mă mai uit la ele niciodată.

Se întoarce. Wrigley e fix în spatele ei. Cam prea aproape.

— Ai dreptate, o aprobă el. Totul e cam de unică folosință zilele astea. Nu mai sunt apreciate anumite lucruri… așteptarea.

Se uită la el. Lumina roșie îi transformă fața într-un chip de personaj *anime* ciudat, iar părul negru și ochii verzi sunt mai intenși ca niciodată.

Căcat, se gândește ea. *O să*... și deodată se întâmplă. Buzele lor se ating și se simte bine, și ciudat, și pasionant în același timp. El o sprijină cu spatele de perete. Mâinile lor se împreunează și el le pune deasupra capului ei. Simte ceva ce îi cuprinde încheietura. Prea târziu. Își dă seama că e firul de la lumină. Aude un clic.

— Rahat!

Lumina puternică și fluorescentă scaldă baia. Nu, nu, nu. Se întoarce și trage din nou de fir ca să închidă lumina. Doar câteva secunde, însă…

— Negativele.

Îl dă la o parte pe Wrigley și se duce glonț la rola de film.

— Îmi pare rău… se bâlbâie el.

Vede deja jumătate din negative complet dizolvate. Rahat.

— O să fie bine?

— Nu, sunt făcute praf.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să…

— Nu e vina ta. Nu contează.

Dar conta. Negativele erau praf, iar momentul – orice ar fi fost – s-a dus.

— Ar fi bine să plec.

— În regulă.

Se duce spre ușă.

— Stai. Știi, nu e ca și cum nu vreau… sau că nu-mi place de tine.

— Da. Își târșâie picioarele și tremură. Atunci lasă-mă să mă revanșez.

— Cum?

— Hai să ne vedem în seara asta.

— Unde?

— La casa de lângă pădure.

— Nu știu…

— De ce?

— Ce-i spun mamei?

— Spune-i că mergem la clubul de tineret.

Stă pe gânduri. Lui Wrigley îi vibrează telefonul. Îl scoate din buzunar și se uită.

— E maică-mea. Trebuie să plec.

— În regulă.

— Ne vedem în seara asta?

— Cred că da.

— La șapte.

— Bine.

— Ai încredere în mine, da?

— D… a… Dar dacă suntem atacați de zombi…

Zâmbește larg.

— O să aduc o lopată.

•

Se înșelase în privința pozelor. Doar jumătate erau distruse. Pe restul le poate salva. Le pune sub aparatul de mărit, apoi le bagă în lichidul de developare. De fapt, e posibil ca lumina să le dea un efect interesant. Uneori un defect poate crea ceva frumos.

„Stai naibii departe de Wrigley”.

Dar nu poate. Uneori nu ai de ales.

Când a terminat în cele din urmă, coboară la parter. Îi e sete. Ia un pahar și se duce la bucătărie. Dă drumul la apa rece și apoi icnește și se dă înapoi cu inima bătându-i ca un ciocan în piept.

E un bărbat afară, lângă fereastra de la bucătărie, care se uită în casă.

E neîngrijit, murdar și are cearcăne. Imediat ce o vede, se dă înapoi, se întoarce și se îndepărtează cu pas întins.

Fără să se gândească, Flo pune jos paharul, se duce glonț la ușă, o descuie și iese afară ca o furtună. Se uită în jur, mijind ochii în soare. Îl vede dispărând în spatele casei, în cimitir.

— Hei!

O ia la goană după el. E pe la jumătatea potecii, șchiopătând printre pietrele de mormânt. Pare să aibă glezna luxată, nu poate fi sigură, dar pare și să aibă tunică de vicar.

O pornește pe deal după el și scurtează distanța între ei când se lovește cu piciorul de ceva ce iese din pământ. Se împiedică, ridică instinctiv mâinile în aer, dar se izbește de pământ. Îi iese tot aerul din plămâni. Durerea îi săgetează piciorul rănit.

— Auuu! Căcat!

Stă acolo o clipă, încercând să-și recapete suflul. În cele din urmă se ridică în picioare, dar bărbatul a dispărut spre câmp, pe după zidul mic de piatră. N-o să-l mai prindă din urmă acum. Chiar dacă ar reuși, ce ar fi plănuit să facă? Nici măcar n-are telefonul să sune la poliție. Nu e cel mai bun plan al ei. Dar a înfuriat-o ceva la el, felul în care se holba.

Se ridică în capul oaselor pe iarba uscată și se întoarce să vadă de ce s-a

împiedicat. E același rahat de piatră de mormânt culcată la pământ de care aproape s-a împiedicat cu o zi în urmă. Cea pe care era să o pozeze când a fost distrasă de fata fără cap și brațe.

Se uită urât la piatra de mormânt, de parcă i-a pus piedică înadins și apoi mai vede ceva pe jumătate ascuns în iarba lungă. Se întinde și o ia de jos. E o poză într-o ramă pătată. O adolescentă și un băiețel. E cunoscută, dar nu-și dă seama de unde. Și apoi își amintește. E aceeași poză din casa veche și dărăpănată. Se încruntă? Oare a scăpat-o pe jos vagabondul? Oare a furat-o din casă? Poate că asta căuta aici – oare de asta dădea târcoale casei?

Se uită mai atent la poză. Mai e ceva. Ceva de care nu-și dăduse seama până atunci. E cam ciudat, dar… simte fiori reci pe șira spinării.

Fata din poză seamănă izbitor cu ea.

CAPITOLUL 44

Emma Harper nu pare încântată să mă vadă. Am senzația că știe că mi-a zis prea multe ieri la bar, dar nu-și mai amintește ce anume. Evident că nu ar trebui să fiu cu adevărat aici. Probabil nu la asta s-a referit Rushton când a zis să fim toți uniți. Dar m-a izbit ceva pe când plecam de la casa familiei Rushton. Fletcher a petrecut mult timp și a depus eforturi să cerceteze istoria capelei și a fetelor care au dispărut. Și totuși, a fost suficient un cuvânt al lui Simon Harper, ca Fletcher să nu sufle o vorbă și să demisioneze. Mă întreb ce i-a spus mai exact Simon Harper.

— Scuze pentru deranj, îi spun.

Ține ușa întredeschisă, pregătită să mi-o trântească în nas.

— Mi-e teamă că nu e un moment bun. Sunt destul de ocupată…

— De fapt, voiam să vorbesc cu Simon.

— Cu Simon? E la fermă.

— E-n regulă dacă mă duc după el?

— Te pot ajuta cu ceva?

— Are legătură cu capela. Cu cripta.

Se uită la mine fără expresie. Evident că Simon nu i-a pomenit nimic soției sale de cripta ascunsă.

— Dacă-s chestii legate de biserică, e probabil mai bine să discuți cu Simon. Să-l sun să aflu unde e sau dacă se întoarce. Se uită în jur. Cred că am telefonul sus. Intră.

Urcă grăbită scările. Intru în holul masiv. Prin ușile din stânga, o văd pe Poppy jucându-se cu păpușile pe jos, în seră. Nu ridică privirea când intru. Din nou mi se pare foarte solemnă și totuși ciudat de copilăroasă. De obicei, la zece ani, iPadul ia locul păpușilor.

Mă duc și mă las pe vine lângă ea.

— Bună.

Nu ridică privirea.

— Ce te joci?

Dă din umeri.

— Sunt păpușile tale preferate?

Dă din cap că da.

— Cum se numesc?
— Poppy și Tara.
Tara. Fetița care a murit.
— Sunt prietene?
— Cele mai bune prietene.
— Se joacă mult împreună?
— Tot timpul.
— Mai ai și alți prieteni?
— Nu. Nimeni nu vrea să se joace cu mine.
— De ce?
— Le e frică să nu moară ca Tara.
Mă uit la ea și mă cuprind fiori reci.
— Reverend Brooks?
Tresar și apoi mă ridic în picioare când o văd pe Emma pe hol.
— Simon e în țarcul oilor. Poți să te duci acolo sau să aștepți aici.
— Mă duc acolo. E după colț?
— Da.
— Mersi.
Mă duc spre ușă. Și mă opresc. O pușcă cu aer comprimat e sprijinită de suportul de umbrele.
— E o pușcă cu aer comprimat?
— O, da. E a lui Tom.
— Cine e Tom?
— Vărul lui Rosie. Sunt sus acum și se joacă pe Xbox.
— Îi place să tragă cu ea, nu?
— Vânătoarea e un stil de viață la țară.
Îi zâmbesc slab.
— Așa se pare.

•

Merg pe cărarea plină de noroi, îndepărtându-mă de fermă, spumegând de furie. Pușca ar putea fi o coincidență. Dar nu cred. Nu într-un sat ca ăsta. Tom e cel care a împușcat-o pe Flo Dar oare a fost un accident? Familia asta e capabilă de orice. Mă gândesc iar la Poppy. E clar traumatizată încă de moartea celei mai bune prietene. Dar mai e ceva, ceva în *neregulă* în această casă. E ceva instinctiv. Dar am experiență când vine vorba de familii disfuncționale.

Văd hambarul. E din tablă și degradat. Mirosul de bălegar și de legume putrezite persistă în aer. Intru. Sunt rânduri de țarcuri de oi pe fiecare parte a hambarului. Simon Harper, cu o haină Barbour pe el și cu cizme de cauciuc în picioare, le pune paie proaspete cu furca.

— Bună? îi strig eu.

Aruncă paiele într-un țarc, pune furca în suportul de metal și se șterge pe haină.

— Reverendule Brooks, cărui fapt datorez plăcerea vizitei tale?

— Voiam să vorbim despre capelă.

— Ce e cu ea?

— Am găsit cripta ascunsă.

— Remarcabil! Se întoarce și ia furca din nou. Astup-o din nou!

— Poftim?

— M-ai auzit. Astup-o din nou! O să plătesc pentru podeaua nouă și orice altceva mai are capela nevoie.

— Nu pot…

— Ba poți. Eu dețin cripta. Sunt strămoșii mei.

— Și, odată ce sunt îngropați, devin proprietatea bisericii.

Se întoarce spre mine.

— Dețin mare parte din capela aia nenorocită. Astup-o din nou și o să mai scriu alt cec pentru dioceză.

— Mă tem că n-o să pot face asta.

Înfige furca în stiva de paie.

— Care *e* problema ta?

— Problema e că am găsit un cadavru ascuns în criptă. Pare să fie Benjamin Grady, un tânăr ucenic dat dispărut acum 30 de ani.

Se întoarce.

— *Poftim*?

— Nu știai?

— A A

— Sigur că nu știam, în mă-sa. *Dumnezeule!* Își trece o mană prin păr? Și ce, a fost ucis?

— Așa pare.

— Super. Presupun că va apărea în toată presa.

— Probabil, îi spun, dându-mi seama că nu m-am gândit la asta.

— Poți să faci cumva să nu apară numele de Harper?

Mă uit la el.

— A fost găsit un cadavru și ție îți pasă de așa ceva? E bine de știu ce priorități ai.

— *Prioritățile* mele sunt familia și afacerea mea. Și e posibil ca ambele să fie distruse.

— De ce e așa de important ca strămoșii tăi să fie martiri? S-a întâmplat cu sute de ani în urmă.

Zâmbește amar.

— Fac parte din istorie ca *martiri.* Ca lași care au renunțat la religia lor ca să-și salveze pielea nu reprezintă nimic. *Numele* de Harper nu înseamnă nimic. Reverendule, știi ce greu e să ai o afacere la țară?

— Nu.

— Al naibii de greu. Avem succes datorită reputației. Suntem aici de generații întregi. Oamenii au încredere în noi.

— Și sunt sigur că vor avea în continuare.

— Nu știi cum sunt satele precum Chapel Croft. N-ai avea cum să-nțelegi.

— Nu mă cunoști.

— Știu cum sunt cei ca tine.

— Cei ca mine?

— Băgăcioșii! Îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

Face un pas spre mine.

— Știu tot ce s-a întâmplat cu fetița aia de culoare la ultima ta biserică.

Remarc determinantul de prisos.

— Ai primit o tăietură din ziar?

— Da. Râde batjocoritor. Nu prea ți-a ajutat să-ți bagi nasul pe acolo, nu?

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Asta ai făcut cu reverendul Fletcher? L-ai intimidat? Amenințat? De asta a fost de acord să nu zică nimic de criptă?

Clatină din cap.

— Îmi plăcea Matthew, era un tip de treabă, dar încăpățânat. Așa că i-am pus în vedere că și el avea anumite secrete pe care și-ar fi dorit să le protejeze.

— Cum ar fi?

— O relație de care nu voia să afle nimeni.

Îmi amintesc ce îmi zisese Joan de scriitoare.

— Cu Saffron Winter?

Râde neplăcut.

— Poate că asta voia să știe oamenii.

— Nu înțeleg.

— Saffron Winter nu prea era genul lui Fletcher, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Sunt sigură că oile *înțeleg ce vrea să spună.* Dar acum sunt curioasă.

— Deci cu cine era?

CAPITOLUL 45

Casa veche în stil victorian e la o milă și ceva depărtare de capelă. Poate a fost cochetă înainte. Acum grădina e năpădită de buruieni și neglijată, tocurile ferestrelor au putrezit și, dacă ar sufla vântul mai cu putere, coșul care se clatină s-ar prăbuși.

Stăm în salonul din spatele casei. E întuneric și ticsit de lucruri. Cutiile cu provizii medicale acoperă mare parte din masă.

Pe un dulap și un bufet sunt cărți, reviste și conserve. Mai și miroase. A instituție. Seamănă cu duhoarea din cantinele școlare sau din spitale. Mâncare expirată, urină, fecale.

Încerc să nu-i plâng de milă lui Aaron. Dar e greu.

— O să înțeleg dacă vrei să-mi dau demisia, îmi spune cu severitate.

— Aaron, nu vreau să-ți dai demisia. Deși mi-aș fi dorit să-mi fi spus de criptă.

— Îmi pare rău, credeam că fac ce e mai bine pentru biserică.

— De asta ți-ai ascuns și relația cu Matthew?

Se uită lung la mine. Îi văd cum i se mișcă mărul lui Adam când înghite.

— Nu-mi pasă de orientarea ta sexuală, îi spun cu blândețe.

Dar îmi pasă că Simon Harper s-a folosit de ea ca să-l intimideze pe Fletcher să nu sufle o vorbă despre criptă.

— *Poftim?*

— Simon Harper a aflat cumva de relația voastră. Matthew și-a dat demisia pentru că Simon Harper l-a amenințat că dă totul în vileag.

Îi tremură fața și se uită în jos.

— Nu… nu știam.

— Cred că Matthew a vrut să te protejeze, deși nu e nicio rușine ca două persoane de același sex să fie într-o relație.

— E un păcat.

— Iisus nu spune nicăieri în Biblie că homosexualitatea e un păcat.

— În Vechiul Testament…

— Vechiul Testament e un rahat. E plin de misoginie, de tortură și inconsecvență. Iisus a propovăduit iubirea. Orice formă de iubire.

Zâmbește încurcat.

— Reverendule, și dacă ți-aș spune că nu a fost iubire? Ci doar sex. Iisus ce are de spus?

— Nu cred că le-ar păsa nici lui Dumnezeu, nici lui Iisus.

— Dar multora din sat le-ar păsa.

— Oamenii sunt adesea mai deschiși la minte decât credem.

Dar îmi dau seama că nu sunt așa de sigură imediat ce scot cuvintele pe gură. Nu aici, în Chapel Croft.

Aaron clatină din cap.

— Tata m-a crescut după ce a murit mama. Mereu a fost un părinte bun, blând, răbdător. Dar are valori tradiționale. Nu m-ar accepta niciodată. Și nu-l pot dezamăgi. A pierdut totul. Cum pot să-i iau ultimul lucru pe care îl mai are – mândria pentru propriul fiu?

Oftez. Înțeleg. Oamenii trebuie să se simtă vinovați pentru că „trăiesc în minciună”, dar cine nu a ascuns anumite lucruri celor pe care îi iubește? Nu vrem să-i rănim. Nu vrem să le vedem dezamăgirea din privire. Spunem că iubirea e necondiționată, dar foarte puțini dintre noi suntem dispuși să o punem la încercare.

— Aaron, îi spun încetișor. Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar crezi că tatăl tău avea cum să știe de cadavrul din criptă?

Ezită. Îl văd cum cântărește situația. În cele din urmă îmi spune:

— Mă aștept să rămână între noi ce urmează să-ți spun.

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Într-o noapte, când aveam vreo patru ani, m-am trezit când l-am auzit pe tata că se întoarce acasă.

— De unde?

— Nu știu. Tata nu se ducea nicăieri noaptea. Era foarte neobișnuit. Am coborât pe furiș. Îl vedeam în bucătărie. Se dezbrăcase de haine – nu-l văzusem niciodată fără sutană – și le băga în mașina de spălat de parcă nu voia ca mama să vadă. Și plângea, ceea ce mi s-a părut ciudat.

— Era pe vremea când au dispărut fetele și Grady?

— Nu pot fi sigur de dată.

— Ai spus ceva poliției?

Clatină din cap.

— *Nu,* pentru că îl *știu* pe tata. Nu ar putea să facă rău nimănui. Și-a devotat întreaga viață Bisericii, comunității și familiei. De ce ar risca tot ca să mușamalizeze o crimă?

E o întrebare bună și nu sunt în stare să-i dau un răspuns.

În schimb îl întreb:

— Pot să-l văd?

Se uită la mine o clipă. Și apoi dă din cap că da. Mă conduce pe hol înspre o ușă pe jumătate deschisă. Mirosul devine mai greu de suportat.

— L-am mutat jos cu câțiva ani în urmă și am transformat camera din față într-un dormitor pentru el.

Aaron împinge ușa și pășim înăuntru.

Camera e mare. Mai multe corpuri de bibliotecă se întind pe un perete. Pe un alt perete e o cruce mare. În centrul camerei reverendul Marsh stă pe un pat de spital. Aud salteaua ortopedică fâsâind când se unduiește ca pacientul să nu facă decubit. Simt mirosul acru de urină de la cateter, mirosul vag al scaunului de W.C. Îmi sunt cunoscute aceste mirosuri de când mă duceam la aziluri de bătrâni și spitale.

Marsh e o umbră palidă și slabă. Părul negru e acum alb și fin ca vata de zahăr. Venele îi ies în evidență pe sub piele. Are ochii închiși și pleoapele subțiri ca hârtia îi tremură ușor în somn.

— Îl țin pe somnifere, îmi spune Aaron încetișor. Doarme mult. Doar acum simt că e împăcat.

— Are dureri?

— Nu prea. E mai degrabă frustrare, frică. E încă suficient de conștient să înțeleagă că îi cedează corpul, că devine o temniță de carne și de sânge. E prins în el. Neajutorat.

Din altă cameră, sună un telefon. Aaron face o mică plecăciune.

— Scuze. Cred că e cineva de la spital.

Dau din cap că da și apoi mă duc spre pat. Mă uit în jos la Marsh. Mă gândesc din nou cât de nepregătiți suntem pentru boală și bătrânețe. Cum înaintăm înspre ele fără să știm, ca niște lemingi spre muchia prăpastiei. Ne dăm în vânt după bebeluși care gânguresc, dar ne e groază săi privim la bătrânețe.

— Îmi pare rău, îi șoptesc. Mi-aș dori ca lucrurile să se fi întâmplat altfel.

Deschide ochii. Tresar. Îi întâlnesc pe ai mei și se măresc. Ridică o mână de pe cearșaf și arată cu degetele noduroase.

— E-n regulă. Sunt…

Din gât îi iese un geamăt gâlgâit. Încearcă să vorbească, dar parcă s-ar

îneca.

— Meh… Meeehhh.

Mă dau în spate cu picioarele tremurându-mi. Ușa se trântește și Aaron vine ca o furtună.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău. S-a trezit și s-a pus pe strigat.

— Nu vede multe fețe noi. E probabil doar șocul.

Se duce lângă tatăl lui și îl ia ușor de braț.

— E-n regulă, tată, E în regulă. Ea e reverendul Brooks, noul vicar.

Marsh încearcă să-și tragă brațul.

— Meh, meh.

— Poate ar trebui să aștept afară, îi spun și ies în grabă din cameră.

Stau în hol ca să mă adun și tot mă simt zguduită. Privirea din ochii lui. Strigătul înecat. Câteva minute mai târziu, Aaron mi se alătură și închide ușa în urma lui.

— E mai calm acum.

— Bine. Îmi pare rău că l-am supărat.

— Nu a fost vina ta. Își drege glasul. Apreciez vizita și sprijinul tău.

Ne zâmbim stânjeniți.

— O să plec.

Aaron mă conduce pe hol. De-abia aștept să ies din casa asta acum. Mirosul, tristețea, amintirile. Dar, în prag, Aaron ezită.

— Reverend Brooks?

Mă uit întrebătoare la el.

— Cred că tata ar fi putut ascunde un cadavru doar dacă încerca să protejeze pe altcineva.

— Pe cine?

Ni se întâlnesc privirile.

— Asta-i întrebarea, nu?

CAPITOLUL 46

Ce intrigi complexe ne place să țesem! Numai că nu o facem cu adevărat. Suntem mai degrabă muște fără noroc decât păianjeni și nu vedem capcana lipicioasă în care am intrat decât când e prea târziu.

Parchez în fața capelei și merg pe cărarea înclinată spre casă.
În prag mă opresc. Gâtul mă furnică. Senzația aia ciudată pe care o ai când te simți urmărit. Mă întorc și mă uit la șosea și la câmpiile din jur. Nu sunt mașini sau oameni. Se aude zgomotul îndepărtat al utilajelor agricole. Nimic altceva.

Poate sunt doar agitată, cu nervii întinși la maximum.
Creierul încă procesează informația nouă. Îmi schimb presupunerile făcute. Deși nu în privința lui Simon Harper. E tot o jigodie. Și mai am sentimentul ciudat că sunt pe cale să aflu toate răspunsurile, dar nu sunt sigură dacă vreau cu adevărat.

Mă încrunt, mă mai uit o dată în jur, apoi deschid ușa.

— Hei!

Niciun răspuns. Bag capul în sufragerie. Flo e întinsă pe canapea cu picioarele pe un braț și se uită în telefon. Ridică privirea.

— Bună.

— Ți-a fost dor de mine?

— Nu prea.

— Minunat!

Și să picioarele jos și acum e în capul oaselor.

— Mamă, iartă-mă pentru ieri-seară.

— Și pe mine.

Mă așez pe marginea canapelei.

— Uite ce e, nu vreau să fiu una din mamele alea băgăcioase, care te tratează ca pe un copil.

— Nu ești… în marea parte a timpului. Uneori ești. Puțin.

Zâmbesc.

— Sunt *mamă* și sunt bătrână. O să-ți vină greu de crezut, dar am fost și eu adolescentă odată și am făcut multe prostii.

— De genul?

— Nu-ți dau muniție!

Zâmbește larg.

— Dar, ca mamă, datoria mea e să încerc să te protejez, continui.

— *Sunt* în siguranță. Știu că vrei să mă aperi, dar trebuie să ai încredere și în judecata mea.

— Uneori îți faci prieteni care te bagă în belele.

Ridică din sprâncene.

— Nu Wrigley m-a băgat în belele. Eu m-am băgat singură și el m-a ajutat.

— Poate ai dreptate.

— Da, am. Mamă te rog, nu vreau să ne mai certăm pe tema asta.

Nici eu nu vreau. Dar nu pot să-i spun de ce mă umple de groază gândul că va avea relații cu băieți. Că există bărbați agresivi și manipulatori peste tot. Că nu contează că ești deșteaptă, elocventă, bună la suflet, talentată – un bărbat se poate folosi de forța lui fizică să-ți răpească tot, să te dezonoreze, să te abuzeze și să te transforme în victimă.

— Îmi pare rău. O să încerc să fac un efort cu Wrigley, bine?

— Bun. Se ridică. Pentru că m-a rugat să merg cu el la clubul de tineret în seara asta.

Și iată!

— Club de tineret?

— Da.

— Cu Wrigley?

— Da.

— Când te-a invitat?

— A venit pe aici mai devreme.

— Ce-a făcut?

— A venit să-mi aducă un telefon de împrumut. E drăguț din partea lui.

Dar a venit și când eram plecată. Încerc să-mi înăbuș iritarea.

— Unde e clubul ăsta de tineret?

— În Henfield.

— Cum o să ajungeți acolo?

— Cu autobuzul.

— Nu sunt sigură.

— Mamă, te rog eu!

Nu vreau să se ducă. Dar nici nu vreau să-i dau un motiv pentru care să

se revolte.

— Poți să te duci cu o condiție.

— Ce anume?

— Vreau să-mi confirme mama lui.

— N-a durat mult până ai început să mă tratezi ca pe un copil.

— Până la șaișpe ani, ești, din punct de vedere juridic.

Mă sfredelește cu privirea. I-o susțin.

— Dă-i mesaj și fă rost de numărul mamei lui.

— Dumnezeule!

Dar ia telefonul și scrie un mesaj.

Merg pe hol și îmi scot cizmele. Telefonul lui Flo scoate un sunet.

— Ți-l trimit.

Scot telefonul și accept linkul de pe WhatsApp. Poza mică din colț e a unei femei cu o pălărie mare de soare pe cap, care ține un fel de cocteil în mână. Nu-i pot distinge foarte bine fața. Flo zâmbește inocent.

— Ești mulțumită acum?

Nu, dar e un început. Scriu un mesaj: „Bună ziua, sunt Jack Brooks, mama lui Florence. Cum Flo și Lucas par să se fi împrietenit, mă gândeam că ar fi nimerit să ne vedem. Poate bem o cafea cândva? Voiam să știu și dacă sunteți de acord să meargă împreună la clubul de tineret în seara asta”.

Răspunde aproape imediat. Iau telefonul și citesc: „Bună, Jack, mersi pentru mesaj. Da, mi-ai citit gândurile. Lucas mi-a pomenit de clubul de tineret. Sunt sigură că o să se simtă foarte bine. Ai vrea să-i iau eu cu mașina mai târziu?”

Simt cum mă mai lasă îngrijorarea. Îi scriu: „Dacă nu te deranjează”.

„Nicio problemă! XX”.

— Așa deci?

Flo s-o uită bosumflată la mine.

— Mama lui Wrigley mi-a zis că vine să vă ia cu mașina.

— Pot să merg?

— Cred că da.

Se luminează la față și inima mi se înmoaie.

— Mersi, mamă.

— Sigur nu vrei să te duc cu mașina?

— Nu, e-n regulă. Fă o baie seara asta. Relaxează-te.

Nicio șansă.

— O să încerc.
— A, era să uit. S-a întâmplat ceva ciudat în după-amiaza asta…
— Cum adică ciudat?
— Un bărbat își făcea veacul pe aici.
Mă uit lung la ea.
— Un bărbat. Ce bărbat?
— Genul vagabond.
— Cum arăta?
— Neîngrijit, păr negru.
Simt cum îmi fierbe creierul. Ar putea fi Jacob, la fel de bine cum ar putea fi oricine altcineva. Și cum ar putea să dea de mine?
— A vorbit cu tine?
— Nu. Era prin cimitir și apoi a dispărut.
Probabil sunt paranoică. Pe de altă parte, a dat de mine ultima oară.
— L-ai mai văzut înainte?
— Nu!
Încerc să-mi țin panica sub control.
— Nu-mi place ideea că dau târcoale bărbați dubioși pe aici.
— Poate voia să se ducă la biserică și era încuiată?
— Poate.
Se uită îngrijorată la mine.
— *Pot* să mai merg în seara asta, nu? N-o să fii paranoică acum, nu?
Nu-mi surâde, dar ar fi nedrept să nu-mi respect cuvântul dat.
— Poți să te duci, dar te rog să ai grijă.
Se relaxează.
— Așa voi face. Mersi, mamă.
Mă ridic.
— Am nevoie de o cafea și apoi fac ceva pentru cină. E OK ghiveci cu carne?
— Da. Și, după aia, trebuie să mă pregătesc dacă vreau să prind autobuzul.
— Da.
Mă duc în bucătărie și iau două căni din dulap. Tremur de la adrenalină. *Un bărbat. Un bărbat ciudat.* Pe când mă întind să pun cănile pe blat, una îmi scapă și se sparge, bucățile ascuțite de ceramică zburând pe linoleumul vechi.
— Ce s-a întâmplat? strigă Flo din sufragerie.

— Mi-a scăpat o cană pe jos. Nu-i nicio problemă.

Respir greu, mă uit la bucățile de cană spartă, imaginându-mi cum sar desculță pe cioburile ascuțite. Apoi iau mătura și fărașul. *Relaxează-te!*

•

Flo merge agale pe cărare și apoi, pe șosea, spre stația de autobuz. Arată superb cu blugii ei strâmți, cu cizmele mov și cu un maiou mov lălăi. Ar arăta superb și cu un sac pe ea. Mi se strânge inima. Wrigley pur și simplu nu e bun pentru ea. Nimeni nu e suficient de bun pentru ea. Iar eu – deloc!

Închid ușor ușa și mă lupt să nu mă țin după ea ca să mă asigur că urcă în autobuz în siguranță. Sunt îngrijorată în privința bărbatului pe care l-a văzut. Chiar dacă nu e Jacob, orice bărbat dubios care își face veacul pe aici e o amenințare potențială. Încerc să-mi spun că e încă lumină afară. Stația de autobuz e lângă casă. O să ajungă acasă cel târziu la trei. Se duce doar la un club de tineret. Nu la un club de noapte. Sau la un bar. Și Flo știe să-și poarte singură de grijă. O să fie bine.

Dar tot am un ghem de neliniște în stomac. Oare a fost prea dornică să refuze să o duc cu mașina? Sau sunt eu prea bănuitoare? Vor mai fi și alți adolescenți la clubul de tineret. Alți adulți. Și mama lui Wrigley o să-i ia cu mașina. Nu-i așa? Nu am vorbit efectiv cu ea. Dacă nu ea a trimis mesajele alea?

Jack, pentru numele lui Dumnezeu! Vino-ți în fire!

Sau mai bine nu-ți veni în fire! Adolescenții sunt ca nisipul. Cu cât încerci să te ții mai tare de ei, cu atât mai mult ți se strecoară printre degete. Trebuie să-i acord libertate. Să-și aleagă amicii și iubiții. *Dar chiar trebuie să fie Wrigley?*

Mă duc în bucătărie și iau o sticlă cu vin roșu de pe blat. Nu prea beau acasă, dar, în seara asta, îmi va face bine. Deschid sticla și îmi torn jumătate de pahar.

Vocea rațiunii încearcă să-mi spună că au mai rămas doar câteva săptămâni din vacanța de vară. Odată ce Flo începe școala, o să-și facă alți prieteni. S-ar putea să nu mai fie așa de mișto să umble cu Wrigley. Din nefericire, îmi cunosc fiica. E loială și, ca și mine, are o slăbiciune pentru perdanți.

Și, că veni vorba, mă gândesc la Aaron. *Oare* tatăl lui a ascuns cadavrul lui Grady? Pare cea mai plauzibilă ipoteză. Marsh avea acces. Știa de criptă. Și, dacă avea impresia că protejează pe cineva, atunci avea și un motiv. Era

și cel mai îndreptățit să mușamalizeze dispariția lui Grady. Dar e ceva care tot nu se leagă, însă nu-mi dau seama ce.

Și reverendul Fletcher? Un bărbat bântuit în mai multe privințe. O relație nepermisă, șantajat de Harper, în conflict cu credința lui. Poate că moartea lui nu a avut de-a face cu ce a descoperit în criptă.

Iau paharul și mă duc să mă așez la masa din bucătărie. Mai e o persoană cu care nu am vorbit și care ar putea să mai clarifice niște chestii. Alunecoasa Saffron Winter.

Îmi deschid laptopul antic și de demult. În sfârșit am net. „În sfârșit" este un eufemism, pentru că e teribil de încet. Dar calul de dar etc. etc. Caut numele lui Saffron pe Google. Chipurile, Fletcher i s-a confesat, dar tot nu știa prea multe despre această scriitoare solitară.

Poza de pe site este o versiune mai mare a pozei de pe spatele romanelor. Citesc o biografie scurtă din care nu prea aflu mai nimic despre ea și mai găsesc un *link* pentru cărțile ei. Cinci romane pentru adolescenți, despre o școală de vrăjitoare. Mai e și un *link* care duce la un e-mail și îi trimit un mesaj scurt în care îi explic cine sunt și o întreb dacă are timp să stăm de vorbă. Nu trag mari speranțe, dar o caut pe Twitter, Facebook și Instagram. Nimic. Nu e pe rețelele de socializare, ceea ce-i neobișnuit, mai ales pentru un scriitor.

Mă uit îngândurată la laptop. Sunt aproape sigură că Joan va ști unde locuiește Saffron, dar, deși încep să mă împac cu faptul că „îmi fac apariția nepoftită acasă la oameni" la țară, am impresia că Saffron Winter e persoană retrasă. Ceea ce e normal. Deși a fost o idee proastă să se mute la țară, în cazul ăsta.

În literatură, dacă oamenii vor să se ascundă, se duc mereu într-un sătuc pe undeva. Mare greșeală! Un lucru pe care poți conta la sat e că toată lumea va vrea să știe totul despre tine. Dacă vrei anonimat, mută-te într-un oraș mare. Acolo îți pierzi fosta viață ca mărunțișul care îți cade într-un canal. Schimbă-ți numele, hainele. Îți faci apariția ca altcineva. Dacă vrei.

Închid laptopul. Ce să fac acum? Să mă uit la televizor? La un film? Poate ar trebui să-i urmez sfatul lui Flo și să fac o baie și să mă relaxez. N-am prea făcut-o de când ne-am mutat aici. Urc scara îngustă și deschid ușa de la baie.

— Ah.

Acum îmi amintesc că Flo a folosit iar baia pe post de cameră obscură. A

trebuit să mut din echipament când m-am dus să folosesc toaleta înainte de cină. A luat câteva obiecte, însă le-a aruncat în cadă. Mai sunt două stive de poze pe toaletă.

Iau prima stivă. Astea sunt cu capela și cu cimitirul. Nicio urmă de fată în flăcări. Le pun într-o parte și iau a doua stivă. Inima îmi sare din piept.

Prima poză e cu o clădire dărăpănată. Ferestrele goale sunt întunecate, acoperișul e plin de găuri. Îți dai seama doar din poze că *e un loc malefic.* Când le-a făcut oare Flo? Cred că atunci când *a zis* că ea și cu Wrigley erau în pădure.

Trec prin poze de la exteriorul casei la unele clar făcute înăuntru. Mă uit la camerele în paragină, la mobila distrusă. La pereții plini de graffiti. Simboluri păgâne. Ochi malefici. Semne de proslăvire satanică.

Mă trântesc pe colacul lăsat jos. De ce s-a gândit Flo să intre într-o casă părăsită și veche? Știu cum sunt adolescenții, dar tot sunt furioasă. Pe Flo. Pe mine. Am adus-o aici. E și vina mea.

Parcurg restul pozelor. Pe la jumătate, se pare că negativele au fost expuse la lumină. Pozele sunt parțial albite. Ultima poză e aproape abstractă. Îmi dau seama că e tot din interior, de la o fereastră de la etaj. Pădurea e o pată întunecată de cerneală. Câmpiile, o urmă cenușie. La margine e o dâră albă mai distinctă. Mijesc privirea. Ceva mi se agită în stomac.

Iau poza cu mine în dormitor și îmi iau ochelarii de pe măsuță. Mi-i pun și mă uit mai cu luare-aminte la ea. Nu e o iluzie optică. O siluetă stă între pădure și zidul exterior al casei. E aproape fantomatică. Dar nu e o fantomă, ci un om în carne și oase.

Și, în clipa aceea, pricep.

CAPITOLUL 47

Cerul e de un cenușiu-închis. N-o să se întunece decât peste câteva ore. Dar în pădure e deja noapte. Crengile lăsate ale copacilor blochează lumina ca o pătură mare de frunze. Flo pornește lanterna iPhone-ului pe când merge de-a lungul cărării înguste și se întreabă din nou cât de rațională sau de proastă e.

Își spune că, mai mult ca sigur, era mai în pericol în centrul orașului Nottingham decât în pădurea asta. Puteai da peste potențiali violatori, criminali sau hoți mult mai ușor pe străzile unei metropole decât pe un câmp la naiba în praznic și totuși… doar pentru că un loc e fermecător și ciudat nu înseamnă că nu se poate întâmpla nimic rău.

Se gândește la bărbatul de la fereastră. Oare mai e pe undeva pe aici? *Nu.* Era probabil doar un oportunist care caută case părăsite și uși descuiate ca să fure ceva. Și poza? O lăsase în cele din urmă în cimitir și și-a spus că e doar o coincidență ciudată. O vagă asemănare. Își făcea prea multe scenarii. Satul ăsta nenorocit făcea totul să pară ciudat și înfricoșător.

Ajunge la podul de lemn peste pârâu, îl trece și pe la jumătatea drumului se oprește. I s-a părut că a auzit ceva. Cineva se mișcă în față. Foșnet. O căprioară țâșnește din tufiș și se oprește, speriată.

— Bună.

Căprioara se uită ia ea cu ochi mari și strălucitori și apoi o ia la goană prin câmp dând din coadă. Așteaptă și mai urmează, desigur, trei sau patru în goană, cu copitele ușoare abia atingând pământul.

Se întreabă ce le-o fi speriat. Și apoi își dă seama că poate a fost chiar ea. Uneori tu ești prădătorul. Uneori prada. Depinde de perspectivă.

Își trece celălalt picior peste gard și se uită în jur. Câmpiile par părăsite, dar simte că nu e singură. Animalele se ascund în tufișuri. Ochii ascunși o privesc din copacii înfrunziți.

Tremură un pic și își dorește să-și fi luat hanoracul pe ea. Înaintează încet prin iarba înaltă spre casa veche. Ferestrele goale sunt întunecate. Dar e o lumină la o fereastră de sus. Iuțește ritmul, sare peste zidul prăbușit și ține telefonul ca să lumineze puțul vechi pe care îl evită. Urcă pe scări și

ajunge la dormitorul principal.

— Wrigley, tu ești?

Prin ușa întredeschisă vede flăcări cum pâlpâie pe pereți. O, *Doamne, sper că nu a făcut-o.*

Dă buzna în dormitor… și apoi se oprește.

Mai multe rânduri de lumânări au fost puse prin cameră în sticle și în conserve vechi. Wrigley stă pe o pătură întinsă pe podeaua soioasă. Pregătise chipsuri, ciocolată, o sticlă cu vin și două pahare din plastic.

Întinde larg brațele și ea simte efortul pe care îl face să nu tremure.

— Bine ai venit!

— Uau! La ce serial romantic de căcat te-ai uitat?

— Mă bucur că ești așa de impresionată.

— Sunt, doar că…

— E prea mult?

— Un pic.

— În regulă.

Coboară privirea.

Îi spune grăbită:

— Dar îmi place. Nimeni nu a mai dat foc unei case pentru mine…

Se oprește.

— Scuze, n-am vrut să…

— Știu.

Se trântește lângă el.

— Și o să-mi torni niște vin?

Îi toarnă vin într-un pahar de plastic pe care i-l dă.

Ia o gură. E amar și cald, dar simte cum o cuprinde un val de căldură. Mai ia o gură.

— Nu te enerva.

Se șterge la gură.

— Sunt bine.

Toarnă vin și pentru el și soarbe puțin. Se strâmbă.

— Nu știu de ce oamenii beau așa ceva.

— De obicei, ca să se îmbete.

Zâmbește.

— Mda.

Petele argintii din ochi îi strălucesc. Iar ia o gură, dar îi tremură mâna și-

și varsă vin pe bărbie și pe hanorac.

— Căcat!

Se șterge cu mâneca.

— *Futu-le* în gură de spasme! Ce glumă proastă!

— E-n ordine.

— Ba nu e. Am vrut să iasă totul perfect și…

Se întinde și îl sărută pe buze. Miroase a sare și a vin acru. El ezită și o sărută și el mai flămând, o ia de gât și îi prinde părul. Și e altfel decât a fost în baie înainte. Sau cu alți băieți la petreceri, unde era doar votcă, bere și scuipat. Pare real, presant și, pentru prima dată, simte altceva decât puțină repulsie. Dorință.

Îl lasă să o întindă pe pătură și se gândește în treacăt că maică-sa ar omorî-o, dar o să meargă până la capăt. Oare avea prezervative? Își trece mâinile peste sânii ei, ridicându-i maioul. Încearcă să-și tragă jos blugii. Apoi ea aude un zgomot de jos. Se ridică în capul oaselor și îl dă la o parte.

— Ai auzit?

— Ce?

Iar se aude. O bufnitură. Ca o ușă care e împinsă. Se uită unul la altul.

— Mai e cineva aici?

— Nu știu. Stai un pic.

El se ridică și își dă părul din ochi.

— Mă duc să verific.

— Vin cu tine.

— Nu, stai aici.

Vrea să-i spună că ea e cea care știe autoapărare și că ea i-a tăbăcit fundul. Dar nu vrea să-l umilească. Să se ducă. Ea poate să se țină după el. Oricum, probabil nu e nimic. Vântul. Păsările. Animalele.

Se uită în jur și apoi înșfacă o lumânare dintr-una din sticlele goale de vin. Suflă în ea și o lasă să cadă. Apoi ține sticla de gât.

— Doar dacă e nevoie!

Ea dă din cap că da și îl vede cum merge pe vârfuri înspre palier. Se forțează să asculte. Oare a fost un scârțâit? O voce? Se ridică în picioare și se simte cuprinsă de agitație. Nu că ar crede că e un criminal în serie pândind de afară ca în *Texas Chainsaw Massacre* sau vreun nebun cu o mască gen *Scream* sau zombi sau… *Dumnezeule, potolește-te!*

— Wrigley?

Se aude zgomot de sticlă spartă. Tresare.

— Wrigley?

Coboară în fugă scările două câte două. Când ajunge jos, pornește lanterna telefonului. O tot îndreaptă prin casă. Nu-l vede pe Wrigley. Și apoi nu mai vede nimic, pentru că cineva o apucă din spate și îi pune pe cap un sac.

CAPITOLUL 48

— Sper că nu te deranjează că ți-am făcut o vizită.

Joan pune două cești cu cafea în fața noastră pe masa din bucătărie.

— Și că m-ai privat de o seară fascinantă, în care n-aș fi făcut nimic altceva decât să mă uit la *Corrie*[15]? Nu, draga mea, nu mă deranjezi.

Zâmbesc și mă întind după cafea.

— Mersi.

Mă gândisem dacă să vin la ea sau nu, dar, când Joan a deschis ușa, nu a părut surprinsă să mă vadă.

— Mai sunt vești despre cadavrul din criptă?

— Reverendul Rushton știa de criptă, dar nu și de cadavru. A acceptat donații de la familia Harper ca să mușamalizeze totul.

Își țuguie buzele și apoi oftează.

— Mă surprinde mai puțin decât ar trebui.

— De ce?

— Reverendului Rushton nu-i place să tulbure apele. Primul lui gând e să protejeze Biserica și pe el însuși.

Sorb cafeaua.

— Cred că Marsh știa de cadavrul lui Grady, poate l-a și ascuns acolo.

— Înțeleg.

— Tot nu pari surprinsă.

— Ei bine, nu aveau cum să fie mulți oameni care să știe de existența criptei sau care să aibă acces la ea. Întrebarea mai importantă e ce l-ar face pe un preot devotat să ascundă un cadavru și, desigur, cine l-a ucis pe Grady?

Asta *e* întrebarea. Una la care nu pot răspunde. Nu încă.

Ea zâmbește.

— Mai e ceva? mă întreabă.

— Voiam să-ți arăt.

Scot din buzunar pozele făcute de Flo casei dărăpănate și le întind pe masă.

Joan se uită cu atenție la ele. Pare să se facă albă la față.

— Cine le-a făcut?

— Flo, fiica mea.

— E fosta casă Lane. Unde a locuit Merry. Ar trebui să-i spui fiicei tale să stea departe.

— Mă mir că nu s-a vândut niciodată.

— Mama lui Merry încă o deține din punct de vedere juridic. Dar cred că poți emite pretenții după o anumită perioadă de timp. Mike Sudduth și soția lui își doreau să cumpere, dar apoi le-a murit fiica și s-a dus totul de râpă. Cred că Simon Harper a vrut să o achiziționeze recent.

— Serios?

— Nu e genul care să piardă o șansă de a face bani. Casa e poziționată excelent, e teren berechet. Îmi imaginez că, pe termen lung, vrea să o dărâme și să vândă pământul dezvoltatorilor, și poate că așa ar fi cel mai bine.

Pun pozele într-o parte și o scot pe ultima, în care se vede silueta aflată între pădure și zidul dărâmat și care se uită țintă la casă. O ating cu degetul.

— Ți se pare cunoscută?

Se uită mijind privirea. I se ridică sprâncenele rare și albe.

— Interesant. Și ciudat. Nu e ușor să ajungi la casa Lane. Simon Harper a pus un gard nou și porți la intrarea dinspre șosea, ca să nu se mai ducă adolescenții acolo. Singura cale e prin pădurile și câmpiile din spatele capelei. Nu prea ai cum să te nimerești pe-acolo din întâmplare.

Mă uit iar la poză. La asta mă gândeam și eu. Sigur că sunt motive total nevinovate pentru care cineva să fie acolo. Poate ești interesat de o clădire veche? Dar e ceva ce mă deranjează.

— La ce te gândești? mă întreabă Joan.

— Nu știu. Mă simt de parcă iau firimituri ca să văd dacă pot încropi o pâine.

— Și cum merge?

— Momentan, doar un sandvici îmi mai lipsește, altfel aș avea un picnic complet.

— Ai vorbit deja cu Saffron?

Clatin din cap.

— Nu, i-am trimis un mesaj, dar nu a răspuns.

— E destul de retrasă.

— Ai văzut-o în ultima vreme?

— Nu. Nu a venit la înmormântarea lui Matthew. Am crezut că era prea

supărată.

Dau cafeaua pe gât. Nu cred că o să ajung undeva dacă vorbesc cu Saffron. Pe de altă parte, dacă stau de vorbă cu ea, îmi pot spune că m-am ținut după fiecare firimitură și, dacă tot nu sunt mai aproape de căsuța din turtă-dulce, atunci poate e vremea să ies naibii din pădure.

Mă uit la Joan.

— Știi unde locuiește?

Zâmbește din nou.

— Ce întrebare ciudată!

CAPITOLUL 49

Nu poate respira. Sacul e gros, aspru și pute a fân și a bălegar. I l-a legat strâns în jurul gâtului. A apucat-o de încheieturi înainte să poată riposta și i le-a legat cu un colier de plastic. Se simte cuprinsă de panică. Încearcă să-și amintească tot ce a învățat la cursurile de autoapărare, dar e util când ești față în față cu atacatorul și te poți folosi de mâini și de picioare. Ești neajutorat când ești luat prin surprindere, nu vezi și te chinui să respiri.

Cineva o împinge înainte cu putere.

— Dă-mi drumul, încearcă să țipe, însă sacul îi înăbușă cuvintele.

Păstrează-ți calmul, își spune. *Nu uita, dacă nu poți riposta, încearcă să afli ceva despre atacator și despre locul unde te afli până când ai șansa de a fugi. Încearcă să-ți dai seama ce se întâmplă.* E scoasă din casă. Asta înseamnă că, probabil, atacatorul nu o va viola. De ce să o ducă afară? Așadar, ce se întâmplă și unde e Wrigley?

— Mișcă-te, șuieră o voce de bărbat.

O voce cunoscută? Poate. Nu poate fi foarte sigură cu sacul pe cap. Înăbușă totul.

Iar o împinge, iar ea merge împleticindu-se.

— Ce ai de gând să faci? îl întreabă gâfâind, încercând să-l facă să vorbească, să-i confirme suspiciunile.

Cunoaște-ți agresorul. Așa ai șanse să te înțelegi cu el sau să-i găsești un punct slab.

— O să vezi.

O împinge așa de tare că aproape se împiedică de buruienile din grădină.

— Wrigley! urlă ea prin sac. Unde ești?

— Flo, se aude o voce gâtuită de undeva din față, din dreapta ei. Aici.

— Taci din gură, se aude a doua voce.

O voce de femeie. Și acum e sigură că știe cine sunt atacatorii. Rosie și Tom. Nu e sigură dacă e mai bine sau mai rău.

— Te rog! spune pe un ton pe care încearcă să-l facă să pară calm, rezonabil. E suficient. Ne-ați speriat. Acum dați-ne drumul.

— O, da, vă dăm drumul. *În puț.*

O, Doamne! Panica o face să transpire abundent.

— Ați înnebunit de tot?

— Ți-e frică, Vampirina?

Vocea lui Rosie e mai aproape acum.

— Te rog, nu!

— Ia-ți rămas-bun de la iubitul tău.

— *WRIGLEY!*

— Unul e jos, chicotește Tom.

Încearcă să se zbată, înfigându-și călcâiele în pământ, împingându-se de corpul puternic din spatele ei. Dar apoi o apucă alte două mâini și o împing înainte și nu se poate împotrivi când sunt doi. Simte cum atinge cu degetele de la picioare buza puțului. Chiar o să facă una ca asta. Închide ochii și se pregătește să cadă.

— NUUUUUU!

Urletul se aude de nicăieri. Furios, ca de animal. Se aud pași grei pe pământ.

— *Ce pula mea!*

— *Fugi!*

E împinsă cu putere într-o parte. Își pierde echilibrul și se împiedică. Neputând să-și ducă mâinile în față, se izbește cu putere de pământ, lovindu-se cu capul și amețind. Stă întinsă pe iarba plină de mărăcini, răsuflând din greu, dezorientată.

Oare au plecat Rosie și Tom? Încearcă să se ridice și apoi aude pe cineva apropiindu-se. Sub picioare, scrâșnește iarba. Se încordează pe când persoana se lasă pe vine lângă ea. Emană o căldură umedă și miroase urât. Groaznic. Transpirație, alcool și altceva grețos, dulce și putred. *O, Doamne!* Oare acum o să aibă parte de o soartă și mai crudă?

— Nu te mișca.

Bărbatul are o voce răgușită și un ușor accent din nord, O apucă de încheieturi. Apoi se aude un pocnet și nu mai are colierul la mâini.

— Stai acolo, Numără până la zece. Apoi dă-ți jos sacul.

Numără până la treizeci ca să fie sigură. Apoi se ridică încetișor în capul oaselor și își dă sacul de pe cap. Se simte slăbită, amețită și îi vine să verse. Se apleacă și vomită. Apoi se uită în jur. În grădină nu e nimeni. Nici urmă de Rosie și Tom. Sau de salvatorul ei.

Inima îi bate ca un ciocan în piept. N-ar fi surprinsă dacă ar fi făcut puțin pipi pe ea. Frică, Cum nu mai simțise niciodată în viața ei. Nici măcar când

le-a văzut pe fetele în flăcări. Credea că o să fie aruncată în puț. Credea că are să moară. *Wrigley.*

Se duce împleticindu-se la gura puțului.

— Wrigley!

Aude ecoul propriei voci. Dumnezeule! E acolo jos oare? Oare mai e în viață?

Se caută în buzunarul de la blugi după telefon și pornește lanterna. Luminează puțul. Nu e suficient de puternică să ajungă până jos, dar parcă distinge o umbră.

Iar apoi aude o voce slabă și gâjâită:

— Flo?

— O, slavă cerului! Ești rănit?

— Am glezna praf, dar, altfel, sunt bine.

Dumnezeule! Ce miracol!

— Ai fi putut să-ți rupi gâtul. Psihopați nenorociți!

— Știu. Ce s-a întâmplat? Unde s-au dus?

— Nu știu. Cineva… i-a speriat. Poate un vagabond sau ceva?

— Rahat.

— Uite, o să sun după ajutor. Tu stai acolo, da?

— Nu mă duc nicăieri.

Zâmbește în ciuda fricii.

— Flo?

— Da.

— Mai e ceva?

— Ce?

— Mai e ceva aici jos cu mine.

— Ce? Păianjeni? Șobolani?

— Nu. Cred că e un… cadavru.

CAPITOLUL 50

Un prieten mi-a zis să nu fac copii. Nu trebuie să faci copii dacă vrei să-ți termini cafeaua, să vezi sfârșitul unui film sau să te mai bucuri vreodată de un somn odihnitor toată noaptea.

Nu trebuie să fii vigilent doar în primele luni, când tot stai deasupra pătuțului și asculți să vezi dacă mai respiră. Nu doar când au unu-doi ani și când te întorci o secundă și îi vezi sărind de pe canapea pe o fereastră deschisă sau când sunt la școală și au mulți prieteni, certuri și primii iubiți.

Cel mai greu e când sunt adolescenți și aștepți să ajungă acasă în siguranță, știind că trebuie să nu le știrbești independența, să nu le tai aripile și îți spui că motivul pentru care nu dai de ei e că se distrează prea mult și nu că sunt morți pe o alee pe undeva.

Te rogi să nu primești *acel* telefon…

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Tocmai m-am întors acasă după ce am hotărât să nu-i fac o vizită în seara asta lui Saffron Winter. Încă am cheile de la mașină în mână. Scot telefonul și mă holbez la ecran. Număr necunoscut. Altul? Apăs pe acceptă.

— Alo?

— Alo, sunteți reverendul Brooks?

O voce de bărbat tânăr, politicos, oficial. Polițist. Simt că îmi vine să leșin.

— Da.

— Sunt ofițerul Ackroyd…

— Ce s-a întâmplat? Are legătură cu Flo, fiica mea?

— Doamnă, nu trebuie să vă panicați.

— Nu mă *panichez.* Vă pun o întrebare.

— Fiica dumneavoastră e bine, dar a fost un incident. Fiica dumneavoastră și prietenul ei au fost atacați.

— Atacați? Dumnezeule! E rănită sau…

— Nu, nu. Nu e rănită, doar un pic zdruncinată, dar vă rog să veniți să o luați.

— De la clubul de tineret…

— Nu, zice mirat. La fosta casă Lane de pe Merkle Road. O știți?

Casa Lane. Țin așa de strâns telefonul, încât mă mir că nu crapă carcasa.

— O știu, sunt pe drum.

•

Sunt în mașină pe un drum desfundat care nu a mai fost folosit de ani întreg și opresc brusc în fața casei dărăpănate. Poarta e deschisă, iar lacătul atârnă de ea. Peste tot, lumea e animată de o energie frenetică.

Două mașini de poliție și o dubă de la criminalistică sunt parcate afară. Întunericul e spart de luminile albastre ale girofarurilor. Văd oameni în uniformă și mai mulți în halate albe. În spatele casei, sunt montate reflectoare puternice. Pare destul de multă agitație pentru un atac. Panica îmi crește.

— Doamnă, scuzați-mă.

Se apropie un ofițer de poliție în uniformă.

— Sunt reverendul Jack Brooks. O caut pe fiica mea, Flo.

— A, da, sunt ofițerul Akroyd. E acolo.

Mă conduce pe lângă dubă. Flo e pe bancheta din spate a mașinii de poliției, portiera e deschisă, are picioarele afară și învelite în folie argintie.

— O, Doamne, Flo!

Alerg spre ea. Se ridică în picioare și mă îmbrățișează cu lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău.

Îi netezesc părul.

— Mă bucur că ești teafără. Ce s-a întâmplat?

Se uită în pământ. I se citește vinovăția pe fața palidă.

— Wrigley și cu mine am stabilit să ne vedem aici în seara asta.

Wrigley, afurisitul de Wrigley. O să-l omor cu mâinile mele pe băiatul ăla.

— Așadar nu te-ai dus la clubul de tineret?

— Nu, îmi pare rău.

Îmi stăpânesc furia.

— Vorbim mai târziu. Continuă.

— Eram sus în casă când am auzit un zgomot și Wrigley s-a dus să se uite și, când nu s-a mai întors, m-am dus să-l caut și atunci mi-a pus cineva un sac pe cap și mi-a legat brațele.

— O, Doamne! Simt că mi se face rău. N-ai văzut cine era?

Clatină din cap.

— N-au făcut și altceva?

— *Nu,* mamă. Nimic de genu' ăla. Doar m-au împins afară, în grădină.

— Unde era Wrigley?

— Cred că l-au luat pe el primul. Am auzit un țipăt și atunci l-au împins în puț. Aveau de gând să facă la fel și cu mine, dar a intervenit un bărbat. A venit de nicăieri și i-a speriat. Mi-a eliberat mâinile și, când mi-am dat jos sacul de pe cap, dispăruse.

— Vasăzică, n-ai văzut cine te-a atacat și cine te-a salvat? Wrigley?

— N-a văzut nimic nici el.

— Unde e?

— L-au consultat ca să se asigure că nu și-a luxat glezna. Apoi paramedicii l-au dus acasă.

Ce păcat! Eu aveam de gând să-i rup gâtul.

— Și nu ai *nicio* idee cine ar putea fi atacatorii?

Ezită. Începe să se joace cu tivul de la maiou.

— Flo, dacă ai vreo bănuială, trebuie să declari polițiștilor. Ați fi putut fi uciși.

— Știu și le-am zis, dar… o văd cum se chinuie și oftează. Nu știu sigur dacă sunt ei.

— Cine?

— Rosie și Tom.

— Rosie *Harper*?

— Da.

Simt cum furia îmi clocotește în sânge încât simt că o să o iau razna. Fațada pe care am creat-o se va prăbuși, ca lava care erupe din vulcan. Strâng pumnii.

— O omor!

— Cum rămâne cu iertarea?

— O iert și apoi o omor.

— Mamă, îmi pare rău. *Pe bune.*

— Știu.

— Nu ești furioasă?

— Sigur că sunt. Sunt furioasă că ai mințit. Sunt furioasă că te-ai dus undeva unde ți-aș fi spus să nu pui piciorul. Oftez. Dar tot ce-mi pasă e să fii în siguranță. Știu că sunt chestii despre care nu vrei să vorbești cu mine. Știu că numai ideea de a discuta despre sex cu mama ta e rușinoasă și scârboasă, mai ales când maică-ta e vicar.

— Și iată că vorbești!

— Dar vreau să știi că sunt aici dacă vrei să vorbim și nu te-aș judeca niciodată și…

— Am înțeles, mamă. Dar nu ne-am dus acolo pentru asta, ca să știi. A fost o întâlnire.

— O întâlnire?

— Da.

— Atunci de ce nu v-ați dus la o cafenea sau la cinema sau la… nu știu, la clubul de tineret?

Se uită cu severitate la mine.

— Te-ai gândit că poate e greu pentru Wrigley, dată fiind boala lui?

— Așa e, dar sunt locuri mai sigure unde să vă duceți decât într-o casă părăsită și dărăpănată în inima pădurii. N-ai văzut *Evil Dead*?

— Nu.

— Bine. Atunci poate în altă noapte.

— Am vrut să fim singuri.

— OK.

— Vrei să nu mă mai văd cu el?

Da.

— Nu. Dar vreau să fii sinceră cu mine. Fără secrete.

Se uită lung la mine și, pentru o clipă, cred că o să-mi ceară același lucru și asta e altă mâncare de viermi putreziți.

— În regulă. Dă din cap că da.

— În regulă. O strâng în brațe. Și aș fi vrut să-mi fi spus de Rosie și de Tom de mai înainte.

— Credeam că pot să le fac față.

— Acum poliția se poate ocupa de ei.

— Poftim?

Mă întorc. Același detectiv în civil de ieri… Derek… e pe lângă noi.

— Ăăă… Reverend Brooks?

— Detectiv Derek.

Îi întind mâna și mi-o strânge.

— E totul în ordine?

— Da. Flo îmi explica acum ce s-a întâmplat.

— În regulă. Bine. Am luat o declarație. S-ar putea să vă punem mai târziu alte întrebări, dar o puteți lua acasă pe Flo

— Mulțumesc.

Se uită la Flo

— Ați avut mare noroc amândoi. E periculos să stai pe lângă o clădire veche ca asta.

Mi se ridică părul în cap.

— Încercați să dați vina pe fiica mea fiindcă a fost atacată?

— Nu, sigur că nu. Încerc să vă spun că nu e un loc unde să se strângă copiii… nu că o să mai vină cineva ceva vreme, nu după ce a descoperit iubitul fiicei dumitale.

Mi-aș dori să nu-i spună așa lui Wrigley?

— Deci e adevărat? îl întreabă Flo.

— Așa zic criminaliștii. Zâmbește. Poate va trebui să vă luăm ca ajutoare pe tine și pe iubitul tău. Două cadavre dezgropate în două zile. Cred că e un record.

Cadavre? Mă uit lung la Derek.

— Despre ce vorbești?

— Când iubitul fiicei dumitale…

— *Wrigley.*

— Când Wrigley a căzut în puț, a găsit ceva acolo jos.

— Ce?

— Un craniu uman… luăm acum restul oaselor.

Aștepta. Întâi, stătuse lângă zidul prăbușit, apoi se plimbase agitată încoace și încolo. Stabiliseră să se vadă la opt. Să fugă, să ia un autobuz spre Henfield și, de acolo, spre Brighton, Puteai să iei un tren din Brighton spre orice *destinație.*

S-a uitat la ceas. Aproape și un sfert. Norii se mișcau repede pe cerul ce se întuneca. Timpul zbura. Unde era?

În cele din urmă, și-a dat seama și i s-a frânt inima.

Nu mai venea.

Lacrimile o înțepau. Și-a luat micul rucsac și a dat să se întoarcă.

O bufniță a țipat, mascând foșnetul ierbii din spatele ei.

Cineva a înșfăcat-o de păr și a tras-o în spate.

CAPITOLUL 51

Visez fete. Mereu fete. Mutilate. Abuzate. Torturate. Ucise. Le văd fețele. Cadavrele triste și zdrobite. De ce ne urâm așa mult fetele, încât istoria răsună de urletele lor și pământul e plin de mormintele lor fără nume?

Le văd înaintând prin iarba udă a cimitirului: Ruby, cu zâmbetul ei mare și roșu, fetele în flăcări, flăcările care le urmează, pielea înnegrită, și Merry cu Joy care se țin de mână, cu lanțurile de argint care le strălucesc la gât… M și J. Cele mai bune prietene pentru totdeauna.

Stau în fața capelei și încerc să mă rog, să implor mila
Domnului. Dar nu mă aud și îmi dau seama că nu văd un preot, ci alt demon. Dumnezeu nu are sens pentru ele pentru că le-a părăsit. Mă întorc și fug înăuntru, închizând ușa peste mâinile lor, trăgând zăvorul. Dar vociferează, zgârie și lovesc lemnul ușii.

Buf, buf, buf.

Deschid ochii confuză. Se închid din nou.

Buf, buf, buf.

Încerc din nou și îi țin deschiși cu degetele. Visul se destramă, fețele fetelor se dezintegrează și plutesc departe, precum cenușa în adierea vântului. Mă uit la ceas. E 08:30. O oră umană. Aproape. Casc și mă dau jos din pat.

— Vin acum, strig pe când trag niște haine pe mine și cobor.

Ajung la ușa din față, o descui și o deschid.

În prag e Simon Harper. Roșu la față, cu părul vâlvoi, duhnind a alcool. Mă atinge cu un deget bătătorit.

— Sper că ești fericită acum!

— Păi îți zic când mă trezesc. Biserica se deschide la 10.

Mă pregătesc să închid ușa. Dar o blochează cu o cizmă murdară.

— Domnule Harper, dați-vă, vă rog, piciorul din ușă!

— Nu până nu-ți zic ce am de zis.

Îmi încrucișez brațele.

— Dă-i drumul!

— Poliția a trecut pe la mine ieri-seară.

— Serios?

— Fiica ta a acuzat-o pe Rosie că a atacat-o.

— Cineva i-a pus un sac fiicei mele pe cap, a legat-o de încheieturi și i-a împins prietenul în puț.

— N-a fost Rosie!

— Pe bune? Se pare că au antecedente.

— Poftim?

— Acum câteva zile cineva a împușcat-o pe Flo cu o pușcă cu aer comprimat. Tom are una, nu-i așa?

— Fiica mea a fost acasă toată noaptea trecută, așa cum am zis și poliției.

— Văd că minciuna e o tradiție de familie.

Vine spre mine.

— Lasă-mi familia în pace!

— Cu plăcere. Acum ia-ți piciorul din ușă până nu sun la poliție.

Face un pas în spate.

— Capela n-o să mai primească donații de la mine. Să văd cât reziști fără sprijinul familiei mele.

— Sunt sigură că descoperirea criptei va atrage noi curioși și investiții. Tuturor le place un scandal istoric pe cinste, nu?

Se înroșește și mai tare și apoi zâmbește dușmănos.

— Știu cu cine era fiică-ta noaptea trecută. Ciudatul ăla bolnav de Lucas Wrigley. Poate că ar trebui să-ți faci mai puține griji în privința fiicei *mele* și mai multe în privința lui.

— Dacă ai ceva de zis, poți să te miști mai repede?

— Lucas Wrigley a fost exmatriculat de la ultima școală.

— Așa și?

— A încercat să-i dea foc și aproape a ucis o fată.

Mă ia prin surprindere. Încerc să-mi păstrez un ton echilibrat.

— De ce te-aș crede?

Își bagă o mână în buzunar și scoate o bucată mototolită de hârtie. Mi-o întinde.

— Ce-i asta?

— Numărul lui Inez Harrington. Fosta directoare a școlii. Îți spune ea.

Îmi țin brațele încrucișate.

— Faci cum vrei. Rânjește superior și lasă bucata de hârtie să cadă.

Dacă aș fi în locul tău, aș vrea să știu cu cine și-o trage fata mea.

Se întoarce și se duce cu pași mari spre Range Rover. Fac un efort de voință să nu alerg după el, să nu-i sar în spate și să nu-i fac praf țeasta cu pumnii. Mă uit pe când ambalează motorul și pleacă în trombă. Apoi mă aplec și ridic bucata de hârtie de pe jos. Îmi tremură mâinile. Ar trebui să o rup. Să o bag la coș. Să o ard.

Dar nu o fac. O bag în buzunar și mă duc să-mi iau cutia cu tutun.

•

Aproape am fumat a doua țigară când Flo intră în bucătărie căscând și întinzându-se. Se uită lung la mine.

— Fumezi!

— Da.

— În fața mea?

— Da. Mă uit la ea cu ochii cârpiți de somn. Ieri-seară aveai de gând să faci sex… ah, și aproape ai murit.

Zâmbește prea larg.

— Cafea?

— Neagră.

Mai trag un fum și o strivesc de peretele casei. Apoi intru, trăgând ușa în urma mea. Bucata de hârtie îmi foșnește în buzunar. Mă așez la masa din bucătărie pe când Flo pune apa pe foc.

— Cum te simți în dimineața asta? o întreb.

— Bine. Pare ca un coșmar sau așa ceva.

— Da.

— Crezi că Wrigley e bine?

— Sunt sigură.

— Ar trebui să-i dau mesaj.

— Poate ar fi mai bine să stai departe de el ceva vreme.

— De ce?

— Trebuie să mă întrebi?

Se uită cu o privire rănită la mine și își ia cana cu cafea.

— Bine. O să fiu la mine în cameră.

Dispare sus și eu mă trântesc pe scaun. Simt numărul de telefon cum îmi arde buzunarul. Mor de nerăbdare să o sun pe Inez Harrington. Ca să stabilim o întâlnire. Dar, dacă vrea să ne vedem, nu pot să o las pe Flo de una singură. Îmi displace să spun că nu am încredere în fiica mea, însă mai

ales după noaptea trecută, nu am încredere în ea. Iau o gură de cafea. Îmi sună telefonul. E Mike Sudduth.

— Alo.

Nu se aude bine.

— Bună. E…

— Stai un pic.

Mă duc sus, deschid fereastra și scot capul afară.

— Bună, mă auzi?

— Mult mai bine, ce mai faci?

— Sunt bine. Scuze dacă am fost ursuză acum câteva zile.

— Nicio problemă. Înțeleg. N-a fost un moment bun.

— Și situația nu se ameliorează.

— Da. Face o pauză. Am auzit ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Deja? Ce repede circulă veștile!

— Om avea noi internet de rahat, dar radio-șanțul e iute.

Și lucrează la ziar.

— Flo e bine? mă întreabă.

— Da, e teafără. Cred că ai auzit și ce s-a găsit în puț?

— Scheletele. Da.

Îngheț.

— Schelete, la *plural*?

— Vezi tu, de asta mi se spune să fac reportaje la bâlciuri și la grătare cu porci la proțap. Nu prea sunt discret.

— Deci au găsit mai mult de unul?

— Două.

— Poliția știe cine sunt?

— Încă mai investighează, dar se presupune că sunt cele două fete care au dispărut în anii ’90. Merry și Joy.

— În regulă, îi spun încetișor. S-ar putea presupune.

— Și o să explodeze, dacă așa e. Se va redeschide cazul. Presa națională o să vuiască.

Nu mă gândisem la asta. La jurnaliștii care se vor năpusti aici, dezgropând trecutul.

— Jack, mai ești acolo? mă întreabă Mike.

— Da. Mă gândesc cât de groaznic e!

— Și cel mai rău e că dacă au fost ucise, ceea ce pare probabil, înseamnă

că cineva de aici, din sat, știe ce au pățit.

— Cred că da.

Mai înseamnă că nu minte doar o singură persoană. Și simt că nu mai am timp să aflu adevărul. Mă uit la scări.

— Mike, îmi faci un serviciu?

— Desigur. Ți-am rămas dator cu anvelopa.

— Ai câteva ore libere?

CAPITOLUL 52

Am stabilit să mă văd cu Inez Harrington aproape de casa ei din Lewes, la o cafenea artizanală de pe strada principală.

Totul în Lewes pare să fie artizanal, lucrat de mână sau individual. Orașul e plin de femei cu coafuri rebele, dar studiate, cu rochii înflorate pe ele și încălțate cu cizme, care își strunesc copiii cu nume ca Apollo, Benedictine și Amaretto.

Comand o cafea neagră și mă așez la o masă din colțul cafenelei. Mă simt studiată și neîngrijită. M-am gândit dacă să renunț la gulerul bisericesc, dar apoi am decis că mi-ar da un aer autoritar, mai ales că mă văd cu o profesoară. Profesorii m-au făcut să mă simt mereu vulnerabilă. De parcă sunt gata să mă critice că nu am folosit forma corectă a verbului. Sau să-mi spună să nu mai mint. E cumva ironic, dată fiind profesia mea.

Am căutat-o pe Google pe Inez Harrington înainte să vin, așa că știu după cine să mă uit. În poză era o femeie cu fața pătrată, de vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt scurt și un zâmbet larg. O față pentru care s-a inventat termenul „sinceritate”. Mă uit la oamenii care intră și ies din cafenea. Am ajuns cu câteva minute mai devreme. Și apoi o văd intrând pe ușă. Pare un pic mai bătrână decât în poză și mai solidă. Vine spre mine.

— Reverend Brooks?

— Da. Jack, te rog.

Întinde mâna.

— Inez.

Ne strângem mâinile. Are o strânsoare fermă și caldă.

— Mersi că ai venit.

Ea zâmbește, ceea ce o face să pară mai tânără.

— Cu plăcere.

Vine o chelneriță.

— Doriți ceva de băut?

— O cafea cu lapte, vă rog.

Se întoarce spre mine. Privirea ei e directă.

— Ar trebui să știi că nu discut cu nimeni despre foștii elevi.

— În regulă.

— Fac o excepție pentru că m-a rugat Simon Harper.

— Sunteți prieteni?

— Nu. Am meditat-o pe Rosie, fiica lui, la engleză. Emma, soția lui, mi-e prietenă.

— Am înțeles.

— Și Flo, fiica ta, e de aceeași vârstă cu Rosie.

— Da.

— Atunci știi că e greu să fii adolescent.

— O, da.

— E o perioadă confuză. Au toți hormonii ăia care urlă în ei. Nu sunt sigură dacă ei înșiși înțeleg uneori ce fac.

Chelneriță aduce cafeaua cu lapte și o pune pe masă.

— Mulțumesc.

— Știu ce zici. Cred că e greu să predai la liceu.

— Îmi aduce și satisfacții. Am văzut adolescenți total nepăsători care devin adulți buni și încântători. Și am văzut elevi de zece pe linie deraind complet. Adolescența nu ne definește caracterul.

— Total de acord. Sunt complet diferită de adolescenta din trecut.

— Atunci înțelegi.

Da. Mai simt și că vine un mare „dar”.

— Dar uneori dai peste un adolescent care te nedumerește.

— Lucas Wrigley?

Dă din cap că da și, ridicând ceașca de cafea, îmi dau seama că tremură un pic.

— Îmi spui câte ceva despre el?

— La început, mi-a fost milă de el. Părinții lui au murit când era destul de mic. A fost adoptat când avea nouă ani. Nu înseamnă că asta ar schimba lucrurile. Doar vreau să spun că nu a avut o viață ușoară în primii ani. Și apoi, mai e distonia.

— Da, o boală neurologică.

Dă din cap că da.

— A devenit o țintă inevitabilă. Cel mai periculos lucru ca adolescent e să fii diferit. A fost poreclit, jignit, agresat.

Mă irită puțin folosirea cuvântului „inevitabil”. Nu cred că cruzimea este inevitabilă. E o alegere încurajată de părinți și de mediu. Dar o las baltă.

— Școala a făcut tot ce i-a stat în putere să-l ajute. *Eu* însămi m-am dat

peste cap să-l susțin și să vorbesc cu agresorii, dar unii copii nu-și fac niciun serviciu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Parcă Lucas îi încuraja pe alți copii să se ia de el, să sară la bătaie, se punea intenționat în calea agresorilor. *Voia* să intre în conflict.

— Mi-e greu să cred că vreun copil *vrea* să fie agresat.

— Și mie, în mod normal.

— Spune-mi de incendiu.

— Lucas s-a împrietenit cu o fată pe nume Evie. Era și ea cam inadaptată. Tăcută, timidă. Își petreceau timpul împreună. Credeam că le va prii amândurora relația.

— Și apoi?

— S-a despărțit de el. Un grup de fete s-a împrietenit cu ea. Nu voia să mai știe de Lucas Wrigley. Știi cum sunt fetele la vârsta aia!

Nu prea, pentru că Flo nu a făcut niciodată parte dintr-o gașcă de tipe foarte feminine. Și e incredibil de loială prietenilor ei. Și eu eram la fel.

— Lucas s-a supărat, continuă Inez. A început să aibă un comportament mai ciudat. A lipsit de la școală. Intra în tot soiul de buclucuri. Evie s-a plâns că o urmărea până acasă și stătea în fața casei sale.

— Ce legătură are cu incendiul?

— Evie era fata care aproape a murit în incendiu.

Sunt uluită.

— Era miercuri. Lui Evie i se ceruse să pună deoparte niște echipamente după ora de sport – ultima oră. Cineva a închis-o în magazie.

— Unde era profesoara?

— Nu și-a dat seama că era acolo. A crezut că plecaseră toți elevii.

— Deloc responsabilă!

— Așa-i, dar toți facem greșeli. Mai târziu, Lucas a intrat în școală și a stârnit un incendiu în sala de sport.

— Și știți că a fost Wrigley?

— Cineva l-a văzut fugind, a avut o bănuială și a cercetat. Din fericire, incendiul nu ajunsese la magazie și au auzit-o pe Evie strigând după ajutor.

— Dar probe aveți? Chibrituri? Benzină pe haine?

Oftează.

— Ajunsese deja acasă până să fie interogat. S-ar fi putut schimba de haine, să fi făcut duș.

— Cu alte cuvinte, nu ați avut probe concludente.

— Evie mi-a zis că el a fost. Mi-a spus că, în urmă cu câteva zile, o încolțise pe terenul de joacă și îi spusese că o să ardă.

— Copiii spun lucruri sinistre câteodată.

— Da. Și unii copii sunt pur și simplu malefici.

Mă uit descumpănită la ea.

— Nu spuneai că „adolescența nu ne definește caracterul”?

— În mare parte, nu. Dar uneori cunoști un copil care nu suferă doar de anxietatea specifică adolescenței. Nu e nici mediul din care provin, nici educația. Ci pur și simplu sunt greșiți. Nu-i poți repara. Ca să ți-o spun pe șleau, Lucas Wrigley m-a speriat. Eram îngrijorată de ce-ar putea face în continuare.

— Și de asta a fost exmatriculat?

— Nu a fost. După ce am purtat o discuție cu mama lui și cu părinții lui Evie, am decis că ar fi mai bine să se mute la altă școală.

— Și Evie?

— A rămas la școală, dar nu a mai avut rezultate bune. S-a izolat, era deprimată. Mama ei s-a dus să o trezească într-o dimineață și nu era în camera ei. Se spânzurase într-un luminiș în capătul grădinii lor.

— O, Doamne! Simt cum mă trec fiori reci pe șira spinării. Ce tragedie!

— Am încercat să fim discreți. Familia s-a mutat la scurtă vreme după aceea.

— Însă i-ai spus Emmei Harper. De ce?

— Câteva luni mai târziu, mi-am vizitat o prietenă în Henfield și am văzut-o pe Rosie cu un băiat.

— Lucas Wrigley?

— Da. Și păreau… să se înțeleagă.

Mă încrunt. *Rosie,* regina balului, să umble cu Wrigley cel ciudat și care tremura? Nu avea nicio logică. Nu-l aruncase cu Tom în puț?

— Când s-a întâmplat?

— La puțin timp după ce a început orele la școala nouă.

— Și-ți era teamă de ce ar putea să-i facă Wrigley lui Rosie?

Râde.

— Nu.

— Poftim?

— Rosie Harper poate să-și poarte singură de grijă. Mi-era teamă de ce

ar putea face *împreună*.

Încerc să înțeleg.

— Ce a făcut Emma?

— Cred că i-a interzis lui Rosie să se mai vadă cu el.

— Pur și simplu?

A dat din umeri.

— Nu i-am mai văzut împreună, dar adolescenții pot fi duplicitari.

Chiar da.

— Iar mama lui Wrigley?

— Ca multe mame, nu credea că e vreo problemă cu fiul ei. Ca să fiu sinceră, mi se părea cam ciudată, absorbită de scris. Părea să-și petreacă mai mult timp cu vrăjitoarele ei decât cu fiul.

Ceva se desțelenește în creierul meu. *Clic*.

— Scuze, ai zis *scris*? E autoare?

— Da, de romane pentru adolescenți. Unor copii de școală le plac.

— Cum o cheamă?

— Annette Wrigley, dar probabil o știi după pseudonimul literar – Saffron Winter.

CAPITOLUL 53

Pe ușa de la intrare e agățat un afiș. „Fără agenți de vânzări sau vizitatori nepoftiți.” Ar trebui să fie niște agenți de vânzări foarte hotărâți, ca să ajungă aici. Cred că nici măcar un martor al lui Iehova nu și-ar da interesul.

Casa lui Saffron Winter nu se vede de pe șosea, nici măcar puțin. Doar o cutie poștală veche la capătul unei alei lungi și desfundate. În față e parcată o mașină. Un Volvo roșu prăfuit. Așadar, e cineva acasă.

Chiar dacă sunt clar un vizitator nepoftit, sun la sonerie.

Niciun răspuns. Dar mașina e aici. Mă uit înapoi la ea și ceva îmi atrage atenția. În dreptul anvelopelor sunt buruieni și ambele par cam dezumflate. În regulă. Deci Saffron nu a mai condus nicăieri de ceva vreme. Poate că a mers pe jos sau a luat autobuzul. Nu e neapărat suspect.

Mă uit înapoi la casă. Nu pare neglijată evident. Iarba e tăiată, perdelele sunt trase. Dar nu pare nici locuită. Are un aer pustiit, dezolant. Ca una din cele pe care le vezi în filme. Convingătoare de la distanță, dar, de aproape, îți dai seama că e o fațadă. Încerc din nou să sun. Apoi bat rapid de trei ori.

Mă dau înapoi și mă uit prin ferestre după o față sau dacă s-au mișcat perdelele. Poate că nu e acasă, până la urmă. Și totuși, ceva mă deranjează. În legătură cu Saffron Winter. Cu Wrigley.

În legătură cu totul. Dacă a primit mesajul meu despre reverendul Fletcher, sigur știa cine sunt, așa că de ce nu mi-a răspuns? De ce nu m-a contactat după tot ce s-a întâmplat noaptea trecută? De ce nu a văzut-o nimeni de dinainte de înmormântarea lui Fletcher? De peste o lună.

Mă plimb în jurul casei. E o poartă fără lacăt pe ea. Trag zăvorul și merg pe o cărare îngustă până în grădina din spate. Îmi dau seama imediat că e mai puțin îngrijită decât cea din față. Iarba e năpădită de buruieni și mica verandă e plină de mucuri de țigară. Așa că Saffron fumează. Poate ca și mie, îi place să stea afară seara și să savureze o țigară sau două. Poate că am fi putut fi prietene. Și apoi mă întreb de ce vorbesc despre ea la trecut.

Încerc ușa din spate. Închisă. Desigur. Oamenii sunt mai încrezători la țară, dar majoritatea nu sunt suficient de neglijenți să-și lase ușile descuiate. Mai ales oamenii mai retrași, care nu vor să-și bage alții nasul

prin casa lor.

Mă uit pe geamul de la bucătărie. Nu sunt cea mai ordonată, dar uau! Chiuveta e plină de vase murdare. Pe fiecare suprafață sunt pachete și conserve, cutii de pizza și recipiente de la restaurantele cu livrare la domiciliu.

Fac un pas în spate, mă simt și mai ciudat și mă uit iar la mucurile de țigară. Ușa din spate, ca și cea din față, are o yală. Aveam și noi la fosta casă din Notthingham. Știu sigur că te poți încuia pe dinafară în cazul yalelor, mai ales dacă te furișezi des afară să fumezi și ți-ai uitat cheile. Nu se întâmplă decât o dată și apoi îți lași o poliță de asigurare.

Mă uit în jur și văd un ghiveci răsturnat. Îl ridic. Nimic. În regulă, prea ușor. Unde îmi ascundeam eu cheile? Mă duc în fața casei. Apoi mă las pe vine lângă bara de jos a mașinii și mă uit pe țeava de eșapament. *Bingo.* Scot cheile. Par a fi din față și din spate. Mă uit la ușa din față. Poate ar trebui să mai bat o dată. Am cheile, așa că, practic, nu intru prin „efracție”, dar tot nepoftită sunt.

Ridic pumnul și mai bat o dată în jos.

— Bună ziua! Saffron? Mă cheamă Jack Brooks, sunt noul vicar. Aș putea vorbi cu dumneavoastră?

Niciun răspuns. Mi se pare sau am văzut plasa mișcându-se sus? Mă gândesc. Și apoi bag cheia în broască. Ușa se deschide.

— Bună ziua? E cineva acasă?

Tăcere. Intru în hol și imediat duc mâna la nas. Vai! Pute. A rânced și acru. A mizerie. Fac câțiva pași în față.

— Saffron? Numele meu e… rahaaat!

O siluetă mică și neagră coboară în fugă scările printre picioarele mele. Căcat! Am inima în chiloți. Fir-ar să fie. O nenorocită de pisică. Și acum a ieșit pe ușă.

Intru în bucătărie. Ar trebui să găsesc niște mâncare să o momesc înăuntru. Acum, că sunt înăuntru, bucătăria arată de parcă a explodat o bombă. Mă uit în jur. Mormanele de vase din chiuvetă sunt pline de mucegai. Coșul de gunoi dă pe afară pe podeaua jegoasă. O litieră este plină cu fecale.

Dumnezeule! E genul de mizerie la care mă aștept într-un cămin, nu în casa unei femei între două vârste. Și, mamă! Ies din bucătărie și strâmb din nas.

Sufrageria e în dreapta mea. Mă uit. Nu e la fel de grav ca în bucătărie, dar destul de dezgustător oricum. Cutii de pizza, vase murdare și doze goale sunt împrăștiate pe parchetul din lemn. Într-un colț e un morman de haine. Pe canapea e un sac de dormit mototolit și peste tot sunt desene pe podea, pe scaune, lipite pe pereți. Ar fi bune dacă ai ignora tematica. Crime redate în detaliu, mutilări, violuri și tortură. Simboluri satanice. Pentagrame, crucea Leviatanului, demoni, draci. Mă uit la ele și mi se face pielea de găină.

Să fie oare camera lui Wrigley? Oare doarme aici jos? Chiar miroase așa. E un miros înțepător de transpirație și de hormoni. Dar de ce l-ar lăsa Saffron? Poate nu e aici. Poate l-a lăsat aici de capul lui.

Mă duc din nou pe hol și mă uit în sus pe scări. Pun o mână pe balustradă și o iau în sus. Presentimentul e mai puternic. Mirosul pestilențial – mai neplăcut decât mâncarea râncedă, transpirație și hormoni – e mai palpabil aici. Aproape insuportabil. Îmi pun brațul la nas pe când ajung pe palier. Trei camere. În stânga, văd o baie. În dreapta, camera unui băiat adolescent. Și acum înțeleg de ce Wrigley nu doarme aici. Ar fi imposibil din cauza duhorii. Un miros care vine din camera din fața mea. Cea care are ușa închisă. *Desigur.*

Îmi spun că nu trebuie să o deschid. Nu trebuie să știu. Aș putea suna la poliție acum și să se ocupe ei. Dar *chiar* vreau să știu. Mă țin tare și împing ușa.

— *Doamne Dumnezeule!*

Mă întorc și vomit. Fără să mă gândesc. O reacție instinctivă. Rămân aplecată, cu saliva scurgându-mi-se din gură câteva minute. Încerc să-mi recapăt controlul asupra stomacului și să nu mai urlu.

În cele din urmă, mă ridic din picioare și mă întorc în cameră. Pe patul dublu e un cadavru. Sau ce a mai rămas din el. Mare parte s-a scurs în saltea, iar lichidele corporale băltesc pe podea. Restul este o masă aproape irecognoscibilă de carne putrezită și de haine pătate. Pijamale. Fire de păr negru cu *dread*-uri.

Saffron Winter.

Sigur a murit de cel puțin câteva luni. Nu e de mirare cum. Peretele din spatele patului este pătat cu pete maro. Pe jos văd un cuțit ascuțit plin de sânge.

A ucis-o pe când dormea, mă gândesc. *A măcelărit-o. De câte ori oare a*

înjunghiat-o?

Trebuie să plec de aici. Trebuie să sun la poliție. Trebuie să… în spatele meu se aude podeaua trosnind. Nu! Mă întorc. Cu câteva secunde prea târziu. Mă izbește cu ceva greu în cap. Așa de tare că îmi trosnește spinarea și picioarele îmi cedează. Un moment de durere orbitoare. Îmi dau seama că sunt în mare pericol. Iar apoi se lasă întunericul.

CAPITOLUL 54

Efectiv cineva stă cu ea să o supravegheze. Flo spumegă de furie. E întinsă pe pat și ascultă Nine Inch Nails în căștile din urechi. Mike Sudduth e jos. Bănuiește. Nu a coborât să-l vadă sau să-l salute. De ce ar face-o? Nici măcar nu-l vrea aici. Nu are nevoie de el aici. Indiferent ce ar crede mama ei.

Știe că și-a dezamăgit mama, dar tot se simte furioasă. La naiba cu casa asta și cu satul ăsta de căcat! Să o ia naiba pe Rosie și pe vărul ei oligofren! Să o ia naiba și pe maică-sa că a adus-o aici și naiba să te ia și pe tine, Dumnezeu!

I-a dat ieri mesaj lui Wrigley, dar nu i-a răspuns. Îi vine rău și se simte furioasă și din cauza asta. O ignoră? E rușinat? Poate că nu-l lasă mama lui. Sau poate că e precum ceilalți băieți care nu mai sunt interesați după ce primesc ce vor – de parcă ar fi *primit* –, dar nu fusese nici reticentă.

Se gândește să intre pe Snapchat și să o bârâie pe Kayleigh la cap, dar acum nu vrea să-i spună cât de căcăcioasă a devenit viața ei. Asta e problema cu rețelele de socializare. Nu sunt făcute pentru negativitate. Oamenii își arată doar părțile bune. Pozează cu filtre, își creează o viață perfectă. Dar ce faci când viața nu e perfectă? Când totul e de căcat? Când simți că te scufunzi într-o gaură neagră din care nu mai poți ieși la suprafață? Haha.

Și apoi, telefonul îi bâzâie de la un mesaj. Îl ia. *Da.* Wrigley. „Ce faci?”

Zâmbește și îi scrie: „Bine? Cum îți e glezna?”

„Nu prea rău”.

„Super”.

„Ești pedepsită?”

„Nu, dar mama crede că ești o piază rea!”

„Poate are dreptate”.

„Nu, n-a fost vina ta”.

„Tot mă simt prost. A fost ideea mea să mergem acolo”.

„Voiam să merg”.

„Chiar îmi placi”.

„Și eu te plac”.

„E mama ta acolo acum?”

„Nu, dar e iubitul ei aici, care stă cu ochii pe mine”.

„Iubit?”

„Nu chiar, doar prieten”.

„OK. Ai răbdare. Ne vedem curând”.

El încheie mesajul cu două inimi negre.

Ea se uită la telefon și simte o căldură în suflet. Bine, poate o să meargă totul, până la urmă. Se ridică în capul oaselor și își dă seama că îi e foame. A sărit peste micul dejun și prânz și e aproape ora cinci.

Oprește muzica și se dă jos din pat. Deschide ușa și coboară. Îl aude pe Mike vorbind la telefon în bucătărie.

— Două cadavre. Satul următor. Dumnezeule! Ei bine, nu e chiar… da, înțeleg. Sunt peste drum. Dar sunt ocupat cu ceva chiar acum. Cum adică „ce”? Scriu articolul despre scheletele din puț!

Flo intră în bucătărie. El stă la masă cu laptopul deschis în față și cu o cană cu cafea aburindă lângă el. *Simte-te ca acasă,* se gândește ea.

Ridică privirea când intră.

— Uite ce e, te sun înapoi.

Pune telefonul jos și îi zâmbește.

— Bună. Ce mai faci?

Ea îl privește lung. Își dă seama că mama ei s-ar fi putut pricopsi cu unul mai nasol. E destul de arătos într-un fel bătrânesc și aspru. Are barbă. Păr negru un pic cam lung, cu niște fire albe. Riduri pe lângă ochii de un albastru-deschis.

— Sunt bine. Trece de el ca să ajungă la frigider. Dar nu am nevoie să stai cu ochii pe mine.

— Sunt sigur că nu. Dar mama ta mi-a cerut o favoare și îi rămăsesem dator – m-a ajutat acum câteva zile.

Observă cum se uită la telefon.

— Nu te țin din ceva, nu?

— Nu, nu, e-n regulă.

— Te-am auzit la telefon. Mai sunt și alte cadavre?

— Trăgeai cu urechea?

— Vorbești tare.

— Da. Cei de la ziar vor să mă duc să scriu un articol.

— O crimă?

— Da. Doi pensionari din satul următor.

— Uau! A început petrecerea în Satul Plictisitor.

— N-au mai fost atâtea crime și măceluri de când cineva a hăcuit dovleacul de la bâlciul din Chapel Croft.

Nu se poate abține să nu zâmbească puțin.

— Ar trebui să te duci.

— I-am promis mamei tale.

— O să fiu *în regulă.*

— Nu.

— Uite ce e, de ce nu-i dai mesaj să o întrebi?

— Nu sunt sigur.

Își scoate telefonul din buzunar.

— Să-i scriu eu?

— Nu, pot și singur. Nu sunt speriat de mama ta sau ceva de genul ăsta!

— Serios?

— Poate doar un pic. Ia telefonul și tastează un mesaj.

Flo ia niște brânză, roșii și unt din frigider și începe să-și facă un sandvici. Aude telefonul scoțând un sunet.

— Ce spune?

— Spune că se întoarce. E la zece minute. Deci nu trebuie să rămân aici dacă mă grăbesc.

— Poftim. Se uită peste umăr. Își dă seama că el stă pe gânduri. O să fiu *teafără* zece minute.

— Bine. Închide laptopul și și-l pune în geantă. Dar promite-mi că o să încui ușa și nu o s-o deschizi pentru niciun necunoscut.

— Nu sunt idioată.

— Departe de mine gândul. Își trece geanta peste umăr și-și ia geaca. Spune-i mamei că o sun mai târziu, da?

— Da.

— Încuie ușa după mine. Da?

— *Da.*

— Bine.

Îl conduce până la ușă apoi o încuie după el. *Frate!* Se duce înapoi în bucătărie și își toarnă suc de portocale. Se așază la masă să mănânce sandviciul. Se pregătește să ia o gură când cineva bate la ușă. Pe bune? Lasă sandviciul în farfurie. Crede că e Mike, probabil. Poate a uitat ceva.

Însă ar trebui să verifice.

Se ridică și traversează holul ca să ajungă în sufragerie. Se uită pe fereastră. Ridică din sprâncene. *Pe bune?*

Se duce până la ușa din față.

Nu o deschide pentru niciun necunoscut.

Descuie ușa și trage de ea.

— Ce cauți aici?

CAPITOLUL 55

Când eram copil, cartea mea preferată era *Bufnița care se temea de întuneric.*

Mi-o repetam când mă pedepsea mama. Recitam:

„Întunericul e interesant, întunericul e distractiv, întunericul e frumos, întunericul e bun”.

Sigur că mi-am dat seama de minciună când am crescut.

Întunericul e interesant și distractiv când ești bufniță. Vânător, prădător.

Dacă ești pradă, dacă ești neajutorat și singur, întunericul e mortal.

Clipesc și deschid ochii. În jurul meu e un întuneric gros, de nepătruns. Stau pe o parte, cu umărul sub mine. Am obrazul lipit de covorul aspru și înțepător. Simt fibrele cum îmi gâdilă nasul, unele mi-au rămas prinse în gât. Tușesc. Durerea ascuțită și fierbinte îmi cuprinde o parte a capului. Ceva lipicios a făcut crustă în jurul gâtului și al urechii. Am mâinile legate la spate. Nu-mi simt picioarele, dar sunt aproape sigură că și ele sunt legate fedeleș. *Am mișcările complet restricționate. Neajutorată în întuneric.*

Încerc să nu mă panichez. Să mă mișc puțin. O nouă durere de cap mă săgetează iar când ating ceva de metal. La câțiva centimetri deasupra mea. Mă rostogolesc pe partea cealaltă și mă lovesc cu nasul de un material și mai aspru. Încerc să-mi îndrept picioarele, dar nu pot.

Sunt în capcană, captivă. Aud ceva de afară. Păsări. Cântecul lor de seară. Sunt deasupra. Captivă. Și nu mă simt îngrozită ca atunci când ești îngropat de viu, dar aproape. Sunt într-un portbagaj. *Al lui Saffron*. Încep să-mi amintesc că prin ceață. Stau și mă uit lung la un cadavru. Aud un zgomot în spate. Încerc să mă întorc, dar sunt lovită. O durere sfâșietoare de cap de parcă s-a izbit ceva de craniul meu. Dar văd ceva înainte să mă cuprindă întunericul. Ochi argintii-verzui.

Wrigley și-a ucis mama. Și a stat cu cadavrul ei pretinzând că e încă în viață. Mesajele pe care le-am primit au fost sigur de la Wrigley. Mi se întoarce stomacul pe dos. Nu doar la ideea că trupul neînsuflețit al lui Saffron se descompune, ci la gândul că băiatul ăla – *psihopatul* ăla – îmi atinge fiica. *Flo. O, Doamne! Flo.* Trebuie să o previn.

Și apoi aud alt sunet. Pași scrâșnind pe aleea pietruită. Se apropie. O

bufnitură. Mijesc ochii în lumina bruscă a soarelui. Cineva înalt tronează deasupra mea. Ochii mi se obișnuiesc.

Preț de o clipă nu recunosc străinul. Prin ceața de frică și de panică îmi dau seama că are părul mai scurt, tuns până la scalp. Arată mai bătrân. Nu mai are nici hanoracul lălâi. Poartă un tricou gri-închis și are brațele musculoase.

— Bună ziua, reverend Brooks.

— Wrigley.

Numai că limba mi se mișcă greu și zic:

— Wugglah.

Zâmbește. Și mai observ ceva diferit. Acel tremurat ciudat nu mai e. E înalt și perfect nemișcat.

— Trimuratul?

— A, ăla. Mda.

Deodată are convulsii. Mâinile și picioarele i se mișcă necontrolat. Apoi se îndreaptă și râde.

— M-am prefăcut bine, ai? Sărmanul Wrigley Tremurici. Se așază pe marginea portbagajului. Ai văzut cumva filmul *Suspecți de serviciu?* Extraordinar. Se întinde și șoptește. „Cea mai mare înșelătorie a diavolului a fost să pretindă că nu există”.

Se dă jos de pe portbagaj.

— Oamenilor nu le place să se uite la un handicapat. Le e rușine. Simt doar milă. Îmi face cu ochiul. Așa poți să scapi basma curată cu multe.

Mă uit neajutorată la el.

— Ce-o să faci?

— O să așteptăm până se întunecă și *apoi* mergem cu mașina la plimbare. Trebuie să mai iau ceva.

Dispare din raza mea vizuală și lasă portbagajul deschis. Mă răsucesc și mă învârt, zvârcolindu-mă dintr-o parte în alta, trăgând de legături, dar degeaba. Mă gândesc să țip, dar cine să mă audă în afară de Wrigley? Și nu vreau să-l înfurii. Aud un fluierat. Wrigley s-a întors deja. Șchioapătă foarte puțin – oare s-a lovit la gleznă? – și cară un trup înalt învelit în cearșafuri pătate.

Mi se întoarce stomacul pe dos și inima mi se umple de groază.

— Nu.

El zâmbește.

— Scuze, reverendule! O să fie cam înghesuială.
Și apoi așază cadavrul lui Saffron în portbagaj, lângă mine și îl închide.

CAPITOLUL 56

Are părul prins în coadă. Poartă blugi și un hanorac lălâi și stă cu mâinile băgate adânc în buzunare. Pare palidă și spăsită.

Flo s-o uită lung la Rosie.

— Știi că asta poate fi considerată intimidarea martorului?

— Nu de asta sunt aici. Pe bune. Vreau doar să vorbim.

— De ce?

— Vreau… vreau să-mi cer scuze.

— Bine. Ai zis. Pa.

— Așteaptă!

Deși nu avea de gând, Flo lasă ușa deschisă puțin.

— Ce e?

— Uite, nu am vrut ca lucrurile să ajungă așa departe. Pe bune. Nu a fost ideea mea.

— Mi-e greu să cred că *Tom* are vreo idee.

— Nu vorbesc despre Tom.

— Atunci despre cine naiba?

— Pot intra?

— Nu poți să-mi spui de afară?

— Te rog! Ți-am adus asta.

Rosie îi întinde un pulover cu Jack Skellington. Cel pe care Flo i l-a împrumutat lui Poppy în prima zi. Pare a fi fost cu mult timp în urmă.

Flo stă pe gânduri. Dacă se ia la bătaie cu javra asta, poate să o pună la pământ.

— Bine.

Înșfacă puloverul și deschide mai larg ușa.

— Dar grăbește-te. Maică-mea o să ajungă în cinci minute și, dacă te găsește aici, chiar o să te omoare.

Merg în bucătărie și stau rigide.

— Ei bine? întreabă Flo

— Știu că mă detești.

— Nu-mi pot imagina de ce. Ai tras spre mine și Wrigley. L-ai aruncat în puț.

— Nu l-am aruncat în puț.
— O, da. Tom a făcut-o, nu?
— Nu.
— Poftim?
— Nimeni nu l-a aruncat pe Wrigley în puț.
— Despre ce naiba vorbești?
— Ne-ai *văzut* aruncându-l în puț?
— Nu, dar…
— Nu crezi că a fost un pic ciudat că nu s-a rănit?
— Poate a fost doar norocos.
— A cui a fost ideea să vă vedeți acolo? A lui Wrigley, nu?
Flo s-o uită lung la ea și își simte gâtul uscat.
— Da.
— Totul a fost plănuit. Sacul peste capul tău. Atacul. L-am legat cu o funie și l-am coborât în puț. A fost o glumă proastă.
— Nu!
— Ba da.
— De ce? De ce ați face așa ceva? De ce ar face-o Tom?
— Pentru că i-ai rupt nasul.
— Dar îl deteşti pe Wrigley.
— Mamă, ce proastă ești!
Se apropie de ea. Instinctiv Flo s-o dă în spate.
— Wrigley și cu mine suntem împreună. Suflete-pereche. Zâmbește. Dacă te încălzește cu ceva, chiar te-a plăcut. Dar nu puteam să accept. Așa că l-am pus să mi-o dovedească. Bătându-și joc de tine.
— Nu te cred.
— Mi-a zis să vin aici.
— Și eu ți-am zis că mama o să vină acum dintr-un moment în altul.
— Ba nu.
Rosie își scoate mâna din buzunar. Ține în mână cuțitul zimțat. Cel din trusa de exorcizare. Flo îi jurase mamei ei că Wrigley nu-l furase. Se simte cuprinsă de groază.
— Vampirina, o să ne distrăm pe cinste.

CAPITOLUL 57

Se uită la capelă. Stă pe burtă în iarbă în spatele unei lespezi de mormânt înalte. Nu a îndrăznit să se apropie mai mult. Nu încă. Nu până nu se întunecă. Nu după ce fiica ei l-a văzut ieri la fereastră.

Nu mai trebuie să facă greșeli. Dar e greu. Are mereu dureri. E obosit. Se simte ciudat, gândurile i se târăsc leneșe prin minte. Simte că trupul îl încetinește și îl oprește.

Mai devreme a auzit huruitul elicopterelor de poliție. Caută. Sigur au descoperit cadavrele. Până acum nu l-au văzut. Dar nu poate să mai stea ascuns prea multă vreme. Cu hainele lui jegoase, cu duhoarea și cu glezna care îi putrezește nu e chiar ușor de trecut cu vederea.

Dar a ajuns până aici.

Trebuie să o vadă, să discute cu ea. Atâta tot.

Data trecută a făcut-o de oaie. Rău. A căutat-o în toți anii ăștia – singurul indiciu a fost o scrisoare pe care i-o trimisese și un timbru poștal șters. Și apoi dăduse întâmplător de ea. La cantina săracilor. Mergea cu ceilalți vagabonzi și deodată ea se ivise acolo. Zâmbitoare, fericită, cu gulerul bisericesc la gât. Abia îi venea să creadă, dar își putea recunoaște sora în orice împrejurare.

Nu îndrăznise să-i vorbească. Așteptase, se uitase la ea ca să-și dea seama care e cea mai bună abordare. Așa fusese mereu. Privise. Acționa greu, mai puțin când furia prelua controlul. Ca și cu mama. Întrecuse măsura și și-a vărsat nervii pe ea. Doar după aceea și-a dat seama că izbucnise când avea un cuțit de pâine în mână.

La fel și cu soțul lui Jack. În noaptea aceea în biserică. Nu a vrut să-l rănească. Poate doar un pic. Până la urmă, văzuse cum o trata pe sora lui. Cum țipa la ea, cum o lovea. Își dorise să-l pedepsească. Dar a mers prea departe.

Când a venit să-l viziteze la închisoare, îi spusese că-l iartă. Dar l-a pus să promită că nu va spune nimănui despre ei. Și el fusese de acord. Știa că o dezamăgise. Îi spusese că se va întoarce. Nu a făcut-o niciodată. Dar o iartă și pentru asta.

Nu e acolo momentan. Doar fiica. Și a venit o fată. Nu e sigur, dar are

impresia că e aceeași de noaptea trecută.

Se ascunsese în pivniță când a venit băiatul prima dată la casa dărăpănată. Auzise voci deasupra lui. Și apoi, un urlet. Ieșise repede afară. Fugărise atacatorii și o eliberase pe fată. Când și-a dat seama cine era, se ascunsese din nou. Nu-l putea vedea. Nu încă.

Din greșeală, fata tocmai îi dăduse voie atacatoarei să intre în casă. Se întreabă dacă să intervină, dar momentan doar se uită. Se gândește că o supraveghează pe nepoata lui. Familia lui. Zâmbește, apoi cască. În curând, Jack va ajunge acasă. O să fie împreună. În sfârșit.

CAPITOLUL 58

Nu sunt sigură de câtă vreme stau întinsă acolo în întuneric, foarte aproape de rămășițele putrezite ale lui Saffron. La început, o iau razna. Urlu. Lovesc portbagajul cu călcâiele. Simt firele subțiri care mă leagă de sănătatea mintală cum se rup unul câte unul.

Și apoi, o mică parte a creierului se întinde și se prinde de mine. *Ai mai fost aici. Ai supraviețuit atunci. Vei supraviețui și acum. Trebuie. Pentru Flo.*

Trebuie să-mi păstrez calmul. Să mă concentrez pe altceva decât pe căldură, pe miros, pe frica irațională de mișcare din întunericul de lângă mine.

Sunetul respirației întretăiate și cel scos de mâinile scheletice care vor să dea jos cearșaful soios sunt îngrozitoare. *Încetează. Pur și simplu încetează.*

Saffron a murit. Și eu trebuie să rămân în viață. Pentru fiica mea. Oare mai e acasă cu Mike? Au încercat să dea de mine? Oare încep să se îngrijoreze, poate se gândesc să mă caute, să sune la poliție? Sau mai așteaptă ceva timp?

Timp. De cât timp sunt aici? Am ajuns la casă pe la patru. Percepția mea e deformată. Timpul se mișcă mai încet în întuneric, printre frică și durere. Dar trebuie să fi trecut câteva ore de când am ajuns. Ora opt sau nouă. Se va însera. Wrigley a zis că vrea să aștepte până se întunecă.

„Apoi o să mergem cu mașina la plimbare”.

Conduce? Trebuie să presupun că da. Nu e neobișnuit la țară. Mulți părinți au teren privat și copiii încep să învețe înainte să împlinească șaptesprezece ani. Dar unde mergem? Ce pune la cale?

Mă încordez. Iar se aud pași pe pietriș, iar e zgomotul de portiere care se deschid. Ceva e împins pe bancheta din spate. Se trântește o ușă. Apoi un scârțâit și suspans. Cineva se suie în față. Motorul pornește. Ne mișcăm. Mă izbesc și mă lovesc în portbagaj, simțind fiecare groapă prin roțile dezumflate. Lichidele corporale din trupul moale și în descompunere al lui Saffron mi se impregnează în haine. Apoi s-a terminat, în cele din urmă. Mașina se oprește. Stau, respir greu, ascult. Wrigley se dă jos. Scoate ceva

din spate. Apoi, deodată, se deschide portbagajul. Aer curat. Inspir cu poftă.

Wrigley se întinde și ia cadavrul lui Saffron. Încerc să văd. Nu e foarte întuneric. E amurg. Îi pune trupul într-o… roabă. Peste el pune o pătură. Dar unde suntem? Văd cerul, câteva stele. În dreapta, un gard, o poartă. O recunosc. *Capela.* Suntem la capelă.

Ar trebui să urlu, să strig după ajutor. Simt că limba îmi funcționează din nou. Cineva ar putea trece pe acolo și să mă audă. De parcă mi-a citit gândurile, Wrigley se întoarce și scoate ceva din buzunar. Se apleacă, mă ia de păr și îmi bagă o cârpă jegoasă în gură.

— Mă întorc imediat.

Iar închide portbagajul. Urlu frustrată prin cârpă. Deși cadavrul lui Saffron nu mai e, mirosul a rămas. Încerc să mă ghemuiesc într-o poziție mai bună ca să nu mai am crampe la brațe și la picioare. De ce ne-a adus aici? Ce naiba vrea să facă? Și ce e cu Flo și cu Mike? Simt cum o frică uriașă îmi roade stomacul.

După câteva minute, se deschide iar portbagajul.

— E rândul tău.

E surprinzător de puternic. Mă trezesc ridicată și trântită în roabă. Nu prea am cum să mă opun așa cum sunt, legată la mâini și la picioare și cu cârpa în gură. Mă uit în jur. Suntem în parcare, în fața capelei. Mașina e cu spatele la biserică. În întuneric, în liniștea drumului de țară, nu ai vedea nimic decât poate o siluetă fantomatică împingând o masă întunecată într-o roabă, în sus, pe o cărare. Nu sunt lumini, doar o bucată de lună. Simt cum mă apasă disperarea.

Wrigley împinge roaba spre capelă. Mi se zguduie oasele. Mă uit spre casă. Luminile sunt aprinse? Dar e oare cineva acasă?

— Știi, până la urmă, s-au aranjat toate, îmi spune Wrigley nonșalant. Chiar mă întrebasem cum să scap de cadavrul mamei, dar a fost un dar nesperat descoperirea criptei. Ce loc mai bun să te descotorosești de un cadavru decât o criptă, nu?

Ușa de la capelă e deschisă. Cu siguranță a luat cheia mea. Lovește roaba de prag și mă duce înăuntru.

— Casă, dulce casă.

Se aude o bufnitură pe când ușa se închide după noi și zornăitul cheii.

Mă uit în jur. Capela e luminată de lumânări în sticle, puse pe strane, pe altar și pe podea. Simt miros de ceară topită și de ceva chimic.

Dar nu asta îmi face vezica aproape să se golească.

În fața altarului a fost pus un scaun de plastic. Deasupra lui e un ștreang care atârnă întins peste balustrada de sus.

Wrigley îmi scoate cârpa din gură.

— Acum ar fi momentul prielnic să te rogi.

CAPITOLUL 59

Mă holbez la ștreangul care atârnă, dându-mi seama ce vrea să facă.

— Tu ai fost! Tu l-ai ucis pe reverendul Fletcher.

— Practic, s-a sinucis. Cum o să faci și tu.

Scoate un cuțitaș ascuțit din buzunar, se apleacă și îmi taie legăturile de plastic de la glezne.

— Ridică-te!

— Nu.

Saltă în sus roaba și cad cu fața pe podea, reușind să mă întorc în ultimul moment și să mă rostogolesc într-o parte, la câțiva centimetri de o lumânare aprinsă. Simt căldura flăcării aproape de încheietură.

— Cum? Cum de l-ai convins să o facă?

Wrigley rânjește, apoi își bagă degetele în gură și fluieră. O siluetă apare din micul birou. E Rosie Harper. *Ce naiba*? Vine lângă Wrigley. O apucă, o apucă de gât cu brațul și apasă cuțitul de carnea ei moale.

— Ridică-te de pe scaun, pune-ți ștreangul de gât sau o omor.

— Te rog, nu-mi face rău!

Ochii lui Rosie se umplu de lacrimi.

— Fă-o, șuieră Wrigley. Sau o s-o fac încet.

Mă uit îngrozită la amândoi. Apoi, deodată, Wrigley o învârte pe Rosie și se sărută lung și apăsat. Simt cum mă lasă picioarele. Amândoi izbucnesc în râs.

— Ce față a făcut! remarcă Rosie.

Wrigley se întoarce spre mine.

— A fost așa de ușor! Țapul ăla prost s-a dus acolo sus și s-a spânzurat. Ar fi trebuit să fi văzut ce expresie avea când a înțeles că a fost tras pe sfoară.

Mă ridic în șezut cu încheieturile deasupra flăcării de la lumânarea din spatele meu.

— De ce?

— Pentru că, atunci când eram la orfelinat, m-a molestat un preot. Asta vrei să auzi? Vrei motive? Vrei o mărturisire clară? Ca în filme? O să-ți fie mai ușor?

— Poate.

— Bine. Hai că o fac. Fletcher era un poponar mincinos. Înainte, eram doar eu și mama, dar, deodată, el e tot timpul acasă la noi, vorbește cu ea despre cărți, despre istorie și despre alte căcaturi, Se preface interesat de ea.

— Erai invidios?

— Nu, o folosea. Nu o plăcea în felul ăla și ea nu-și dădea seama. Cățea proastă! Apoi, într-o zi, mama era plecată și eu făceam flotări în grădină. Fletcher a venit prin spate și m-a văzut.

— Și-a dat seama că te prefăceai că ai distonie?

— Da. A zis că îi spune mamei dacă nu o fac eu.

— Nu a bănuit niciodată?

— Mama era așa de absorbită de scris, încât cred că putea să-mi mai crească un futut de cap și nu ar fi observat. În plus, i-a plăcut ideea de a adopta un copil „traumatizat”. De aia am început să mă prefac – ca să ies în evidență pe lângă ceilalți copii. Dar Fletcher avea să distrugă totul.

— Și trebuia să moară pentru asta?

— Am încercat să-l avertizez, să-l fac să plece…

Îmi pică fisa.

— Fetele care ard agățate de ușa lui. Focul din capelă?

— Idiotul nu pricepea.

— Și pe Saffron de ce ai ucis-o?

— Poponarul ăla mincinos tot i-a zis. Știa că era ceva necurat când a murit. Tot punea întrebări, răspunde el dând din umeri. Mă tot bătea la cap…

Îmi simt pielea de pe mâini cum se strânge de la căldură, dar și plasticul care se topește.

— Nu mă ridic de aici! N-o să-ți fac viața ușoară!

— Ba da.

Îi face semn lui Rosie, care dispare înapoi în birou. O clipă mai târziu, reapare cu o altă ființă slabă și palidă.

Și îmi dau seama că are dreptate. O să mă sinucid aici, în seara asta.

CAPITOLUL 60

Probabil a ațipit (sau a leșinat) o vreme. Când deschide ochii, e beznă. A amorțit și îi e frig. Tremură. Inclus, își simte glezna ca pe o bucată de lavă fierbinte. Își dă seama vag că leșinul, tremuratul și senzația de arsură sunt toate semne ale unei infecții care i se răspândește galopant în organism.

Dar nu poate să se ocupe de asta acum. Se ridică în capul oaselor ca să se orienteze.

Cimitirul. Da. Aici e. O veghează. E oare acasă? Caută casa cu privirea. E în beznă. Dar vede lumini pâlpâind în capelă. Nu, nu lumini. Flăcări. Ca lumânările.

De ce să fie lumânări în capelă? Ceva e în neregulă. O simte instinctiv.

Luptă cu letargia și cu durerea, se forțează să se ridice în picioare și pornește încet, șchiopătând, să străbată cimitirul.

CAPITOLUL 61

— Mamă!

Mă uit la fiica mea.

— E-n regulă, iubito! Ești teafără?

Are brațele legate la spate. Rosie, din spatele ei, o amenință cu un cuțit. Cel zimțat din trusa de exorcism.

— Mamă, ai avut dreptate. De la început.

Îi zâmbesc tristă.

— Îmi pare rău să-ți spun că așa e…

— Ce drăguț! remarcă Wrigley.

Rosie o împinge pe Flo spre el. O strânge cu brațul de gât. Cealaltă mână o are întinsă spre Rosie.

— Iubito, cred că o să am nevoie de un cuțit mai mare.

Ea zâmbește, îi ia cuțitul mai mic și i-l dă pe cel zimțat. Duce lama spre ochiul lui Flo Și, de data asta, știu că el nu se preface.

— Acum ridică-te de pe scaun!

— Mamă, plânge încet Flo. O să mă omoare oricum.

— Și pot să o fac repede sau încet. Pot să o tai bucată cu bucată, iar tu să te uiți.

— Și apoi? Crezi că o să convingi lumea că mi-am ucis propria fiică, am dat foc la capelă și m-am spânzurat?

— Reverendule, ți-a fost greu să te stabilești aici. Încă te simți vinovată în legătură cu ce s-a întâmplat la fosta ta biserică. Pe bune, era inevitabil!

Dă din umeri și continuă.

— Știi de ce-mi place focul? Focul distruge tot, O să fim de mult plecați până când poliția o să pună totul cap la cap.

— Bonnie și Clyde din Sussex. Mă uit la Rosie. Crezi că cineva care poate să comită atâtea crime nu se va debarasa de tine fără să se gândească de două ori?

— Taci din gură și suie-te pe scaun, îmi șuieră.

Flacăra îmi arde încheieturile și vreau să țip, dar simt cum legăturile cedează. Mi le țin apropiate, dar la spate. Apoi mă ridic în picioare și mă duc în spate spre scaun.

Wrigley zâmbește.

— Vezi, ți-am zis că o s-o facă.

Mă întorc. Dar în loc să mă sui pe scaun, îl înșfac și îl arunc spre Wrigley.

Aruncă tu ceva, și persoana va încerca să se apere. Wrigley ridică brațele instinctiv. Scaunul îi lovește încheietura și cuțitul îi zboară din mână. Flo profită. Îl calcă tare pe picior și îi scapă din strânsoare. Scaunul se izbește de câteva lumânări care cad la pământ și se declanșează mici incendii peste tot. Îmi amintesc mirosul greu de chimicale. *Accelerant.*

— Fugi! îi strig fiicei mele.

Se întoarce și se duce glonț spre ușă. Rosie aleargă după ea și o înșfacă de braț, dar, înainte să reușească să ridice cuțitul, Flo îi trage un cap în gură. Rosie urlă și se chircește. Flo o lovește cu genunchiul în față și fata se prăbușește. Bravo, fata mea! Flo se chinuie cu cheia, apoi iese în întuneric.

Ușurarea mea e de scurtă durată. Wrigley tot îmi blochează calea de ieșire. Vine spre mine. Mă dau în spate, dărâmând altă lumânare. El se năpustește asupra mea. Încerc să țâșnesc pe lângă el, dar e mai rapid. Îmi trage un pumn în față. Mă dezechilibrez și mă împiedic. Cad pe spate și mă izbesc cu putere cu capul de dalele de piatră. Văd pete strălucitoare în fața ochilor. Wrigley se aruncă asupra mea și mă apucă de gât.

— Morții *mă-tii* de javră!

Dau din picioare și mă zvârcolesc în încercarea de a-l da jos de pe mine. Cad și mai multe lumânări. Are o strânsoare puternică. Mă chinuiesc să respir. Încerc să-l apuc de mâini ca să-i descleștez degetele. Simt dogoarea focului în jurul nostru. Am doar un avantaj. Greutatea mea. Mă rostogolesc spre dreapta luându-l cu mine spre flăcări. Urlă în clipa în care tricoul i se aprinde.

Îmi dă drumul. Icnesc și mă ridic în capul oaselor. Wrigley lovește flăcările, rostogolindu-se pe podea ca să le stingă. Încerc să mă târăsc. Sub strane, văd o strălucire metalică. E cuțitul cu lamă zimțată. Mă întind după el. Simt o mână cum mă înșfacă de păr și mă trage înapoi.

Ating plăselele din os… și încleștez mâna.

— Prea târziu!

Mă întorc și mă împing în el cu sălbăticie. Am mai mult noroc decât precizie, dar simt cum lama îi intră în carnea tare și îl aud cum urlă de

durere. Face ochii mari. Se uită în jos, își cuprinde burta în mâini și cade.

Mă ridic gâfâind în picioare. Incendiul se întinde rapid, flăcările au ajuns la strane și distrug lemnul vechi și uscat. Rosie nu mai e. Trebuie să ies de aici. Să-mi găsesc fiica.

— Te rog, geme Wrigley din spatele meu. Ajută-mă!

Mă uit înapoi. E încovrigat pe podea și se ține de burtă. Peste tricoul gri se întinde o pată mai întunecată. Câteva părți s-au topit în carnea arsă. Pare slab, tânăr și speriat.

— Nu poți să mă lași aici! Ești preot!

Are dreptate. Mă întorc fără tragere de inimă și mă las pe vine lângă el. Îi pun o mână pe frunte. Sunt preot. O femeie a lui Dumnezeu.

Dar sunt și mamă.

— Iartă-mă!

Ridic cuțitul și i-l împlânt iar în burtă. Cu putere. Până la plăsele. Și mă uit la el cum e învăluit de beznă.

•

Mă ridic în picioare. Mușchii nu vor să mă asculte. Merg împleticit și ajung la o strană de care să mă țin, dar toate au luat foc. E mult fum în aer. Am gâtul umflat, încordat de la căldură. Ușa pare departe. Mă simt epuizată.

Fac un pas în față, dar picioarele îmi cedează sub greutate și mă trezesc în genunchi uitându-mă la foc. Am ochii în lacrimi. Mă ard. Văd ceva printre lacrimi.

Două siluete. Fete. *Mereu fete.* Stau una lângă alta. Din nou întregi. Deasupra capetelor au un halou de flăcări, care se întinde ca niște aripi în spatele lor. Întind brațele. Mă întind după ele și abia mai simt flăcările care îmi pârjolesc vârfurile degetelor.

Au încercat să o avertizeze pe Flo, mă gândesc.

— Mulțumesc, le șoptesc.

Ochii mi se închid. Și apoi văd altă siluetă mergând printre fete. Uriașă și întunecată, duhnind a ceva acru și pestilențial. Tronează deasupra mea ca un demon răzbunător.

Mă uit la el. Îl știu.

Mă cuprinde cu brațele și mă ridică din flăcări în clipa când mă prăbușesc.

CAPITOLUL 62

O amintire. Stă în fața capelei cu mama și cu sora lui. Sora lui i-a întins mâna. Aerul nopții era rece și acru din cauza mirosului de fum. Fusese pus un foc la baza monumentului impunător din cimitir și o mulțime de oameni se adunaseră în jur, vorbind și râzând. Flăcările se întindeau spre cerul nopții, zugrăvindu-le fețele în portocaliu și schimonosindu-le zâmbetele în rânjete nebune.

Pe o masă, erau recipiente mari cu cidru cald aburind, dulce și înțepător. Sătenii puneau cidrul cu polonicul în căni primitive din argilă și beau după pofta inimii. Ceasul de deasupra capelei a bătut ora exactă și a ieșit vicarul serios și sobru în straie negre. Se uita la cei strânși acolo.

— Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit la comemorarea anuală a fetelor care ard. În această seară ne amintim de strămoșii noștri care au murit aici pentru credința lor. Le mulțumim pentru sacrificiu și ne rugăm pentru sufletele lor. Și, la fel cum martirii din Sussex au ars pe rug ca să se poată bucura de viața veșnică, aducem și noi ofrande ca să ne amintim de ei. Vă rog să ziceți și voi rugăciunea martirilor:

Grupul scanda: „Căci suntem martiri. În foc e sfârșitul nostru. Sufletele sunt eliberate. Urcăm spre rai”.

— Și acum vă rog să aruncați în flăcări fetele care ard.

Vedea că fiecare sătean ținea în mână o păpușă din crenguțe pe care o arunca în flăcări. Mama lui l-a înghiontit. Și-a scos propria creație necizelată din buzunar. Dar nu voia să se despartă de ea. Nu voia să o ardă. În cele din urmă, mama lui i-a luat-o din mâini și a aruncat-o în foc.

Trupul mic s-a răsucit și s-a înnegrit, apoi s-a prefăcut în scrum alb. Înghițit de viu de flăcările flămânde.

A simțit cum îl trece un val de căldură prin tot corpul. A închis ochii. O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

CAPITOLUL 63

Două săptămâni mai târziu

— Cartofi prăjiți!

Flo s-o trântește pe bancă lângă mine și-mi pune o tavă cu cartofi unsuroși în poală. Simt un miros de prăjeală și de oțet.

— Apetisant, îi zic, deși nu mi-e câtuși de puțin foame, înfig furculița de lemn într-un cartof îmbibat cu grăsime și mă uit la mare. E o vreme urâtă. Cerul e de un cenușiu spălăcit, marea, de un maro ostil. Pare a fi noroi, nu apă. De parcă ai putea să mergi pe el până la linia orizontului.

Stăm la o pensiune ieftină de pe lângă Eastbourne. Nu e drăguță sau confortabilă, dar atât a plătit biserica și ne-a ținut departe de presa insistentă de la Chapel Croft. N-am putut să-mi protejez fiica de Wrigley, dar măcar o pot apăra de alte urmări.

Mike ne ține la curent cu tot ce se întâmplă, deși nici măcar el nu știe unde stăm. Nu l-am prea iertat că a lăsat-o singură pe Flo, la mila psihopaților ălora, deși înțeleg că l-a păcălit mesajul trimis de Wrigley de pe telefonul meu, la fel cum mulți dintre noi am fost păcăliți de mesajele trimise de pe telefonul mamei sale moarte.

Mă gândesc ce ușor e să pretinzi că ești altcineva în zilele noastre, dată fiind reticența de a comunica față în față, de a vorbi măcar cu oamenii. Ne bazăm pe mesaje și pe e-mailuri și nu ne întrebăm niciodată cine ar putea fi la celălalt capăt. Cineva ne poate ghici parola. Wrigley a trebuit doar să folosească degetul meu mare când eram inconștientă ca să-mi deschidă telefonul. Dar bănuiesc că Wrigley i-a fraierit pe toți și în persoană.

„Cea mai mare înșelătorie a diavolului a fost să pretindă că nu există”.

Rosie a mărturisit, dar susține că a fost doar ideea lui Wrigley. Îi era frică de el. A manipulat-o și a controlat-o. A fost ea însăși o victimă. Și-a perfecționat rolul de victimă inocentă cu ochi mari. Sper să nu scape basma curată! Dar e o actriță bună, iar Simon Harper e destul de înstărit să plătească pentru cei mai buni avocați. Uneori, judecata nu are loc numai la tribunal.

Tom, vărul lui Rosie, a negat că ar fi știut altceva în afară de „farsele” jucate lui Flo. Tind să-l cred. Una e să fi agresor, alta e să fii criminal.

Poliția m-a interogat, dar nu e nimic ce poate infirma faptul că am acționat în legitimă apărare. Cum a susținut și Wrigley: „Focul distruge totul”.

Mai sunt încă lucruri care nu se leagă. Cum ar fi uciderea cuplului din satul următor. Nu toate rezolvările sunt clare. Sau motivele oamenilor. Deși Wrigley era considerat copil-problemă, niciunul dintre experții care l-a evaluat nu a observat vreo tendință către psihopatie.

Pur și simplu sunt construiți greșit. N-ai ce să le faci.

Mă uit la Flo Sper să o pot „repara”. Nu a prea vorbit despre ce s-a întâmplat. Din afară, pare bine, chiar dacă e un pic tăcută. Dar îmi dau seama cât de afectată e când mă uit în ochii ei. Sper să nu fie ceva permanent. E încă tânără. Are timp să se vindece. Deși nu putem niciodată atenua trauma cu adevărat, mintea noastră o poate repara și poate să o acopere cu noi experiențe, ca un strat de piele care crește peste o rană mai veche. Cicatricea rămâne. Doare mai puțin și devine mai greu de văzut.

Se uită la mine.

— Nu-ți mănânci cartofii?

Fac o grimasă.

— De fapt, nu mi-e așa de foame.

Surâde.

— Nici mie.

Stăm o clipă și ne uităm la mare.

— De ce marea de aici arată ca un ceai murdar?

— Habar n-am. Dar tot e plăcut să o vezi, nu?

— Să zicem.

— Și aerul marin îți face bine.

— Miroase a canal și a găinaț de pescăruși.

— Începi să semeni cu tine.

— Cam așa. Se uită în jos și zice: Tot mă mai gândesc la Wrigley.

— Au trecut doar două săptămâni.

— E ciudat că mă simt tristă că a murit, chiar și după tot ce a făcut?

— Nu. Cred că poate e mai greu să accepți ce a făcut *pentru că* a murit. N-ai avut șansa de a accepta realitatea.

— Poate că da. Când mă gândesc la el, încă îl văd pe Wrigley pe care

credeam că-l știu. Cel pe care-l plăceam. Care m-a făcut să râd și care cita din Bill Hicks.

— E normal. Dar o să pălească.

Sper.

— Tata a pălit?

Mă încordez.

— Da, dar, ca să fiu sinceră, pălise cu multă vreme înainte să moară.

— Ce vrei să spui?

— Flo, nu am avut o căsnicie reușită. Era un bărbat nefericit și uneori își vărsa nervii pe mine. Nu am fost tristă când a murit. Eram șocată și furioasă, dar nu era bărbatul de care mă îndrăgostisem. Aștept să asimileze informația și apoi zic: Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu mai sinceră cu tine înainte.

— Nicio problemă, îmi zice fi e în cele din urmă. Viața e complicată, nu-i așa?

Îmi trec brațul pe după umerii ei.

— Da, dar cred că a noastră a fost mai complicată decât a multora și nu vreau să crezi că nu mai poți avea vreodată încredere în oameni.

— Știu. Dar s-ar putea să nu mă mai văd cu tipi ceva vreme.

— Ca mamă, sunt absolut entuziasmată să te aud spunând asta.

Alt zâmbet.

— Mamă, putem să mergem acasă?

— Nu cred că o să reconstruiască imediat capela, asta, dacă va mai fi cazul, așa că…

— Nu, mă referream *acasă* în Nottingham.

— Bine. Inspir și încerc să ating un subiect la care m-am gândit. Trebuie să vorbesc cu episcopul Durkin înainte să ne decidem, dar… ce-ar fi dacă nu ne-am întoarce în Nottingham? Ce ar fi dacă am merge în altă parte? Mai departe?

— Unde mai exact?

— În Australia.

Înainte să poată răspunde, telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl scot și mă uit la Flo

— E Mike.

Dă din cap în semn că pot să răspund.

— Alo?

— Bună.
— Cum mai sunteți?
— Bine.
— În regulă.
— Cum mai e pe acolo?
— Se mai calmează spiritele. E mai puțină presă. Mare parte din cercetare se face în laborator și va dura săptămâni întregi.
— E mai rapid în serialul ăla, *CSI.*
Îl pufnește râsul.
— Cine ar fi crezut că nu e deloc realist?
Urmează o pauză.
— Și tu cum mai ești? îl întreb.
Revelațiile despre Rosie au stârnit din nou interesul pentru circumstanțele morții fiicei lui. Poppy a început să spună la ce cruzimi a supus-o sora ei, inclusiv că a fost forțată să intre în abator în ziua când am cunoscut-o eu. Mă întreb dacă Simon și Emma încep să conștientizeze adevărul despre fiica lor mai mare și despre lucrurile de care e în stare.
— Sunt bine. Oricare ar fi adevărul, nu o va aduce înapoi, nu? Nimic nu poate schimba ce s-a întâmplat.
— Nu.
O pauză mai lungă. Apoi spune:
— Oricum, s-a mai întâmplat ceva. Poliția e sigură că unul dintre scheletele din puț e al lui Merry. Are vârsta potrivită și au găsit un lanț cu inițială „M”. Se pare că Merry și Joy purtau lănțișoare cu inițialele lor la gât.
— Și celălalt?
— Nu e al lui Joy, ci al unei femei mai în vârstă, care născuse. Cred că ar putea fi mama lui Merry. Ucisă mai târziu și aruncată acolo.
— Înțeleg, îi zic pe un ton fără inflexiuni. Cred că un puț e o ascunzătoare ideală pentru cadavre.
— Da. Poliția e foarte dornică să dea de fratele mai mic al lui Merry.
— În regulă.
— Și mai e ceva.
— Ce?
— Merry era însărcinată.

CAPITOLUL 64

Se spune că e mai rău să nu știi. Dar uneori e la fel de rău și dacă știi. Să știi e ca și cum ai găsit acel ac din carul cu fân și afli că era singurul lucru care făcea carul cu fân să nu se prăvălească peste tine și să nu te îngroape.

Dau niște telefoane. Primul, episcopului Durkin.

— Vreau să fii sincer cu mine.

— Chiar e necesar?

— Când a apărut numele meu în legătură cu postul de la Chapel Croft?

— La scurt timp după demisia reverendului Fletcher.

— Deci înainte să moară?

— Da.

— Și cine a sugerat numirea mea?

— Cum știi, am avut o discuție cu episcopul Gordon de la dioceza Weldon.

— Da, știu. Vreau să știu cine i-a dat numele meu.

— Contează?

— Da.

Îl convinge inflexiunea din tonul meu. Se gândește un pic, apoi îmi spune.

Apoi o sun pe mama lui Kayleigh, Linda. Îi cer o favoare. E încântată să mă ajute.

Când îi spun lui Flo, se uită bănuitoare la mine.

— Deci o să stau cu Kayleigh două nopți. Și tu?

— Trebuie să mai rezolv niște chestii. Plicticoșenii!

Se tot uită lung la mine și apoi se repede și mă strânge așa de tare în brațe că abia mai pot respira.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

— Nu face nimic prostesc.

— Eu? Drept cine mă iei?

Se desprinde din îmbrățișare și se uită lung la mine.

— Drept mama mea.

•

Îi fac semn cu mâna lui Flo, care e în tren, și apoi mă sui în mașină și mă întorc la Chapel Croft.

Conduc prin sat și parchez în fața acelei case dărăpănate în stil victorian unde am fost acum două săptămâni.

S-au întâmplat multe de atunci.

Și m-am gândit la multe.

Merg până la ușă, dar se deschide până apuc să bat.

— Reverend Brooks.

— Aaron.

— M-ai sunat.

Deschide ușa și intru.

— Cum sunteți? Tu, fiica ta?

— Suntem pe drumul cel bun. N-am avut șansa să-ți mulțumesc că ai sunat la 112.

Când Flo a luat-o la sănătoasa în noapte, a reușit să oprească o mașină.

S-a întâmplat să fie Aaron.

Se pare că se ducea în fiecare noapte cu mașina să verifice capela.

Un comportament obsesiv, ciudat, dar, de data asta, a fost un dar de la Dumnezeu și vorbesc serios.

— Cu plăcere. Și tu cum te simți, doamnă reverend? Cred că trebuie să-ți fie greu să-ți împaci credința cu ce ai făcut.

— Uneori nu ai de ales, îi spun încordată.

— M-am rugat pentru tine.

— Mersi. Zâmbesc rapid. Cum ți-am zis la telefon, aș vrea să stau de vorbă cu tatăl tău.

— Și l-ai văzut, așa cum ți-am zis. Nu poate vorbi.

— Dar poate asculta.

Mă uit la el aproape implorându-l. În cele din urmă e de acord.

— Cinci minute.

•

Marsh e treaz. Respiră greoi.

Mirosul de spital e și mai pregnant.

Și mai e ceva. Nu foarte clar. Dar oricine a stat cu un bolnav până la sfârșit îl va recunoaște.

E mirosul morții.

Mă așez pe un scaun lângă patul lui și mă gândesc cât de crude pot fi și

viața, și moartea.

Oare ar alege vreunul din noi să-și continue viața dacă ar ști că asta ne-ar putea fi soarta?

Și apoi îmi amintesc că măcar Marsh a avut de ales. Cel puțin, viața i-a fost răpită de cineva înainte să fi început.

— Bună ziua, reverend Marsh.

Clipește.

— Vă amintiți de mine, nu-i așa?

Mișcă un pic din cap. Poate dă din cap. Poate e un spasm involuntar. Greu de zis!

— Bun. N-o să mă lungesc. Am descoperit cripta sub capelă. Am găsit cadavrul lui Benjamin Grady.

Respirația pare să-i șuiere. Mă apropii.

— Știu că l-ați ascuns acolo. Cred că ați făcut-o ca să protejați de scandal Biserica și familia. Aș vrea să cred că ați făcut-o și pentru a proteja pe altcineva. O fată înspăimântată. E adevărat?

Iar mișcă un pic din cap.

— Dar uitați cum stau lucrurile. Amândoi știm că Grady nu a fost ucis în biserică. Cadavrul i-a fost mutat acolo din altă parte. Și mi-am amintit ce mi-a zis Joan Hartman: *nu puteți conduce.* Așa că sigur v-a ajutat cineva în noaptea aia.

Se uită la mine neajutorat.

— Sunt aproape sigură că știu deja cine a fost. O să vă zic un nume și îmi spuneți dacă am dreptate.

Zâmbesc.

— A venit clipa să mărturisiți.

CAPITOLUL 65

— Jack, ce bine-mi pare să te văd. Doamne, prin câte ai trecut!

Îl las pe Rushton să mă cuprindă într-o îmbrățișare călduroasă și un pic stătută.

Face un pas în spate.

— Eram sigur că nu o să te mai întorci după tot ce s-a întâmplat.

— Și eu. Dar trebuia doar să lămuresc anumite chestiuni.

Intrăm.

— Clara e aici? îl întreb.

— Nu, a ieșit. Își dă ochii peste cap. Aleargă, face o plimbare. Nu e de mirare că e așa de slabă. Desigur, și eu muncesc din greu să rămân în formă! Îl pufnește râsul și se bate pe burtă.

Îi zâmbesc și mă simt tristă.

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei tale? mă întreabă acum.

— Mă întrebam dacă aș putea vorbi cu tine… despre Benjamin Grady.

Se uită lung la mine ceva vreme. Și apoi îmi spune:

— E o zi frumoasă. Să mergem în grădină.

•

Stăm la o masă mică de fier forjat, la umbra unei sălcii plângătoare.

Peste tot, sunt flori sălbatice care înfloresc într-o explozie de culoare. Albinele bâzâie lenișe printre ele. Păsările ciripesc în copaci.

— E superb!

— Da, Clara și cu mine suntem foarte fericiți aici. Mereu spuneam că doar în sicriu voi părăsi locul ăsta și poate nici atunci. Mi-a surâs întotdeauna ideea de a fi îngropat sub copacul ăsta.

— E un loc frumos.

— Da, Oftează. Poate că asta e slăbiciunea mea. Îmi place prea mult. Viața mea, soția mea, munca mea. Mulțumirea de sine e cel mai mare păcat al meu.

— Blestemul de a fi preot, nevoia de a ne mărturisi păcatele.

— Și nici măcar nu suntem catolici!

Surâd.

— De ce m-ai recomandat pentru postul de aici? îl întreb.

— De fapt nu am făcut-o.

— Nu i-ai zis de mine episcopului Cordon când a demisionat Fletcher?

— Clara m-a rugat. Citise despre tine în presă. Mi-a zis că, imediat ce ți-a văzut poza, a știut că tu ești aleasa. A insistat foarte mult.

Simt cum ceva se liniștește în mine. O ultimă piesă care și-a găsit locul.

— Știai că Benjamin Grady și Clara erau prieteni și au crescut împreună?

— Da. Se uită la mine zâmbind trist. Și da, înainte să mă întrebi, am știut dintotdeauna că era îndrăgostită de el.

Mă uit surprinsă la el.

— Ți-a zis.

— Nici nu a trebuit. I-o citeam pe chip ori de câte ori era menționat numele lui – deși nu i-l pomenea cineva prea mult. Are o poză cu el. Ascunsă într-o carte. Am găsit-o odată din întâmplare. Nu știe.

— Nu te deranjează?

— Prima dragoste e puternică, mai ales dacă nu are niciodată șansa de a crește, de a dezamăgi sau de a deveni plictisitoare. O ador pe Clara. Știu că nu mă iubește la fel de mult, dar mă iubește *suficient.*

— Și ești mulțumit?

— Da, sunt împăcat. Și nu putem spera la mai mult, nu crezi?

Poate că da, mă gândesc. *Dar poate că unii dintre noi au nevoie de ceva mai mult.*

— Trebuie să discut cu Clara, îi zic. Spuneai că a ieșit?

— Da, deși nu am idee unde se duce în hoinărelile ei.

Dar eu cred că știu.

CAPITOLUL 66

Se ridică în picioare la fel ca și în poza lui Flo Nemișcată și tăcută, uitându-se spre casă. Banda galbenă de la poliție flutură pe lângă puțul din apropiere.

— Clara!

Se întoarce.

— Jack. Ce faci aici?

— Te-aș putea întreba același lucru.

— Fac doar o plimbare.

— Vii des pe aici?

Îmi zâmbește și i se formează riduri în jurul pomeților de invidiat. O femeie care a devenit frumoasă mai târziu. Nici urmă de profesoara încurcată, care nu a fost niciodată potrivită pentru un tânăr preot arătos.

Uneori dorințele noastre se transformă în plăceri întunecate.

— De ce zici asta?

— Mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama. De ce să vii aici, la casa asta? Înțeleg de ce vrei să stai aproape de capelă. Pentru că acolo e îngropat. Dar aici… unde a murit?

Zâmbetul i se topește.

— Apoi mi-am dat seama, continui eu. Nu vizitezi casă, ci puțul.

Clatină din cap.

— Jack, îmi pare rău. Chiar nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— Ba ai. Știi despre cadavrul din puț. Știi de treizeci de ani.

— Și de unde naiba să știu că trupul lui Merry era în puț?

— Pentru că nu e Merry, ci Joy. Și ai ucis-o.

Ajunsese devreme.

Hotărâseră să se vadă la opt. Nu era chiar fără zece.

Joy aștepta lângă zidul prăbușit la marginea grădinii, unde nu putea fi văzută din casă. S-a uitat la ceas, dorindu-și ca Merry să iasă pe ușa din spate.

Te rog grăbește-te, *se gândea ea.* Te rog. Putem pleca de aici. Să începem o viață nouă.

Și-a atins pântecul.

Și apoi a auzit un sunet în spatele ei.

S-a întors. A făcut ochii mari.

— Tu? De ce ești aici?

CAPITOLUL 67

— A fost un accident.

— Serios?

— Ne-am certat. S-a împiedicat și a căzut.

— De ce v-ați certat?

— Tu ce crezi?

— Grady. Îl iubeai. Dar pe el nu-l pasiona o profesoară ștearsă de douăzeci și ceva de ani, nu? Îi plăceau fetele mai tinere și drăguțe pe care putea să le subjuge, să le domine și să le rănească.

— Joy l-a sedus.

— Avea cincisprezece ani.

Își strânge buzele.

— Știa ce face. *Am văzut* ce făceau când trebuia să o învețe din Biblie.

— Ai văzut ce îi făcea *ei.*

— I-am zis lui Marsh. Credeam că așa vor înceta. Dar apoi, am văzut-o în noaptea aia, furișându-se aici cu un rucsac în spate. Credeam că era pe drum spre capelă, să se vadă cu ei. Am urmărit-o.

— Nu se vedea cu Grady, ci cu Merry. Plănuiseră să fugă împreună de acasă.

— N-am vrut să se întâmple așa.

— Atunci de ce nu te-ai dus să ceri ajutor? Te-ai fi putut duce la casă și să bați la ușă.

— Mi-era frică.

— Era gravidă. Știai?

Se uită în jos.

— Nu știam.

— Avea cincisprezece ani, era gravidă și tu ai lăsat-o să moară într-un puț.

— A fost un accident.

— Așa să fie sau ai crezut că, dacă Joy ieșea din peisaj, Grady te-ar fi observat în cele din urmă? Dar nu a făcut-o, nu-i așa? Pur și simplu s-a îndreptat spre altă victimă.

Zâmbește larg.

— Merry nu era deloc inocentă. Fata asta intra mereu în bucluc. Benjamin doar încerca s-o salveze. Era un slujitor al Domnului.

— Dacă chiar crezi așa ceva, de ce l-ai ajutat pe Marsh să-i ascundă cadavrul?

Ezită.

— Marsh m-a sunat în noaptea aia. Panicat. Disperat. Mi-a zis că Benjamin făcea exorcizări fără permisiunea bisericii. Iar lucrurile degeneraseră. Se întâmplase ceva îngrozitor…

Se uită în jos și îi tremură vocea. Mi-ar părea rău pentru ea dacă nu aș ști că nu i-a fost deloc milă de fetele pe care Grady le abuzase.

— Benjamin murise și Merry fugise. Mama ei îl rugase pe Marsh să nu amestece poliția.

— Așadar, Marsh a fost de acord și tu ai acceptat?

Ochii îi licăresc.

— Aș fi ucis-o pe Merry Lane dacă aș fi putut. Dar Marsh mi-a zis că, dacă afla cineva ce se întâmplase, Biserica ar fi fost compromisă. Benjamin ar fi fost denigrat, făcut de rușine. N-aș fi putut să suport. Nu am putut să-i salvez viața, așa că am ales să-i salvez reputația.

— Și să ascunzi ceea ce făcuse.

— Împlinea lucrarea lui Dumnezeu.

— Chiar crezi?

Mă caut în buzunar și scot reportofonul. Caseta e înăuntru. Reușisem în cele din urmă să o repar. Într-un fel, mi-aș fi dorit să n-o fi făcut. E greu să auzi ce e pe ea.

Clara se încruntă.

— Ce e?

— Adevărul despre iubitul tău Grady. Tot ce s-a întâmplat în noaptea aia. Tot ce a făcut. Totul e aici. Aș putea să o duc la poliție chiar acum.

Clara se uită la ea și apoi zâmbește cu răceală.

— Ai putea… dar amândouă știm că nu o s-o faci.

— Serios? Și de ce?

— Pentru că, dacă în puț e cadavrul lui Joy, atunci înseamnă că Merry e încă în viață pe undeva. Ochii ei cenușii mă pironesc. Și o să le spun cine ești cu adevărat.

Stătea pe pat cu picioarele depărtate în propria mizerie. Mama ei o prinsese încercând să fugă. Acum, asta era pedeapsa ei. Era întemnițată. Singură în cameră.

În afară de vizitele lui.

Era posedată, așa îi zisese mama. Diavolul o făcea să se comporte așa. Avea nevoie de ajutorul lui.

El s-a uitat la ea. Avea mâinile și gleznele prinse. Era goală, iar coastele ascuțite i se profilau pe sub piele. Vânătăile de la ultima lor întâlnire se întindeau pe pielea ei albă. Urme de degete mov și negre. Bube roșii de la inelul lui de argint cu sigiliu, pe care îl încălzise deasupra unei flăcări și pe care îl presase pe zonele moi ale corpului ei.

Grady zâmbea.

— Merry, în seara asta, trebuie să ne dăm mai multă silință să izgonim demonii.

S-a întors și a deschis servieta. Era tapetată cu mătase roșie. Chingile rezistente țineau totul la un loc: un crucifix greu, agheasmă, o Biblie, cârpe din muselină. Uneltele sale. Jucăriile lui. Pe partea cealaltă a valizei: un bisturiu, un cuțit ascuțit cu lamă zimțată și încă un obiect, o cutie mică și neagră.

Pe asta a scos-o întâi, a verificat conținutul și a apăsat pe un buton de pe margine. A pus reportofonul pe masa de lângă pat, aproape de ea.

Îi plăcea să retrăiască întâlnirile.

— Te rog, îl implora ea. Te rog, nu-mi mai face rău din nou.

— O să fac doar ce e necesar.

A luat o cârpă, s-a apropiat ea, a apucat-o de rădăcinile părului unsuros și i-a îndesat-o în gură. S-a înecat, dând din picioare și luptându-se cu strânsorile. A prins-o cu ambele mâini. Părea să nu se mai termine. Ea se zvârcolea și scuipa. Cârpa i-a zburat din gura și el a simțit pe obraji un scuipat gros.

Grady s-a șters pe față.

— Simt diavolul în tine. Trebuie înlăturat!

S-a întors la valiză și a luat cuțitul cu lamă zimțată.

Cuțitul nu era acolo.

Fratele ei stătea în fața lui cu lama în mâini.

— Fiule…

Jacob i-a vârât cuțitul în piept. Grady s-a împiedicat, întorcându-se spre

pat.

Merry s-a ridicat în capul oaselor. Legăturile atârnau. Fratele ei i le tăiase mai devreme. Se uita în ochii lui Grady care înțelegeau, apoi i-au cedat picioarele și a căzut în genunchi.

S-a dat jos din pat și a mers tiptil pe podea. Grady ținea strâns plăselele cuțitului, gâfâind. A luat bisturiul din valiză și s-a lăsat pe vine lângă el.

— Te rog, i-a șoptit el. Sunt un servitor al Domnului.

Merry a zâmbit și a băgat partea ascuțită în carnea moale de sub ochiul stâng.

— Ești un bolnav nenorocit.

I-a vârât lama în ochi. Grady urla.

Și apoi a ridicat din nou bisturiul…

CAPITOLUL 68

— Te înșeli.

— Nu, zice Clara, clătinând din cap. Te-ai schimbat. Mult. Dar mi-am petrecut întreaga viață întrebându-mă ce s-a întâmplat cu Merry Lane. Și, deodată, iată-te aici. Poza ta, în ziar: „Vicar cu mâinile pătate de sânge”. Nimerit, nu ți se pare?

Nu mușc momeala.

— L-ai convins pe Brian să-l roage pe episcopul Cordon să-mi ofere postul de aici.

— Nu eram sigură că o să accepți. Am fost surprinsă. Că ai putea să te întorci, fără nicio remușcare.

— Ai lăsat trusa de exorcizare, Biblia, fetele care ard. Tu ai trimis scrisorile alea…

Dă din cap că da.

— Valiza și Biblia erau printre lucrurile lui Fletcher. Cred că le-a găsit în criptă, unde le-a ascuns Marsh odată cu cadavrul lui Benjamin.

— *De ce,* Clara? După atâta vreme?

— Aș putea să te întreb același lucru. De ce te-ai întors?

Ezit și apoi îi spun:

— Datorită lui Joy. Credeam că aș putea avea, în cele din urmă, o șansă să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

— Și am crezut că voi avea în cele din urmă șansa să te fac să plătești pentru ce i-ai făcut lui Benjamin.

— Benjamin Grady a fost un pedofil sadic. A meritat să moară! Joy, nu!

Clara îmi zâmbește iar rece.

— Amândouă putem căuta justificări pentru faptele noastre. Dar suntem ambele criminale până la urmă.

Îmi dau seama că o pot înșfăca. Să o dezechilibrez. N-ar fi nevoie de prea mult ca să o arunc în întuneric. Să o las să moară acolo. Ca Joy.

Apoi ni se întâlnesc privirile. Știu că se gândește la același lucru.

— Cum de poți trăi cu tine însăți?

— Îmi închipui că la fel ca și tine.

Ne uităm lung una la alta. Fac un pas în față… și arunc caseta în puț.

— Merry a murit. Și tu poți să te duci dracului, Clara!
Și apoi mă întorc și plec.
Pentru ultima oară.

CAPITOLUL 69

— Îmi pare rău că pleci!

Îi zâmbesc lui Joan peste masa din bucătărie.

— Și mie o să-mi fie dor de tine.

— De ani de zile nu a mai fost o așa agitație pe aici.

— Îmi imaginez că o să mai continue ceva vreme ancheta poliției. Mai sunt multe de deslușit.

În primul rând, cine l-a ucis pe Grady.

— Mă îndoiesc că o să afle vreodată.

— Îmi pare rău, știu că așteptai răspunsuri.

Se întinde după sherry.

— Să nu-ți pară. Când ajungi la vârsta mea, înțelegi că sunt mai multe întrebări fără răspuns decât crezi. Cel mai bine e să existe un final cu care poți trăi. Și măcar știu adevărul despre Matthew.

— Cum se descurcă familia Harper?

— Emma s-a mutat de ceva vreme la mama ei, cu Poppy. Lui Simon încă îi e foarte greu să accepte că Rosie e vinovată. L-a distrus.

Aproape îmi pare rău pentru el. Aproape.

— Cu toții încercăm să facem ce e mai bine pentru familiile noastre, îi spun.

— Și crezi că mutarea asta va fi benefică pentru tine și Flo?

— Sper că da.

— Crezi că o să te mai întorci?

— Poate.

— Poate nu după atât de multă vreme?

Mă uit lung la ea. Zâmbește și îmi atinge mâna.

— Nu-mi trebuie toate răspunsurile.

CAPITOLUL 70

Ce fel de femeie sunt?

Aș vrea să răspund că, în adâncul sufletului, sunt o femeie bună, o femeie care a încercat să-și croiască o viață cât mai bună, să-i ajute pe ceilalți, să dea dovadă de bunătate.

Dar sunt o femeie care a și mințit, a furat și a ucis.

Cu toții suntem în stare să facem rău. Și majoritatea va găsi un motiv care să-i justifice acțiunile. Nu cred că oamenii se nasc pur și simplu „răi”. Cred că educația e mai importantă decât mediul. Totuși, mai cred că unii dintre noi se nasc cu un *potențial* mai mare de a face rău. Poate că o anumită predispoziție genetică produce monștri atunci când e combinată cu mediul în care ai crescut. Ca în cazul lui Grady sau al lui Wrigley.

Sau în cazul meu?

Oare mă simt vinovată pentru viețile pe care le-am luat și pentru minciunile pe care le-am spus? Oare rămân trează noaptea? Uneori. Dar nu des. Oare sunt psihopată? Sau supraviețuitoare?

Mă uit la mine în oglinda de la baie. Jack se uită înapoi. Nu e așa de greu să-ți faci o altă identitate. Un nume vechi de pe o lespede de mormânt. Am cerșit și am furat până când am reușit să-mi permit niște documente falsificate cum trebuie. Nu e suficient să scapi dintr-un loc. Trebuie să fugi de tine însăți. Trebuie să lași totul în urmă, inclusiv pe cei pe care îi iubești. Cum a fost și cu fratele meu.

Nu am vrut niciodată să devin reverend. Dar e parțial adevărat ce i-am spus lui Mike. Chiar am cunoscut un preot. Pe Blake. Un om bun. M-a ajutat să înțeleg că aș putea să schimb lucrurile. Să-mi ispășesc păcate. M-a făcut să-mi dau seama că ascunzătoarea cea mai bună e cea care se află la vedere. Oamenii se opresc la gulerul bisericesc. Și, dacă se uită mai mult, tot sunt orbiți de presupunerile pe care le fac.

Îmi scot gulerul acum și mi-l bag în buzunar. Apoi bag mâna în cămașă și scot lanțul ieftin din argint pe care îl port mereu. De peste treizeci de ani. De el atârnă litera J un pic pătată.

Pentru că prietenii buni fac schimb de lucruri: casete, haine, bijuterii.

Țin lanțul în mână o clipă, apoi îl pun între degete și-l smulg, îl arunc în

chiuvetă și pornesc robinetul până când dispare.

Cineva trage apa la toaletă de lângă mine. Îmi dau părul după urechi. E mai scurt acum, mi-am vopsit rădăcinile. Fac un pas în spate și zâmbesc. Apoi deschid ușa și mă afund în mulțimea de la aeroport.

Mike și Flo stau la o masă într-o cafenea aglomerată. Mike a insistat să ne conducă. A fost pe-aproape de la noaptea din capelă. O să-mi fie dor de el. Dar o să fiu fericită să-mi iau rămas-bun. Uneori simt că e pe punctul de a spune ceva când se uită la mine. Ceva ce n-ar fi bine. Nici pentru mine, nici pentru el.

— Bună, îmi spune Mike când mă apropii. Ești OK?

— Da.

— O să mai iau o cafea, îmi spune Flo. Vrei una?

— Da, mersi.

Pleacă să se așeze la coadă.

— Ai emoții cu Australia? mă întreabă Mike.

— Da, mai ales pentru cum o să-mi achit cartea de credit.

— Meriți!

— Mersi! Dar doar o lună. Să văd câteva apartamente.

Poate.

— Voiam să te întreb dacă poliția a dat de persoana care m-a scos din capelă.

— Nu. Adică nu a ieșit nimeni în față.

— OK.

— Și mă gândesc, că, dacă era rănită, ar fi apărut pe la un spital, nu?

— Exact.

Zâmbesc. Poate mi-am imaginat.

— A fost o noapte traumatizantă.

— Da.

Dar nu mi-am imaginat. Știu că era el. Jacob, Fratele meu. M-a găsit din nou. M-a salvat. Și încă mai e pe acolo pe undeva.

— Poftim. Două *americane.* Flo pune două cafele pe masă. Eu am doză dublă de cafea, ar trebui să mă țină măcar jumătate din călătoria asta spre Oz.

— Vă las, zice Mike.

— O, bine!

Ne ridicăm amândoi în picioare, un pic stingheri.

— Mersi că ne-ai dus cu mașina. Și pentru restul, știi tu.

— Da. Nu uita de ursul koala din pluș.

Flo își dă ochii peste cap.

— Clar!

Mike se întinde și mă îmbrățișează rapid și neîndemânatic.

— Aveți grijă de voi!

Se îndreaptă de spate, zâmbește și apoi se întoarce și pleacă agale.

— Ce ratat, spune Flo, scoțând capacul de pe paharul cu cafea. E perfect pentru tine!

— Nu cred.

— De ce?

— Nu e genul meu.

— Te păstrezi pentru Hugh Jackman?

— Cred că ei se păstrează pentru mine.

Zâmbește.

— Te iubesc, mamă!

Mă întind și o strâng de mână.

— Și eu te iubesc!

Deodată se încruntă.

— Ți-ai dat jos gulerul.

— O, da. Mă gândeam că ar fi mai comod. Pentru zbor.

— A, da.

Ne bem cafelele. Flo își verifică telefonul. Când ne ridicăm să plecăm, o las pe Flo să meargă înainte și scot gulerul din buzunar. După ce ezit puțin, îl bag în cana goală de cafea, pun capacul la loc și o las pe masă.

Ce fel de femeie sunt?

Poate că a sosit vremea să aflu.

EPILOG

Pacientul venise la ei cu câteva săptămâni în urmă. Fusese găsit aproape fără răsuflare într-un șanț nu departe de Hastings. Nu avea niciun act de identificare. Și era greu de identificat oricum. Era evident că zăcuse acolo ceva vreme.

Avea arsuri pe partea dreaptă și o infecție care se întinsese în sus pe picior de la glezna ruptă. Îi fusese indusă coma. Își revenise din septicemie. Dar piciorul nu a putut fi salvat. A fost amputat sub genunchi. Recuperarea a fost greoaie. Nu putea sau nu voia să vorbească.

— Dar facem progrese, i-a zis asistenta Mitchell pe când îl conduce pe noul doctor (păr strălucitor și entuziasm sincer) pe coridorul pe care le scârțâie saboții cu talpă de cauciuc. Răspunde la terapia prin artă în ultima vreme și pare să-l fi ajutat.

— Bun.

S-ar putea să nu crezi când o să vezi, se gândește ea.

Deschide ușa de la camera de terapie. Doctorul clipește. Pe mesele dintr-o parte a camerei sunt lucrările pacientului. Printre coșurile împletite, modele din hârtie creponată și farfurii pictate, aproape fiecare suprafață e plină cu păpuși mici din crenguțe. Doctorul se apropie și se uită la ele.

— Interesant.

E un singur cuvânt pentru ele.

— Atâta face, îi spune asistenta Mitchell. Obsesiv.

Doctorul ia una dintre păpuși, se uită la ea și apoi o pune repede înapoi.

— Și ți-a zis ce reprezintă?

— A zis doar câteva cuvinte de când e aici.

Se uită la păpușile din crenguțe, încercând să nu tremure.

— Fetele care ard.

virtual-project.eu

violin

[1] Aici și în continuare, toate citatele sunt preluate din Biblia, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005.

[2] În limba engleză, *to wriggle* înseamnă „a se fâțâi, a se răsuci” (n.tr.).

[3] *Black Books* este un sitcom britanic creat de Dylan Moran și de Graham Linehan, scris de Moran, Kevin Cecil, Andy Riley, Linehan și Arthur Mathews.

[4] *Father Ted* este un sitcom creat de scriitorii irlandezi Graham Linehan și Arthur Mathews și produs de compania britanică de producție Hat Trick Productions pentru Channel 4.

[5] Trimitere la piesa „Jenny Was A Friend of Mine” a trupei The Killers.

[6] Thriller psihologic cu Jake Gylenhaal în rolul principal.

[7] *Antiques Roadshow* este un program de televiziune britanic difuzat de BBC în care evaluatorii de antichități călătoresc în diferite regiuni ale Regatului Unit pentru a evalua antichitățile aduse de localnici.

[8] Ora de vrăjitorie”, în lb. engleză.

[9] „Un șuvoi de vrăji”, în lb. engleză.

[10] „Căutătorii sabatului”, în lb. engleză.

[11] *Malory Towers* este un serial de televiziune pentru copii, care se bazează pe seria de cărți omonime de Enid Blyton.

[12] *The Craft* este un film de groază american din 1996.

[13] Boala Huntington este o boală progresivă neurodegenerativă ereditară, caracterizată prin demență, declin cognitiv, coordonare defectuoasă a mușchilor și coree.

[14] *Jackanory* este un serial de televiziune pentru copii al BBC care a fost difuzat inițial între 1965 și 1996, conceput să stimuleze interesul pentru lectură.

[15] *Coronation Street,* telenovelă britanică.

C. J. TUDOR

Fetele care ard

virtual project